

Fyrilestrar í París

Røður, ið 'Abdu'l-Bahá
flutti fram í 1911

„Fegnast tit, nú tit sleppa at taka ímóti gesti,
ið er sloppin úr fangalegu at koma til tykkara við gleðiboðskapinum? Hann, ið
ongantíð hevði dugað at hugsað sær, at sovorðin fagnaðarfundur fór at bera til! Guds
miskunn, undursami máttur hansara hevur borið so í band, at eg, sum varð dømdur til
at sita í fongfli allar ævir í fjarskotnum býi í Eysturlondum, nú eri staddur her í París
og tali við tykkum!“
(‘Abdu'l-Bahá)

Formæli

Í fyrstu útgávu av Fyrilestrum í París, sum Unity Press í Surrey gav út í 1912, vóru
bara tær røður, sum ‘Abdu'l-Bahá helt í París frá oktober til desember í 1911. Í aðru
útgávu, sum varð prentað í 1915, var tilfar lagt afturat, nevniliga trýggjar røður og ein
talva, sum varð skrivað upp, tá ið ‘Abdu'l-Bahá vitjaði í Onglandi í 1912-13. Hesi
uppískoyti eru tikin við í øllum teimum útgávum, sum hava verið prentaðar síðani tá,
og nú verða tey vanligar sett í samband við bókina.

Meðan hann var í Fraklandi, tosaði ‘Abdu'l-Bahá á persiskum, sum síðani var
týtt til franskt. Fyrilestrar í París er savn av upprunaligum uppritum, sum fýra vitjandi
úr Stóra Bretlandi gjørdur, frú Sarah Louisa Blomfield, báðar døtur hennara, Mary
Esther Blomfield og Rose Ellinor Cecilia Blomfield, og Beatrice Marion Platt. Hesi
upprit vórðu síðani týdd og givin út á enskum, so sum ‘Abdu'l-Bahá hevði skotið upp.
Sjálvt um teir fýra týðararnir lótu illa at, gongur sjón fyri søgn, at fruktin av felags
roynd teirra, Fyrilestrar í París, er vorðin ein av best dámdu og mest nýttu Bahá’í
bókunum, og hon er prentað á nógvum málum.

Síðani 1912 eru til samans ellivu útgávur komnar og nógvar endurprentingar,
og eina tíð vórðu røðurnar eisini prentaðar í Sameindu Státunum undir heitinum
Vísdomur ‘Abdu'l-Bahá’s.

INNGANGUR

Í vesturheiminum var tíðin tíðliga í tjúgundu øld merkt av stórum broytingum, tað var
ein tíð, sum flest øll vónaðu og væntaðu sær nógv ymiskt av. Mong fóru á andaliga
leitingarferð, sum førði tey inn á so mikið ymisk øki sum andatrúgv, grøðing,
gudsspeki og trúinna á tað yvir-natúrliga, ella sum fekk tey at verða drigin at vekingar-
rørslum og nýggjum trúarbólkum við fólkatekkju, sum eru partur av vanligu
gudsdyrkanini. Tvinnuð saman við hetta tók sosialt medvit seg upp, sum kom til
orðanna í verkamannarørsluni, sosialismu og í teimum fyrstu nálu-num av
vælfærðarstátinum. Samstundis varnaðust alt fleiri, at altjóða politiska skipanin var
farin at ridla, og tey óttaðust fyri, at staðbundnir smábardagar kundu fara at vaksa í

styrki og verða til nógv ógvisligari kreppur. Tað gjørdi seg inn á ta vanligu trúnnu, at alt var vorðið meiri verðsligt og at ein nýggj, máttmikil miðalstætt var komin undan kavi, sum bygdi nýggja ríkidømi sítt á teir mark-naðir og tey ráevni, sum hjálandahertøkurnar í nítjandu øld høvdu fingið til vega.

Inn í tílíkan heim trein ‘Abdu’l-Bahá í 1911. ‘Abdu’l-Bahá var sonur Bahá’u’lláh, sum grundaði Bahá’í-trúnnu. Frá tí, at hann var níggju ára gamal, hevði harða, turkiska keisaraveldið dømt hann til eitt lív stundum sum fangi og stundum sum útlagin, men tá ið hann var gamal maður, slapp ‘Abdu’l-Bahá at enda úr fongslinum. Um heilsan var vánalig, eftir at hann hevði kent sákn í nógv ár, gjørdi ‘Abdu’l-Bahá fleiri hættisligar ferðir til at boða tann nýggja gleðiboðskapin, sum pápi hansara hevði opinberað. Hann vitjaði París í níggju vikur, frá 3. oktober til 2. desember í 1911, sum part av ferðini, sum førði hann til fleiri evropisk lond og til Norðuramerika.

Hvar hann kom á ferðum sínum, dró ‘Abdu’l-Bahá úr øllum samfelagsstættum stóra áhoyrarafjöld, ið var altrá eftir at hoyra orð hansara. Hóast hann ongantíð hevði gingið í nøkrum rættiligum skúla, talaði ‘Abdu’l-Bahá lættliga við teir fremstu innan hugaheim, stjórn og kirkju, sum leitaðu sær ráð hjá honum, og eins lættliga fall tað honum at tosa við vanliga verkamannin, við tann burturgloymda fæloysingin ella við tann, ið var politiskt víðgongdur. Skjótt var hann gitin sum háheilagur, vitborin maður, og víða um søgdu fjølmiðlarnir frá um hann.

Hóast hann ikki var vanur við framferð og hugmyndir teirra, ið hoyrdu til vesturheimin, bar kortini til hjá ‘Abdu’l-Bahá at fara út um tey mentanarligu og vana-bundnu mörkini og røða um tey viðurskifti, sum lógu teimum nógvu ymisku áhoyrarum hansara allarfremst í huga. Sum hann ferðaðist í Evropa og í Norðuramerika, gav hann burtur av einari sjón, sum var grundað á, hvussu einastandandi væl hann skilti læruna hjá pápa sínum um eina nýggja sosiala skipan, sum hevði nøktað sterkastu tráanina eftir einum rættvísnum, friðarligum og samljóð-andi heimi. Hann segði frá einari framtíð, sum, um serligar stevnur vórðu aldar fram, og serligur hugburður varð stuðlaður, fór at bera av øllum, vit nakrantíð høvdu væntað. Samstundis sá hann frammanundan, hvørja leið onnur rák fóru at ganga, um tey ikki vórðu tálmað, og hann kom við týðiligum ráðum og ávaringum um, hvussu kundi sleppast undan tí lagnuni. Av sær sjálvum svaraði hann teimum aftur, sum tráaðu eftir djúpri vegleiðing, og gav teimum ríviliga burtur av miskunnsama og treytaleysa kærleika sínum, og endurnýggjaði í teimum dirvi til at vóna og trúgva. Tolin, góðsliga og við djúpari samkenslu bar hann fram vísdómsperlur um, hvat eydnan er, og hvussu slepst framá andaliga, samstundis sum hann varp-aði ljós á, hvussu persónlig broyting er tengd saman við, at eitt rættvísari og betri samfelag verður sett á stovn.

Røðurnar hjá ‘Abdu’l-Bahá í París kunnu metast sum dropadriv úr parti av týðningarmiklastu læruni hjá Bahá’-u’lláh, sum nema við ikki minni enn heila litrøð av spur-ningum. Hyggja vit at sosialum ábótum, nam ‘Abdu’l-Bahá við sovordin evni sum kvinnurættindi, rasismu, útlendingahatur og ótamda tjóðskaparkenslu, hvussu sleppast kann undan kríggi, og hvat støðið er undir felags trygd og friði tjóðanna millum. At hann hevði umsorgan fyri teimum, ið vórðu hildin niðri og kúgað, og ørkym-laðist av ólíkliga muninum ímillum rík og fátæk, sýndi hann fleiri ferðir í verki við vinsemi og uppoffran, og tað, sum hann ferð eftir ferð segði um mannarættindi og ábyrgd, setti spurning við sosialu siðirnar tá á døgum.

Andaligu umrøðuevnini hjá honum fevna um alda-gamlar spurningar; hvussu er gud, sálin, kærleiki? Hvussu ognast einum andaligar dygdir? Hann røddi um fleiri evni, sum kristin høvdu serligan áhuga fyri, eitt nú um tað, sum bíblían spáar, og hann

greiddi frá, hvussu Gud avdúkar fleiri og fleiri átrúnaðarligar sannleikar fyri mannaættini ígjøgnum millumstig sum Kristus og Bahá'u'lláh.

‘Abdu’l-Bahá sá fyri sær ein heim, sum sættist við at vera ein eind, sum hevði alheims áskoðan, og sum sameindi øll í glæsiliga margfeldinum hjá hesum heimi. Tey fyrstu árin í 1900-talinum vóru fólk um alt Evropa kortini blindað av innantóma hjálandareypinum, sum sigursæl tjóðskaparkensla østi upp, og dárað av teimum nýggju vísindaligu undrunum og tøkniligu framstigunum. Meðan leiðararnir í Evropa kappaðust um at byggja sínar krígshelvitismaskinur, vóru ikki nógv, ið gáaðu um, at ein eldri fangi úr onkrari avbygd í tí turkiska keisara-veldinum, ið var um at syndrast, blásti í lúður. Evropa reið á vanlukkueggini, og ‘Abdu’l-Bahá visti tað, men tveir heimsbardagar við felagslíðingum við tí í kjalar-vørrinum, at alheims politiskar, sosialar og átrúnaðarligar skipanir molnaðu sundur, skuldu til, til tess av avdúka sanna týðningin av orðum hansara.

Nærum eina øld seinni eru røðurnar hjá ‘Abdu’l-Bahá framvegis týðningarmikið íkast til, hvussu vit hugsa í dag. Tær veita okkum nýggjar, meiri hóskeiligar mátar at skoða heimin uppá, við ongum fordómum, leysar av lemjandi andsøgnunum frá fortíðini, tí tær síggja øll fólk sum limir av somu mannaætt. Tær varpa ljós á møguleikarnar at menna tað góða í mannalyndinum og sýna allan átrúnað sum part av eini vegleiðingarketu frá Gudi, ið røkkur úr fortíðini langt inn í eina fjara framtíð, og tær skoða átrúnað sum eina sameiningarkeldu heldur enn nakað, ið limar sundur, tí tær gera vart við, at persónligt frælsi er tætt tengt at tí, at allur heimurin verður bjargaður, tí at ein nýggj sosial skipan verður sett á stovn. Ráðgevingin hjá ‘Abdu’l-Bahá ikki bara lyftir upp andaliga, men hon er verulig og hóskear væl til fólk, sum kanska hugsa meiri um 'hvussu' enn um 'hví'. Hann gevur okkum starvs-ætlan, sum ger, at fólk verða før fyri at arbeiða saman - starvsætlanir, ið stava beinleiðis frá læruni hjá Bahá'u'lláh - og hann vísir okkum, hvussu tann andaliga frálæran kann týðast og fremjast í gerandisverki.

Nú á døgum sóknast fólk jú nógv eftir sær sjálvum og heildini, tá er av alstórum týðningi, at hann leggur dent á, hvussu neyðugt tað er, at vit sjálv koma fram á átrúnað-arligan og andaligan sannleika, heldur enn at líta á tað, sum onnur hugsa. Kanska er tað týðningarmiklasta av øllum, at ‘Abdu’l-Bahá ikki bara boðaði dygd, men sjálvur sýndi hana í verki. Hyggja vit frameftir at hættis-ligu forløgnum, okkara lítlu gongustjørnu fer at standa í boði, finna vit í tí, sum ‘Abdu’l-Bahá ber fram, ikki bara nýggjan, heimsufatandi, moralskan hugburð, men eisini sanna fyrimynd at liva lív okkara eftir: í tí liggur varandi mátturin í tí, sum hann boðar. Fyrilestrar í París, fyrsta útgávan av røðunum, sum ‘Abdu’l-Bahá helt í vestur-heiminum, fara tí at hava varandi virði. At leiðbeiningin hjá ‘Abdu’l-Bahá ikki er sett í gildi um allan heim enn, átti kanska at eggjað okkum upp aftur meiri til at lisið orð hansara og givið tí gætur, sum býr undir teimum viðvíkjandi framtíð okkara.

1. SKYLDA TÍN AT VERA BLÍÐUR OG VINALIGUR ÍMÓTI FREMMANDUM OG ÚTLENDINGUM

Hin 16. og 17. oktober, 1911

Tá ið menniskjan vendir andliti sínum ímóti Gudi, sær hon sólina skína allastaðni. Allar menniskjur eru brøður. Lat ikki gamlar siðir fáa teg at tykjast kaldligan og óvínarligan, tá ið tú mótir fremmandum fólki úr øðrum londum. Hygg ikki at teimum, sum tykist tú gruna, at tey eru illgerðarmenn, tjóvar og skálkar. Tú heldur tað vera neyðugt at vera ógviliga varin, ikki koma tær soleiðis fyri, at tú kanska fert at kenna sovorðin, møguliga, ódámilig fólk.

Eg biði teg um ikki bara at hugsa um teg sjálfvan. Ver vínarligur mótvegis teimum fremmandu, um tey so koma úr Turkalandi, Japan, Persia, Russlandi, Kina ella úr onkrum øðrum landi í heiminum.

Hjálp teimum at kenna seg sum heima; vita, hvar ið tey búgva, spyr, um nakað er, sum tú fært gjørt fyri tey; royn og ger tilveru teirra eitt sindur eydnuríkari.

Sjálvt um tað, sum tú av fyrstan tíð grunaði, skuldi verið tað rætta, eigur tú kortini soleiðis at gera sum mest burtur úr at sýna teimum blíðskap - hesin blíðskapur fer kanska at hjálpa teimum at verða betri.

Tá ið samanum kemur, hví skulu vit fara við nøkrum útlendingi, sum var hann fremmandur?

Lat tey, sum hitta teg, vita, uttan at tú sigur tað, at tú av sonnum ert ein bahá'í.

Frem tað í verki, sum Bahá'u'lláh boðar, tað, at vera vínarligur mótvegis øllum tjóðum. Ver ikki nøgdur við bara at sýna vínalag í orðum, lat hjarta títt brenna við eyrum tokka til øll tey, sum koma fram við tínari leið.

Á, tit, sum hoyra til tær vesturlendsku tjóðirnar, verið blíð ímóti teimum, sum koma úr eysturheiminum at dvølja tykkara millum. Gloym gomlu medferðina, tá ið tú tosar við tey; tey eru ikki von við tílíkt. Eysturlenskum fólki tykist henda framferð køld, óvínarlig. Ver heldur blíður í medferð. Lat koma til sjóndar, at tú ert fyltur við alheims kærleika. Tá ið tú hittir ein persara ella bara onkran annan fremmandan, tosa tá við hann sum við ein vin, tykist hann einsamallur, royn so og hjálp honum, veit honum ein beina; er hann í ringum lag, ugga hann, er hann fátækur, hjálp honum, er hann nívdur, bjarga honum, um hann hevur tað ringt, lívga hann upp. Tá ið tú gert hetta, prógvar tú, at ikki bara í orðum, men í verki og í veruleikanum, hugsar tú um øll menniskju sum brøður tínar.

Hvat gagnar tað, at vit eru samd um, at heimsum-fatandi vínalag er gott, og at vit tosa um samhuga manna millum sum stórbæra fyrimynd? Verða hesir tankar ikki framdir í verki, er lítil nytta í teimum.

Tað skeiva í heiminum heldur á at vera til, júst tí fólk tosa um fyrimyndir sínar og ikki royna at fremja tær í verki. Um vit høvdu virkað í staðin fyri at tosa, høvdu heimsins líðingar skjótt verið broyttar til vælveru.

Maður, sum ger væl og ikki tosar um tað, er í menning.

Maður, sum hevur framt, okkurt smávegis og sum ger nógv av, tá ið hann sigur frá tí, honum er lítil dugur í.

Um eg elski teg, er ikki neyðugt, at eg alla somlu tíðina tosi um kærleika mín - tú veitst tað, uttan nakað orð verður talað. Hin vegin, um eg ikki elski teg, veitst tú eisini tað - og tú trúði mær ikki, um eg so við túsund orðum segði tær, at eg elskaði teg.

Fólk reypa illa av, hvussu góð tey eru, gera nógv av at brúka fín orð, tí tey vilja, at onnur skulu halda tey vera størri og betri enn felagar teirra, og tí tey vilja vera víðagitin í heimsins eygum. Tey, sum fremja flestu góð-gerðirnar, eru fámælt, tá ið tað kemur til tað, tey hava gjørt.

Guds børn gera væl uttan at breggja, tí tey líða lógir hansara.

Eg vóni, at tit allar dagar fara at sleppa undan harðræði og kúgan; at tit uttan at steðga á fara at stríðast, til rættvísið hefur sigrað í øllum londum, at tit fara at halda hjörtu tykkara rein og hendur tykkara leysar av tí, sum er óreiðiligt.

Hetta er tað, sum krevst av tykkum, ætla tit at nærkast Gudi, og hetta er tað, sum eg vænti mær av tykkum.

2. HVUSSU STERK OG VIRÐISMIKIL VERULIG HUGSAN ER, SÆST Í VERKI

Hin 18. oktober

Tað, sum av sonnum er menniskjan, er hugi hennara, ikki likam hennara. Tankamátturin og djóramátturin eru felagar. Hóast menniskjan er partur av djóraskapningunum, hefur hon tankamegi, sum er oman fyri allar aðrar skapningar. Um hugsanarháttur hjá einari menniskju alla tíðina tráar eftir himmalskum evnum, tá verður hon heilag; um hin vegin hugsanarháttur hennara ikki flýgur, men vendir niðureftir til tess at miðsavna seg um tað, sum hoyrir hesum heimi til, verður hon meiri og meiri likamlig, til hon kemur á eitt støði, sum ikki er stórt mætari enn tað, sum eitt vanligt dýr er á.

Hugsanir kunnu býtast í tveir flokkar:

1. Hugsan, sum burturav hoyrir til í hugaheiminum.
2. Hugsan, sum kemur til orðanna í verki.

Nakrir menn og nakrar kvinnur erpa sær av lovprísaðu hugsanum sínum, men um hesar hugsanir ongantíð røkka til at verða settar í verk, er eingin dugur í teimum: hvussu máttmikil hugsan er, veldst um, um hon kann vísast í verki. Tó kunnu tankarnir hjá einum heimspekingi, so hvørt sum heimurin gongur framá og broytist, umsetast til at onnur fremja teir í verki, sjálvst um teir sjálvir ikki eru førir fyri ella ikki hava hug til at sýna stóru fyrmyndir sínar fram, meðan teir enn eru á lívi. Til henda flokk hoyrir meginparturin av heimspekingum, tað, sum teir boða, er langt oman fyri tað, sum teir fremja. Hetta er munurin ímillum heimspekingar, sum eru andaligir lærarar, og teir, sum ikki eru annað enn heim-spekingar: andaligi lærarin er tann fyrsti at fylgja læru síni; andaligu áskoðanir sínar og hugsjónir fær hann niður til tann heim, har ið tær kunnu setast í verk. Guddómligu tankar hansara verða gjørdir soleiðis, at heimurin skilir teir. Tanki hansara er hann sjálvur, og hann kann ikki verða loystur frá honum. Tá ið vit koma fram á ein heimspeking, sum leggur dent á, hvussu stóran týdning rættvísi hefur, og hvussu stórbært tað er, og sum so eggjar einum grammum valdsharra til kúgan og harðræði, skilja vit skjótt, at hann hoyrir til tann fyrra flokkin: tí hann hugsar himmalskar tankar og fremur ikki tær góðu, himmalsku gerðir, sum samsvara við teir.

Henda støða er óhugsandi hjá andaligum heim-spekingum, tí teir fremja altíð tignarligu og glæsiligu tankar sínar í verki.

3. GUD ER TANN STÓRI, MISKUNNSAMI LÆKNIN, SUM EINSAMALLUR AV SONNUM LEKIR

Hin 19. október

Allur sannur lekidómur kemur frá Gudi! Tvær atvoldir eru til sjúku, ein er líkamlig, hin er andalig. Um sjúkan er líkamlig, má evnisligur heilivágur til, um hon er sálarlig, andaligur heilivágur.

Um heilaga vælsignilið er hjá, meðan vit verða lekt, bara tá kunnu vit verða heil, tí heilivágur er einki uttan útvortis og sjónligi mátin, sum vit fáa ta heilagu lekingina ígjøgnum. Uttan so at sálin verður lekt, er tað, at líkamið verður lekt, fyri einki at rokna. Alt liggur í Guds hond, og uttan hann verður eingin lekidómur í okkum!

Nógvir menn eru at enda deyðir av júst tí sjúkuni, sum teir hava granskað serliga gjølla. Aristoteles til dømis, sum granskaði sodningina serliga væl, doyði av matlistaligari sjúku. Avicenna var hjartaserlækni, men hann doyði av hjartasjúku. Gud er tann einasti stóri miskunnsami læknin, sum einsamallur hevur megi at veita sanna leking. Allir skapningar eru bundnir at Gudi, sama ger, hvussu stór vitan, megi og hvussu stórt sjálvbjargni teirra kanska tykist.

Hygg at teimum máttmiklu kongunum á jørð, tí teir hava allan tann mátt í heiminum, sum menniskjan fær veitt teimum, og kortini, tá ið deyðin kallar, mugu teir akta, eins og bøndurnir við portur teirra.

Hygg eisini at djórunum, hvussu hjálparleys tey eru, tó at tey tykjast sterk! Tí fíllurin, størsta av øllum djórum, verður órógvaður av fluguni, og ljónið sleppur ikki undan at verða ørkymlað av orminum. Sjálvt menniskjuni, háveruni av øllum skapningum, tørvar mangt bara til at liva; fyrst av øllum tørvar henni luft, og um henni ikki unnist hana nakrar fáar minuttir, doyr hon. Henni tørvar eisini vatn, mat, klæðir, hita og mangt annað. Í allar ættir er hon umgyrd av vandum og trupulleikum, sum hon ikki megnar at standa seg ímóti við berum kroppi. Um menniskjan skoðar heimin uttan um seg, fer hon at síggja, hvussu allir skapningar eru bundnir hvør av øðrum, og hvussu teir eru tengdir at náttúrulógunum.

Bara menniskjan hevur við andaligu megi síni verið før fyri at loysa seg, at rísa upp um evnisheimin og gera hann til tænarar sín.

Uttan Guds hjálp er menniskjan at líkna við dýrið, ið glatast, men Gud hevur veitt henni so undursaman mátt, at hon fær altíð skoðað uppeftir og tikið ímóti, millum aðrar gávur, lekidómi úr heilagu gávum hansara.

Men tíverri! Ikki takkar menniskjan fyri hetta framúr góða, men svevur vanskettissvøvn og gáar ikki eftir tí stóru miskunn, sum Gud hevur sýnt mótvegis henni, og vendir andlit sítt burtur frá ljósinum og er á veg inn í myrkur.

Tað er inniliga bøn mín, at tit ikki fara at verða soleiðis, men heldur, at tit støðugt venda andliti tykkara móti ljósinum, so at tit fara at vera sum logandi kyndlar í tilverunnar myrkri.

4. HVUSSU TÐDNINGARMIKIÐ TAÐ ER, AT FÓLKINI FYRI EYSTAN OG VESTAN VERÐA SAMEIND

Fríggjadagin hin 20. október

‘A bdu’l-Bahá segði: Fyrr sum nú hevur andaliga sann-leikssólin altíð skinið úr eystri.

Ábraham kom eystanífrá. Í eystri reis Móses til tess at leiða og læra fólkið. Á eystara sjónarringinum reis Harrin Kristus. Muhammad varð sendur til eina eysturlenska tjóð. Báb reis í eysturlandinum Persia. Bahá'u'lláh livdi og lærði eystanfyri. Allir teir stóru andaligu lærararnir risu í eysturheiminum. Men hóast Kristi sól lýsti í eystri, sást glæman av henni har vesturi, tí har sást ljómurinn frá dýrd hennara týðiligari.

Himmalska ljósið frá læru hansara skein máttmiklari í vesturheiminum, har ið tað hevur havt skjótari framgongd enn í føðilandi tess.

Nú á døgum tørvar eysturheiminum tilfarsmenning, og vesturheimurin treingir til eina andaliga hugmynd. Væl hevði tað verið, um vesturheimurin vendi sær til eysturheimin eftir upplýsing, og so í býti hevði latið av vísindaligu vitan síni. Hetta gávuskiftið er neyðugt.

Eysturheimurin og vesturheimurin mugu lata hvør øðrum tað, sum restar í. Burtur úr hesi sameining fer at spyrjast sonn siðmenning, har ið tað andaliga kemur til orðanna og verður framt í tí tilfarsliga.

At hvør soleiðis fær frá øðrum fer at hava við sær, at størsta samljóð fer at sigra, øll fólkasløg fara at verða sameind, vit fáa eina fullkomna legu, alt verður knýtt fast saman, og hesin heimur fer at verða skínandi spegil, har ið Guds eginleikar fara at endurspeglast.

Allar, eysturlensku og vesturlensku tjóðirnar, mugu nátt og dag við hjarta og sál stremba eftir at røkka hesi høgu fyrimynd, at knýta fast saman sameiningina millum allar tjóðir á jørð. Tá fer hvørt hjarta at verða stimbrað, øll eygu fara at lata seg upp, undursamasti máttur fer at spyrjast burturúr, eydna mannaættarinnar fer at verða tryggjað.

Vit mugu biðja til, at Guds gávumildi fer at fáa Persiu tilfarsliga og andaliga siðmenning úr vesturheiminum, og at hon við guddómligari náði fer at lata andaliga ljós sítt afturímóti. Tá ið vesturlendingar og eysturlendingar í felag ósjálvsøknir og virkisfúsir fara at arbeiða fyri hesum, fer at eydnast sameindu fólkasløgnum at vinna fram á hetta mál, tí máttur heilaga andans fer at stuðla teimum.

Meginreglurnar í læru Bahá'u'lláh áttu at verið gjølla granskaðar, ein fyri og onnur eftir, til tit við huga og hjarta fata og skilja tær - tá fara tit at verða máttmiklir fylgisveinar ljósins, av sonnum andaligir, himmalskir Guds hermenn, sum taka til sín og spjaða sanna siðvenju í Persia, í Evropa og um allan heim.

Hetta fer at verða paradísið, sum skal koma til jarðar, tá ið øll mannaættin fer at hava leitað sær saman undir sameiningartjaldi himnaríkisins.

5. GUD SKILIR ALT; IKKI BER TIL AT SKILJA HANN

Fríggjakvøldið hin 20. oktober

‘Abdu’l-Bahá segði: Nógvir fundir verða hildnir í París hvønn dag við ymiskum endamálum, at kjakast um politikk, handil, frálæru, list, vísindi og nógv onnur evni. Allir hesir fundir eru góðir: men hetta ting er komið saman til at venda andlitið ímóti Gudi til at læra, hvussu best kann arbeiðast til gagns fyri mannaættina, at leita eftir, hvussu sleppast kann undan fordómum, so kærleiks- og alheims brøðralagssáðið kann sáast í manna-hjartanum.

Gud tekur undir við endamálinum við samkomu okkara og veitir okkum signing sína.

Í Gamla Testamenti lesa vit, at Gud segði ‘Latið okkum skapa menniskjuna í okkara egnu mynd’. Í Gleðiboðskapinum segði Kristus, ‘Eg eri í Faðirinum, og Faðirin í mær’. Í Koranini sigur Gud, ‘Maður er mítt loynimál, og eg eri hansara’. Bahá’u’lláh skripar, at Gud sigur, ‘Hjartað títt er heim mítt; reinsa tað til niðurferð mína. Andi tín er tað staðið, har ið eg fari at opinbera meg; vaska tað, til tá ið eg fari at vísa meg’. Øll hesi heilagu orð sýna okkum, at menniskjan er skapt í Guds mynd: kortini fatar mannahugur ikki Guds veru, tí ikki ber til fult og heilt at skilja hetta óendaliga loynimál. Gud rúmar øllum: hann rúmast ikki. Tað, sum rúmar, er hægri enn tað, sum rúmast. Heildin er størri enn partarnir av henni.

Tað, sum menniskjur skilja, fær ikki verið uttan fyri tað, sum tær eru førar fyri at skilja, so tað er ógjørligt fyri mannahjartað at skilja, hvussu Guds hátign er vorðin. Hugflog okkara fær bara ímyndað sær tað, sum tað sjálvt er ført fyri at skapa. Gávurnar at skilja valdast, á hvørjum stigi tey ymisku skapanarkongadømini eru. Steina-, plantu- og djóraríkini eru ikki før fyri at skilja nakað skaparverk uttan fyri teirra eigna. Steinur fær ikki hugsað sær, hvussu ein planta er før fyri at vaksa. Træið skilir ikki, at djórið er ført fyri at flyta seg, heldur ikki fatar tað, hvat tað hevði merkt at verið ført fyri at sæð, hoyrt ella følt royk. Alt hetta hoyrir til likamliga skaparverkið.

Menniskjan eigur eisini part í hesum skaparverki, men eingin í teimum lægru kongadømunum er førur fyri at skilja tað, sum hendir í mannahuganum. Djórið fatar ikki gávurnar hjá menniskjuni, tað veit bara um tað, sum tað sær við djórasansum sínum, tað fær ikki ímyndað sær nakað hugsað. Eitt dýr hevði ikki kunnað lært, at verðin er rund, at jørðin melur uttan um sólina, ella hvussu ravmagnstelegrafurin er bygður. Hetta er bara menniskjan før fyri. Menniskjan er hægsta skapanarverkið, tann skapningur, sum er næstur Gudi.

Tað lægra er ikki ført fyri at fata nakað hægri ríki; hvussu skal tá mannaskapningurin av øllum kunna skilja almáttuga skapanar?

Tað, sum vit hugsa okkum, er ikki Guds veruleiki; hann, ið eingin sleppur at kenna, ið eingin dugir at ímynda sær, er langt oman fyri tað, sum menniskjan er før fyri at fata. Allir skapningar, sum eru til, eru bundnir av himmalsku gávunum. Himmalska náðin gevur sjálvt lívið. Tá ið sólarljósið skínur á allan heim, tá verður náðin frá tí óendaliga Gudi oyst oman yvir allar skapningar. So sum sólin fær jarðarinnar fruktir at búnast og veitir øllum livandi skapningum lív og varma, soleiðis skínur sann-leikssólin á allar sálir og kveikir í teimum guddómligan kærleika og gløggskygni.

At menniskjan hevur sál, har ið heilagi andin heldur til, er enn eitt tekin um, at menniskjan stendur oman fyri restina av tí heimi, sum er skaptur; kjarnin í sálunum í undirskapningunum er lægri.

Tí er eingin ivi um, at av øllum skapaðum verum er menniskjan mest lík Gudi og fær tí størri gávu úr heilagu yvirflóðini.

Steinaheimurin er førur fyri at vera til. Plantan er før fyri at vera til og at vaksa. Umframt at vera ført fyri at vera til og vaksa, er dýrið ført fyri at flyta seg og dugir at nýta sansirnar. Í mannaheiminum finna vit allar egin-leikarnar, sum teir lægru heimarnir hava, og nógvar afturat. Menniskjan er øll undanskaparverkini, tá ið tey eru lögð saman, tí tey eru øll í henni.

Serliga gávan, sum menniskjan hevur fingið, er vitið, sum ger, at hon er før fyri at taka ímóti størri parti av tí himmalska ljósinum. Fullkomna menniskjan er sum ein blankaður spegil, sum sannleikssólin endurspeglast í, og har ið Guds eginleikar koma til sjóndar.

Harrin Kristus segði, ‘Hann, sum hefur sæð meg, hefur sæð Faðirin’ - Gud, komnan til sjóndar í manni.

Sólin flytur seg ekki úr himlunum og dalar niður á spegilin, tí tað at førka seg upp og niður, koma og fara, hoyrir ikki til tað óavmarkaða, soleiðis bera avmarkaðar verur seg at. Tá ið Gud vísir seg í tí fullkomiliga blankaða spegilinum, koma tær himmalsku dygdinarnar til sjóndar í sovorðnum sniði, sum menniskjan er før fyri at skilja.

Hetta er so einfalt, at øll skilja tað, og tað, sum vit skilja, er alneyðugt, at vit góðtaka. Faðir okkara fer ikki at lata okkum standa til svars fyri, at vit vísa frá okkum trúarsetningar, sum vit hvørki trúgva upp á ella skilja, tí hann er altíð óendaliga rættvísur mótvegis børnum sínum.

Men hetta dømið er so eyðsæð, at allir heilar, sum vilja, lættliga skilja tað.

Gævi hvør tykkara varð ein lýsandi lampa, hvørs logi er Guds kærleiki. Gævi eindargeisling brann í hjørtum tykkara. Gævi eygu tykkara lýstu av glampanum frá sannleikssóluni!

Býurin París er ógvuliga vakur; tá ið tað kemur til tað at nýta tilfar, finst valla meiri mentaður og betur útgjörður býur í heiminum í dag. Men andans ljós hefur ikki skinið á hann í langar tíðir: andaligi framburður hansara er langt aftan fyri tilfarsligu siðmenning hansara. Her trýtur størsti máttur at fáa hann at rakna við, skilja andaliga sannleikan og draga lívsandan inn í durvandi sál sína. Tit mugu øll sameinast í stríðnum at fáa hann at vakna og stuðlað av hægri máttinum fáa íbúgvar hansara til lívs aftur.

Tá ið sjúka ikki hefur stórvegis upp á seg, er nóg mikið við onkrum lítlum heilivági til tess at lekja hana, men tá ið sjúkan, sum ikki hevði stórvegis upp á seg, verður til ræðuligt heilsubrekk, má himmalski lekjarin taka til onnur ógvisligari ráð. Nøkur trø eru til, sum blóma og bera frukt í svalligum veðurlagi, onnur eru, sum mugu føla teir allarheitastu sólargeislarnar skína á seg, skulu tey búnast rættiliga. París er eitt av teimum trøunum, sum ein stór, logandi sól frá Guds himmalska mátti má skína á, skal tað lata seg upp andaliga.

Eg biði tykkum øll, hvønn tykkara hvør í sínum lagi, fylgja sannleiksljósinum væl, í tí heilagu frálæruni, og Gud fer at styrkja tykkum við heilaga anda sínum, so at tit fara at verða før fyri at basa trupulleikunum og forkoma teimum fordómunum, sum elva til skilnað og hatir manna millum. Latið hjørtu tykkara vera fyllt við Guds stóra kærleika, latið øll føla hann; tí hvør menniskja er Guds tænar, og øll hava rætt til sín part av himmalska ríkidøminum.

Sýnið serliga teimum bestan kærleika og størsta tol, sum hugsa um jarðargóðs og eru trek, og við glógvandi vinsemi tinum fert tú soleiðis at fáa tey inn í samhuga-felagsskapin.

Um tit eru trúgv mótvegis stóra verki tykkara og fylgja heilagu sannleikssóluni uttan at víkja frá, tá fer alheims brøðralag við signaða degi sínum at rísa í hesum vakra býi.

6. SYNDARLIGU ATVOLDIRNAR TIL KRÍGGJ OG SKYLDA ALRA MANNA AT STREMBE EFTIR FRÍÐI

Hin 21. oktober

‘Abdu’l-Bahá segði: Eg vóni, at tit öll eru eydnusæl og hava tað gott. Eg eri ikki eydnusælur, men ógvuliga syrgin. Tíðindini um bardagan í Benghazi harma hjarta mítt. Eg haldi tað vera løgið, at sovorðin mannaørskapur enn er til í heiminum! Hvussu ber tað til, at menn berjast frá morgni til myrkurs, drepa hvønnannan og hella út blóð hjá lagsbrøðrum sínum: Og hvørjum endamáli tænir tað? At ognar sær ein part av jørðini! Sjálvt djórini hava, tá ið tey berjast, beinleiðis og rímligari grund til at leypa á! Sum tað er ræðuligt, at menn, sum hoyra til tað ríkið, ið er oman fyri hesum, kunnu søkka so djúpt sum til at drepa og leggja vónloysi á næsta teirra, bara til tess at ognar sær ein jarðarteig!

Hægsti skapningurin, sum berjist til tess at ognar sær tað ússaligasta tilfarið av øllum, mold! Jørð er ikki bara ogn hjá einum, men hjá øllum. Henda mold er ikki heimið hjá menniskjuni, men grøv hennara. Hesir menn berjast eftir grøvum sínum. Einki er so andskræmiligt í hesum heimi sum grøvin, tilhaldið hjá fúnandi mannakroppum.

Sama ger, hvussu stórir sigurvinnarin er, hvussu nógv lond hann kanska hevur noytt í trældóm, av hesum herjaðu londum fer ikki at bera honum til at hava meiri eftir enn ein elalítlan bita, leiði sítt! Um meiri land krevst til at bøta um korini hjá fólkinum, til at spjaða mentan (til at seta rættvísar lógir í staðin fyri ráar siðir) - tá hevði vissuliga borið til í sátt og semju at fingið tað av jørð afturat, sum neyðugt var.

Men kríggj er íkomið, so menn fáa mettað heiðurs-girnd sína; at tey fáu kunnu ognar sær verðsligan vinning, hevur við sær, at ræðuligur vesaldómur vitjar ótald heim og fær hjørtuni á monnum og kvinnum í hundradtali at bresta!

Hvussu nógvar einkjur syrgja menn sínar, hvussu nógvar søgur hoyra vit um vilt miskunnarloysi! Hvussu nógva smá børn, ið hava mist foreldur síni, gráta eftir deyðu pápum sínum, hvussu nógvar kvinnur gráta eftir synunum, sum eru slignir í hel!

Einki er so nívandi og ræðuligt, sum tá ið manna-villskapur brestur á!

Eg leggi tykkum øllum eina við, at hvør tykkara miðsavnar allar hjartans hugsanir tykkara um kærleika og samhuga. Stingur krígstanki seg upp, standið tá ímóti honum við sterkari friðartanka. Haturstanki má for-komast av uppافتur máttmiklari kærleikstanka. Krígstankar forkoma øllum samljóði, allari vælveru, øllum friðsemi og nøgdsemi.

Tá ið heimsins hermenn draga svørð til at drepa, rætta Guds hermenn hvør øðrum hond! Soleiðis hevði alt menniskjans grimdarverk kunnað horvið við Guds miskunn, virkaði hon ígjøgnum tey, sum eru rein í hjørtum sínum, og tey, sum eru falsleys av lyndi. Haldið ikki, at heimsfriður er hugsjón, sum eingin vón er um at vinna!

Einki er Guds himmalsku vælvild ógjørligt.

Um tú av heilum hjarta ynskir eftir, at öll fólkasløg á jørð skulu verða vinir, fer hugsan tín, sálarlig og verulig, at spjaðast; hon fer at verða tað, sum onnur fara at ynskja eftir, fer at vaksa seg sterkari og sterkari, til hon kemur til almannahuga.

Fallið ikki í vónloysi! Arbeiðið stútt. Falsloysi og kærleiki fara at vinna á hatri.

Hvussu nógva hendir ikki í dag, sum eingin nakrantíð hevði væntað! Vendið alsamt ásjón tykkara ímóti heimsins ljósi. Sýnið øllum kærleika; ‘Kærleiki er andadráttur heilaga andans í mannahjart-anum’. Havið áræði! Gud svíkur ikki børn síni, ið stremba og virka og biðja! Latið hjórtu tykkara fyllast við tí torføra ynski, at friðsemi og samljóð mátti fevnt allan henda stríðandi heim. Soleiðis fer gott úrslit at krýna royndir tykkara, og við alheimsbrøðralagnum fer Guds ríki at koma í friði og við vælvild.

Í hesum høli í dag eru nógva fólkasløg, fransmenn, amerikanarar, bretar, týskarar, italiumenn, brøður og systrar, sum hittast í vinalagi og samljóði! Lat henda fund vera fyriboðan um tað, sum vissuliga av sonnum fer at henda í hesum heimi, tá ið öll Guds

börn fara at skilja, at tey eru bløð av einum træi, blómur í einum urtagarði, dropar í einum havi, og synir og dötur hjá einum Faðiri, sum eitur kærleiki!

7. SANNLEIKSSÓLIN

Hin 22. oktober

‘Abdu’l-Bahá segði: Hetta er frálíkur dagur, sólin skínur so fagurliga niður á jørðina og veitir øllum skapningum ljós og varma. Sannleikssólin skínur somuleiðis og veitir mannasálunum ljós og varma. Sólin veitir likaminum hjá øllum jarðarskapningum lív; fingur teir ikki varma hennara, høvdu teir verið tarnaðir í vøkstrinum, menning teirra hevði hildið uppá, teir høvdu fólnað og doyð. Somuleiðis tørvar mannasálunum, at sannleikssólin kastar ljósgeislar sínar á sálir teirra, so tær mennast, læra og fáa áræði. Tað, sum sólin er manna-kroppinum, er sannleikssólin sál hansara.

Ein kann hava lagt fitt av jarðargóðsi undir seg, men uttan sannleiksljósið er sál hansara kryplað og hungrað. Ein annar eigur kanska ongar jarðarognir, er kanska staddur niðast á samfelagsstiganum, men av tí at hann hevur fingið varman frá sannleikssólini, er sál hansara stór, og hann er væl fyri andaliga.

Ein grikskur heimspekingur, sum livdi á unglunga-døgum kristindómsins, og sum var fylltur við kristna tátinum, hóast hann ikki segði seg vera kristnan, skrivaði soleiðis: ‘Eg trúgvi, at átrúnaður er sjálvur grundarlagið undir sannari mentan’. Tí uttan so, at moralska lyndið í eini tjóð verður alt upp, somuleiðis heili og gávur hennara, hevur mentan einki dygt støði.

Eftirsum átrúnaður slóðar fyri dygd, er hann sannasta lívsáskoðanin, og á honum stendur einasta varandi sið-menningin. Sum dømi um hetta bendir hann á tíðarinnar kristnu, hvørs siðalag var á ógvuliga høgum støði. Tað, sum hesin heimspekingur heldur hóska til sannleikan, tí kristna siðmenningin var tann besta og mest at sær komna í heiminum. Heilaga sannleikssólin hevði varpað ljós á kristnu læruna, tí lærdu viðhaldsfólk hennara at elska allar menniskjur, sum brøður ikki at óttast nakað, sjálvur ikki deyðan! At elska grannar sínar sum sjálvur seg, og at gloyma egnu sjálvsøknu áhugamála síni, tá ið strembað verður eftir at gera mannaættini væl. Stóra miðið hjá kristna átrúnaðinum var at draga øll manna-hjörtu nærri at Guds skæra sannleika.

Um fylgisneytar Harra Krists ikki vóru hildnir uppá við at fylgja hesum frumsetningum við stinnum trúfesti, høvdu ongar áneyðir verið at vekja fólk hansara enn einaferð, tí tá hevði stór og glæsilig siðmenning nú valdað í heiminum, og himmiríkis kongadømi hevði verið komið til jarðar.

Men hvat er tað, sum í staðin fyri er hent! Menn vendu andlitið burtur, tá ið tað kom til at fylgja heilagu lýsandi fyriskipanunum hjá Harra teirra, og vetur legðist um mannahjörtuni. Tí líka so lítið sum mannalíkamið fær verið sólargeislarnar fyruttan, skal tí vera lív lagað, líka so lítið kunnu himmalsku dygdin mennast í sálini uttan geislarnar frá sannleikssólini.

Gud letur ikki børn síni vera uttan ugga, men, tá ið vetrarmyrkrið myrkir fyri teimum, sendir hann aftur boðberar sínar, profetarnar, við uppáfturtøku av signaða várinum.

Sannleikssólin rísur aftur úr heimssjónar-ringinum og tekur at skína í eyguni á teimum, sum sova, fær tey at vakna og skoða dýrdina, tá ið aftur lýsir fyri degi. Tá fer mannakærleikstræið aftur at blóma og bera rættvísisfrukt, sum fer at lekja tjóðirnar.

Av tí at menni-skjan er hildin uppá at lurta eftir sannleiksroddini og letur eyguni aftur, tá ið heilaga ljósið skínur, og tí hon misrøkir Guds lóg, hevur myrkur frá kríggi

og ósing, ófriði og vesaldómi herjað á jörð. Eg biði til, at tit øll fara at stremba eftir at leiða hvørt Guds barn inn í glæmuna frá sannleikssólini, so at myrkrið tekur at spjaðast av djúptøknu tignargeislum hennara, og miskunnarsami varmin frá ljósi hennara fer at fáa harða vetrarkuldan at bráðna.

8. NÚ SKÍNUR SANNLEIKSSÓLIN Á EYSTUR- OG VESTURHEIMIN

Mánadagur hin 23. oktober

Tá ið menniskjan hevur funnið lívsgleði einastaðni, vendir hon aftur til sama stað at finna meiri gleði. Tá ið menniskjan hevur funnið eitt gullnám, vendir hon aftur til tað námið at grava eftir meiri gulli.

Hetta sýnir innvortis máttin og náttúrliga íborna máttin, sum Gud hevur veitt menniskjuni, og hvussu sterk aðalorkan er, sum er henni í holdið borin.

Vesturheimurin hevur altíð fingið andaliga upplýsing frá eysturheiminum.

Ævinleikans songur hoyrdist fyrst í eysturheiminum, men í vesturheiminum dundi hann við størri megi fyri teimum oyrum, ið lurtaðu.

Harrin Krist reis sum ein glógvandi stjörna á himli eysturheimsins, men ljósið frá læru hansara skein full-komiligari í vesturheiminum, har ið hann hevur rinið sterkari við, og søk hansara er spjadd víðari um enn í tí landi, har ið hann varð føddur.

Ljómurin frá Kristi songi er varpaður víða um øll lond vesturheimsins og er farin inn í hjørtuni á fólkunum har.

Fólk vesturheimsins eru sterk, og tey hava fast undir fóti; tey eru óvikandi og ikki stuttmint.

Vesturheimurin er sum ein sterk, treyst planta; regnar milt á hana, so hon fær føðslu, og skínur sólin á hana, tá blómar hon til sína tíð og ber góða frukt. Nú er langt síðani, at Harrin Krist hevur latið sannleikssólinu skinið, so hon hevur kunnað sent geislar sínar niður á vesturheimin, tí menniskjans synd og gloymska hava hult Guds andlit. Men heilagi andin talar aftur við heiminn, Harrin verið lovaður! Kærleiki og vit og megi eru enn einaferð runnin saman og skína frá himmalsku havsbrúnni á øll tey, sum venda andlitinum ímóti Guds ljósi. Bahá'ulláh hevur skrætt tað slørið sundur, ið var gjørt burtur úr fordómum og pátrúgv, sum køvdu mannasálirnar. Latið okkum biðja til Gud um, at pístrið frá heilaga andanum aftur fer at veita fólk vón og linna og í teimum kveikja lív í tráanina eftir at fremja Guds vilja. Gævi hvørs manns hjarta og sál hevði livnað: tá fara tey øll at frøast, nú tey eru endurfødd.

Tá fer mannaættin í glæmuni frá Guds kærleika at klæða seg í nýtt plagg, og hetta fer at vera fyrsta byrjanin til nýtt skaparverk! Tá fer miskunn alra miskunn at oysa oman yvir mannaættina, og hon fer at rísa til nýtt lív.

Inniliga ynski mítt er, at tit øll fara at stremba eftir at røkka hesum glæsiliga máli; at tit, tá ið nýggja andaliga mentanin skal byggjast upp, fara at vera trúgv og alskin verkafólk; Guds kosnu, sum glað og sjálvboðin líða boð hansara og fremja størstu ætlan hansara! Sanniliga er gott úrslit ikki langt av leið, tí himmalska flaggið er drigið í húnarhátt, og Guds rættvísissól kemur til sjónar í havsbrúnni, so øll menniskju síggja hana!

9. ALHEIMSKÆRLEIKIN

Hin 24. október

Ein indari segði við 'Abdu'l-Bahá: 'Tað, sum eg strembi eftir í lívinum er, so frægt sum eg megni, at senda boð-skapin hjá Krishna víðari út í heimin.'

'Abdu'l-Bahá segði: Boðskapurin hjá Krishna er kærleiksboðskapurin. Allir Guds profetar hava borið kærleiksboðskapin. Eingir hava nakrantíð hildið, at kríggj og hatur eru av tí góða. Øll eru samd um at siga, at kærleiki og vinsemi eru best.

Kærleiki kemur til sjóndar í gjørdari gerð, ikki bara í orðum - tey einsamøll gera ongan mun. Skal kærleiki sleppa at vísa mátt sín, má onkur ætlan vera, okkurt amboð, onkur grundgeving.

Kærleiksgrundregluna kanst tú bera fram upp á nógvar mátar; tak eitt nú familjutokka, tokka fyri landinum, fyri ættini, fyri politiskum eldhuga, og so er eisini tokki til áhugabólkar, sum vilja gera væl. Soleiðis kann tað, sum kærleiki megnar, koma fram. Uttan hetta hevði kærleiki ikki komið til sjóndar, ikki verið hoyrdur, ikki verið føldur - samanumlagt ikki verið orðaður, ikki komið til sjóndar! Vatn sýnir mátt sín á ymsan hátt, tað sløkkir tosta og fær fræ at grógva o.s.fr. Kol sýnir ein av frumsetningum sínum við gass-ljósi, meðan ein av máttunum hjá ravmagni kemur til sjóndar í ravmagns-ljósi. Var hvørki gass ella ravmagn, høvdu heimsins nætur ligið í myrkri! So neyðugt er at hava eitt tól, eina grundgeving, sum kann sýna kærleika, eitt mál, ein frásøguhátt.

Vit mugu finna ein máta til at spjaða kærleika manna millum.

Kærleiki er óskerdur, markleysur, endaleysur! Tað ítøkiliga er skert, avmarkað, endaligt. Illa ber til nóg væl at sýna óskerdan kærleika á skerdan hátt.

Fullkomna kærleikanum tørvar ósjálvsøkið amboð, sum er heilt leyst av øllum leinkjum. Familjukærleiki er avmarkaður; blóðættarbandið er ikki tað sterkasta bandið. Tað kemur meiri enn so fyri, at tey, ið hoyra til somu familju, eru ósamd, og enntá hata hvørannan.

Føðilandskærleiki er endaligur; kærleiki til eins egna land, sum elvir til, at øll onnur lond verða hatað, er ikki fullkomin kærleiki! Ikki er heldur frítt fyri, at landsmenn keglast sínámillum.

Ættarkærleiki er avmarkaður; her er nakað av sam-eining, men tað er ikki nóg mikið. Kærleiki má vera leysur av mørkum!

At elska okkara egnu ætt kann merkja, at vit hata allar aðrar, og sjálvt fólk av somu ætt halda mangan lítið hvør um annan.

Politiskur kærleiki er nógv sameindur við hatur flokkana millum; hesin kærleiki er ógvuliga avmarkaður og ótryggur.

Tokki til áhugabólkar, sum vilja gera væl, er somuleiðis óstøðugur; mangan stinga kappingar seg upp, sum elva til øvund, og sum frá líður kemur hatur í kærleiks stað.

Fyri fáum árum síðani valdaði politiskt vinalag millum Turkaland og Italia; nú kríggjast tey!

Øll hesi kærleiksbond eru ófullkomin. Tað sæst týðiliga, at avmarkað ítøkilig bond ikki eru nóg mikið til nóg væl at sýna alheimskærleika.

Tann stóri, ósjálvsøkni mannakærleikin er ikki bundin av nøkrum av hesum ófullfíggaðu, hálv sjálvsøknu bondum; hetta er tann fullkomni kærleikin, sum stendur allari mannaættini í boði, og sum vit bara røkka at, um máttur himmalska andans vil tað. Eingin verðsligur mátt-ur er førur fyri at fremja alheimskærleika.

Latið öll sameinast í hesum himmalska kærleiksmátti! Latið öll stremba eftir at vaksa í ljósinum frá sannleiks-sólini, og latið tey endurspeгла henda glógvandi kærleika á øll menniskju, latið hjórtu teirra sameinast so nógv, at tey fáa hildið til í glæmuni frá tí markleysa kærleikanum allar dagar.

Minnist til hesi orð, sum eg sigi tykkum tað stutta bil, eg eri saman við tykkum í París. Inniliga leggi eg tykkum eina við: latið ikki hjórtu tykkara fjótrast av tí ítókiliga í hesum heimi; eg gevi tykkum boð um ikki at liggja væl nøgd á vanrøktarlegunum og vera fangar hjá tí tilfarsliga, men farið á føtur og fríðið tykkum frá hesum leinkjum! Djóraskapningurin er tengdur at tí evnisliga, Gud hevur veitt menniskjuni frælsi. Dýrið fær ikki sloppið sær undan náttúrulógini, men menniskjan fær havt tamarhald á henni, tí hon, sum hevur náttúruna í sær, fær hevjað seg upp um hana.

Máttur heilaga andans, sum upplýsir mannavitið, hevur gjørt menniskjuna føra fyri at koma fram á hættir, sum gera, at tað ber til at broyta náttúrulógir eftir hennara vilja. Hon flýgur ígjøgnum luftina, flýtur á sjónum og ferðast enntá undir vatni.

Alt hetta prógvar, hvussu mannavitið er gjørt soleiðis, at tað er ført fyri at loysa menniskjuna frá náttúrligu avmarkingunum og fyri at loysa nógv av náttúrugátunum. Í ávísan mun er menniskjan farin út um tey mørk, sum tilfar hevur sett. Heilagi andin fer at geva menniskjuni størri vald enn sum so, um bara hon fer at tráa eftir tí andaliga og stremba fram ímóti at samljóða við guddómliga, enda-leysa kærleikan.

Tá ið tú elskar ein í familjuni hjá tær ella ein lands-mann, læt tað tá vera við einum geisla av tí óavmarkaða kærleikanum! Læt tað vera í Gudi og fyri Gudi! Har, ið tú finnur Guds eginleikar, elska tann persónin, hann veri seg í ætt við teg ella onkur annar. Oys ljósið frá endaleysum kærleika á hvønn mannaskapning, sum tú hittir, um hann er úr tínum landi, av tíni ætt, tínum politiska flokki, ella úr einari aðrari tjóð, um hann hevur annan lit ella annan skugga av politiskari hugsan. Himmalin fer at styðja teg, sum tú fæst við at sankta saman fólkaslógini, sum eru spjadd um heimin undir skugganum frá sameiningartjaldi hins almáttuga.

Tit fara at verða Guds tænarar, sum halda til tætt hjá honum, heilagu hjálparar hansara í starvinum, sum fáast við alla mannaættina. Alla mannaættina! Hvørt mans-barn!

Gloymið ongantíð hetta!

Sigið ikki, hann er italiumaður, ella fransur, ella ameri-kanari, ella eingilskmaður, minnst bara til, at hann er Guds sonur, tænarari hjá tí hægsta, ein menniskja! Øll eru menniskju! Gloymið tjóðskapareyðkenni; øll er líka í Guds eygum!

Hugsið ikki um tykkara egnu mørk; Guds hjálp fer at koma til tykkara. Gloymið tykkum sjálv. Guds hjálp fer vissuliga at koma!

Tá ið tú kallar á Guds miskunn, sum tú bíðar eftir skal koma og veita tær meiri styrki, fer máttur tín at verða tíggjufaldaður.

Hyggið at mær: eg eri so veikur, kortini er mær veitt styrki til at koma tykkara millum: ein neyðar Guds tænarari, sum er gjórdur førur fyri at geva tykkum hesi boð! Eg fari ikki at steðga leingi tykkara millum! Ein eigur ongantíð at hugsa um, hvussu veikur ein er, tað er mátturin frá Guds heilaga kærleiksanda, sum veitir styrki til at læra frá sær. Fara vit at hugsa um okkara egna veikleika, kemur einki burturúr uttan vónloysi. Vit mugu lyfta tankar okkara upp um tað, ið hoyrir til niðri á jørðini; loysa okkum frá øllum tí, sum er jarðbundið, tráa eftir tí andaliga; festa eygu okkara á ríkiligu miskunn hins Almáttuga, sum ongantíð heldur uppát, sum fer at fylla sálir okkara við tí gleðini, sum kemur burturúr, tá ið vit væl nøgd gera eftir boðum hansara, tá ið hann sigur 'Elskið hvørannan'.

10. HVUSSU 'ABDU'L-BAHÁ VARÐ SETTUR Í FONGSUL

Avenue de Camoëns 4,
mikudagin hin 25. oktober

Tað harmar meg nógv, at eg havi latið tykkum bíðað í morgun, men eg havi so nógv at gera upp á stutta tíð fyri Guds kærleikssøk.

Tit fara einki at leggja í, um tit hava bíðað eitt sindur eftir at hitta meg. Eg havi bíðað ár eftir ár í fongsli eftir at sleppa at hitta tykkum nú.

Fram um alt, Gud veri lovaður, hjertu okkara eru altíð sameind, og eitt mál er, sum dregur tey at Guds kærleika. Hevur ikki himmiríkis gáva knýtt ynski okkara, hjertu okkara og anda okkara saman í eitt band? Bønir okkara, eru tær ikki til at savna allar menniskjur saman í samljóð? Eru vit ikki tiskil altíð saman?

Tá ið eg í gjárkvøldið kom til hús eftir at hava verið og vitjað harra Dreyfus, var eg ógvuliga móður - kortini sovnaði eg ikki, eg lá vakin og hugsaði.

Eg segði, áh Gud, her eri eg í París! Hvat er París, og hvat eri eg? Ongantíð hevði eg droymt um, at eg úr fongsulsmyrkri mínum nakrantíð skuldi fara at vera førur fyri at koma til tykkara, hóast eg ikki vildi trúgva tí, tá ið teir lósu dómin upp fyri mær.

Teir søgdu mær, at 'Abdu'l-Hamíd hevði givið boð um, at eg skuldi sita í fongsli allar ævir, og eg segði 'Hetta ber ikki til! Eg fari ikki at vera fangi allar ævir. Um 'Abdu'l-Hamíd hevði verið ódeyðiligur, hevði ein sovorð-in dómur kanska kunnað verið framdur. Tað er vist, at ein penan dag fari eg at vera leysur. Kroppur mín fer at vera fangi eina tíð, men 'Abdu'l-Hamíd hevur einki vald á anda mínum - frælsur fer hann at vera verandi - hann fær eingin menniskja sett í fongsul'.

Sloppin úr fongsli mínum við Guds mátti hitti eg her Guds vinir, og eg eri honum takksamur.

Latið okkum spjaða Guds sök, sum eg havi verið jagstraður fyri.

Vit kunnu breiða upp á okkum, sum frítt sleppa at hittast her. Sum vit eru heppin, at Gud hevur gjørt av, at vit skulu sleppa at arbeiða saman um at fáa himmiríkið at koma!

Fegnast tit um at taka ímóti tílíkum gesti, sum er sloppin úr fongsli sínum til tess at bera tykkum glæsiliga boðskapin? Honum, sum ongantíð helt, at tílíkur fundur fór at bera til! Nú eri eg, sum varð dømdur at sita fangi í allar ævir í einum fjarskotnum býi har eysturi, vegna Guds miskunn, vegna undursama mátt hansara, her í París og tali við tykkum!

Frá hesi stund fara vit altíð at vera saman, í hjarta og sál og anda, og troka okkum fram í verki, til allar menni-skjur eru savnaðar undir himmiríkis tjaldi og syngja friðarsangir.

11. STØRSTA GÁVA GUDS TIL MENNISKJUNA

Hósdagur hin 26. oktober

Størsta gáva Guds til menniskjuna er vitið ella skilið. Skilið er tann máttur, sum menniskjan nýtir, tá ið hon fær sær vitan um tey nógvu himmalsku skapanarríkini, og um ymisk stig í tí, sum er livandi, eins væl og um nógv av tí, sum ikki sæst.

Við tað, at menniskjan eigur hesar gávur, er hon sjálv runnin av skapanarverkum, sum hava verið framman-undan - hon er før fyri at koma í samband við hesi himmalsku ríkini; og av tí at hon hevur hesa gávu, fær hon mangan, tí hon er so innarlaga í vísindi, profetiskar opinberingar.

Vit er av sonnum dýrabærasta gávan, sum himmalska gávumildnið hevur givið menniskjuni. Bara menniskjan av øllum skapningum hevur henda undursama mátt.

Alt tað, sum skapað er undan menniskjuni, er knýtt at strongu náttúrulógunum. Tann velduga sólin, stjørnu-fjöldin, høvini og vøtnini, fjøllini, áirnar, trøini og øll dýrini, stór ella smá - einki er ført fyri at sleppa sær undan at akta náttúrulógirnar.

Bara menniskjan er fræls, og tí hon er før fyri at skilja, ella tí hon er vitborin, hevur hon megnað at fingið tamarhald á og lagað nakrar av hesum náttúrulógum eftir sínum tørvi. Vit menniskjunnar er so mikið, at tað hevur gjørt, at hon hevur funnið mátar ikki bara at ferðast um stór meginlond í snartokum og sigla um ómátalig høv við skipi, men, eins og fiskur, ferðast hon undir vatni í kavbáti, og hon hermir eftir fugli og flýgur ígjøgnum luftina í flogførum.

Menniskjuni hevur eydnast at nýta ravmagn upp á fleiri mátar - til ljós, til rakstrarmátt, til at senda boð úr einum enda av jørðini til hin - og við ravmagni hoyrir hon enntá rødd, sum er fleiri míl burturi!

Henda gáva at skilja ella hetta vit hevur eisini havt við sær, at hon er farin at duga at nýta sólargeislarnar til at avmynda fólk og lutir, og enntá at fanga skapið á fjarskotnum himmallikamum.

Vit síggja, hvussu fjølbroytt menniskjan hevur dugað at lagað náttúrumáttirnar sær til vildar.

Sum tað er harmiligt at síggja, hvussu menniskjan hevur nýtt Gudagávuna til at byggja krígstól, til at bróta Guds boð 'Tú mást ikki sláa íhel' og til at vera ólýðin ímóti Kristi boði 'Elskið hvørannan'.

Gud gav menniskjuni henda mátt, so at hon kundi nýta hann til at bøta um siðmenningina, til at gera mannaættini væl, til at økja um kærleika og samljóð og frið. Men menniskjan velur heldur at nýta hesa gávu til at týna í staðin fyri at byggja, til órærrvísi og kúgan, til hatur og tvídrátt og týning, til at forkoma sam-skapningum sínum, sum Kristus hevur givið honum boð um, at hann skuldi elska sum sjálvan seg! Eg vóni, at tit fara at nýta tykkara skil til frama fyri mannaættarinnar sameining og kyrru, til at veita upp-lýsing og siðmenning til fólk, til at kveikja kærleika í øllum teimum, sum eru uttan um tykkum, og til at elva til alheimsfrið.

Granskið vísindagreinirnar, fáið tykkum meiri og meiri kunnleika. Ein kann vissuliga læra alt lívið! Nýtið altíð vitan tykkara til at gera øðrum væl; tá hevði kríggj kunnað endað á hesi at vísa seg vøkru jørð, og glæsiligur friðar- og samanhaldsbygningur hevði verið reistur. Kýtið tykkum, so at høgu mál tykkara fara at kunna verða veruleiki í Guds ríki á jørð, so sum tey fara at vera í himni.

12. SK GGINI, SUM MYRKJA FYRI SANNLEIKSSÓLINI

Avenue de Camoëns 4
Fríggjamorgunin hin 27. oktober

Dagurin er vakur, luftin er rein, sólin skínur, eingin mjørki ella nakað skýggj myrkir
fyri skini hennara.

Hesir skyggjandi geislar bora seg inn í allar býarpartarnar; soleiðis fer sannleikssólin
at lýsa upp í mannahuganum.

Kristus segði, ‘Tey fara at síggja menniskjasonin koma í Himmiríkis skýggjunum’.
Bahá'u'lláh segði, ‘Tá ið Kristus kom á fyrsta sinni, kom hann á skýggjunum’. Kristus
segði, at hann var komin úr skýggjunum, av himni - at hann kom frá Gudi - tó at
Maria, móðir hansara, hevði átt hann. Men tá ið hann segði, at hann var komin av
himni, er týðiligt, at hann ikki meinti við tað bláa himinhválvið, men at hann tosaði
um Guds himmiríki, og at úr hesum himmiríki var hann dalaður niður á skýggj-unum.
Eins og skýggj myrkja fyri sól, soleiðis duldu mannaheimsins skýggj fyri
mannaeygum glæmuna frá Kristi guddómi.

Menniskjan segði, ‘Hann er úr Nasaret, Maria hevur átt hann, vit kenna hann, og vit
kenna brøður hansara. Hvat meinar hann við? Hvat sigur hann? At hann er komin frá
Gudi?’

Maria úr Nasaret átti Kristi likam, men andin var Guds. Tað, sum mannakroppur
hansara var førur fyri, var avmarkað, men andans máttur hansara var ovurstórur,
markleysur, ómáataligur.

Menniskjan spurdi, ‘Hví sigur hann, at hann er frá Gudi?’ Um tey høvdu skilt Kristi
veruleika, høvdu tey vitað, at mannakroppur hansara var eitt skýggj, sum fjaldi
guddómleika hansara. Heimurin sá bara manna-skap hansara, og tí undraðust tey á,
hvussu hann kundi vera ‘komin niður av himni’.

Bahá'u'lláh segði, ‘Júst sum skýggini fjala sól og himm-al fyri ásjón okkara, soleiðis
fjaldi Kristi mannaskap veruliga guddómleika hansara fyri menniskjunum’.

Eg vóni, at tit fara at venda tykkum ímóti sannleiks-sólini uttan skýggj fyri eygu og
ikki varnast tað, sum er á jørðini, so at hjørtu tykkara ikki verða drigin at tí virðis-
leysa og at verðsligum stuttleikum, sum eru komandi og farandi; latið ta sólina veita
tykkum hansara styrki, tá fara fordómsskýggj ikki at fjala ljós hansara fyri eygum
tykkara! Tá fer ikki fyri eygum tykkara at vera skýggj fyri sól.

Dragið reinleiksandan í tykkum. Gævi tit øll somul fingur lut í heilagu gávanum frá
himmiríki. Gævi heimurin ikki fer at vera tykkum nøkur forðing, sum fer at fjala
sannleikan fyri tí, sum tit síggja, so sum Kristi manna-likam fjaldi guddómleika
hansara fyri fólkinum á døgum hansara. Gævi tit høvdu fingið klára mynd av heilaga
andanum, so at hjørtu tykkara høvdu kunnað verið upp-lýst og før fyri at viðurkent
sannleikssólinu, sum skínur ígjøgnum øll tey ítøkiligum skýggini, og dýrd hansara, sum
streymar um allan heim.

Latið ikki tað holdsliga káma ljósið frá himmalska andanum, so at tit sum guddómliga
gávu saman við Guds børnum sleppa at trína inn í æviga ríki hansara.

Hetta er bøn mín fyri tykkum øll.

13. ÁTRÚNAÐARLIGIR FORDÓMAR

Hin 27. október

Stöðið undir læruni hjá Bahá'u'lláh er, at mannaættin verður ein eind, og tað, sum hann mest ynskti eftir, var, at kærleiki og vælvild skuldu liva í mannahjörtunum. Eins og hann legði fólki eina við at beina fyri øllum klandri og misljóði, soleiðis vil eg sleppa at greiða tykkum frá høvuðsatvoldunum til, at sovorðin ófriður valdar tjóðanna millum. Høvuðsatvoldin er hon, at teir átrúnað-arligu leiðararnir og lærararnir avskepla trúna. Teir læra viðhaldsfólk síni at halda, at teirra egna slag av trúgv er tað einasta, sum hóvar Gudi, og at tann faðir, sum elskar øll, vrakar tey, sum eru sannførd um nakað annað, og tey fáa ikki lut í hansara miskunn og náði. Av hesum stendst misnøgd, vanvirðing, stríð og hatur. Um hesir átrúnað-arligu fordómar høvdu kunnað verið sópaðir burtur, høvdu tjóðirnar skjótt glett seg um frið og samljóð.

Einaferð var eg í Tiberiu, har ið gýðingarnir hava eitt tempul. Eg helt til í einum húsum beint yvir av temp-linum, og har sá og hoyrði eg ein rabbinara tala við gýðingasamkomu sína, og hann segði hetta:

‘Á, gýðingar, tit eru av sonnum Guds fólk! Øll onnur fólkasløg og allar aðrar trúgvir eru runnin av devlinum. Gud hevur gjørt tykkum til Abrahams eftirkomarar, og hann hevur oyst vælsignilsi síni oman yvir tykkum. Til tykkara sendi Gud Móses, Jákup og Jósef, og nógvar aðrar stórar profetar. Hesir profetar, hvør ein teirra, var av tykkara fólki.

‘Tað var fyri tykkum, at Gud forkom máttinum hjá Faraog og gjørði tað, at Reyða Havið turkaðist upp; til tykkara sendi hann eisini manna úr erva til tykkum at eta, og úr helluni gav hann tykkum vatn at slökkja tosta tykkara. Tit eru sanniliga Guds útvalda fólk, tit eru betri enn øll fólkasløgin á jørð! Tí heldur Gud øll onnur fólkasløg vera andstyggilig, og hann vrakar tey. Tit fara vissu-liga at stýra og kúga heiminn, og allar menniskjur fara at verða trælir tykkara.

‘Ikki mugu tit vanhalga tykkum og fjeppast uppi í fólki, sum ikki hoyra til tykkara egnu trúgv, latið ikki so-vorðin fólk sleppa at verða vinir tykkara.’

Tá ið rabbinarin varð liðugur við ta orðakringu røð-una, vóru áhoyrarar hansara fylltir við gleði, og sum teir vóru nøgdir. Eg fái ikki sagt frá, hvussu eydnusælir teir vóru! Á! Tað eru slíkir, sum soleiðis eru farnir av røttu kós-ini, sum volda spjaðing og hatur á jørð. Í dag eru milliúnir av menniskjum, sum framvegis tilbiðja skurðgudar, og teir stóru trúarbólkarnir í verðini liggja og kríggjast síná-millum. Kristin og muslimar hava keglast í 1.300 ár, tó at teir, um teir bara royndu eitt evarska lítið sindur, høvdu vunnið á tvídráttinum og klandrinum, og friður og samljóð kundu valdað teirra millum, og heimurin fingið hvíld!

Í Koranini lesa vit, at Muhammad talaði við viðhaldsfólk síni og segði:

‘Hví trúgva tit ikki á Kristus og á gleðiþóðskapin? Hví vilja tit ikki viðurkenna Móses og profetarnar, tí bíblían er vissuliga Guds bók? Móses var sanniliga ein gudaborin profetur, og Jesus var fylltur av heilaga andanum. Hann kom í heim av Guds kraft, borin í heim av heilaga andanum og vælsignaðu jomfrúnni Mariu. Maria, mam-ma hansara, var eitt halgimenni av himni. Hon helt til í templinum, har hon las bønir, og matur varð sendur henni úr erva. Pápi hennara, Zakarias, kom til hennara og spur-di

hana, hvaðani maturin kom, og Maria svaraði, "Úr erva." Einkí er so vist sum tað, at Gud hevjaði Mariu upp um allar aðrar kvinnur.'

Hetta er tað, sum Muhammad lærði fólk sítt um Jesus og Móses, og hann brigdaði teimum, at tey ikki trúðu nóg nógv upp á hesar stóru lærumeistarar, og las teimum lestur um sannleika og tollyndi. Gud hevði sent Muham-mad at virka millum eitt fólk, sum var eins rátt og ómentað og villini djór. Tey áttu ikki part í gløggskygni, heldur ikki vóru í teimum nakrar kærleikskenslur, nakað samlyndi ella nøkur samkensla.

Kvinnur vóru so lágt í metum og so vanvirdar, at maður kundi grava dóttur sína niður livandi, og hann hevði so nógvar konur, honum lysti, at vera trælir hjá sær.

Ímillum hesi fólk, sum vóru hálv dýr, varð Muhammad sendur við heilagu boðum sínum. Hann lærði fólk, at skurðgudadyrkan var skeiv, men at tey skuldu æra Kristus, Móses og profetarnar. Hann fekk tey at verða vitugari og meiri mentað fólk, og tey fóru at vera hægri í metum, enn tey vóru, tá ið hann kom til teirra. Var hetta ikki væl gjørt, og hevur tað ikki uppiborið alt rós, alla virðing og allan kærleika?

Hygg at gleðiboðskapinum hjá Harra Kristusi og legg til merkis, hvussu glæsiligur hann er! Og kortini megnar menniskjan í dag ikki at skilja ovurhonds vakurleikan í honum rætt, og hon fer skeiv, tá ið hon tulkar vísdómsorð hansara.

Kristus setti bann fyri kríggi! Tá ið lærusveinurin Pætur, tí hann helt seg skula verja harra sín, kvetti annað oyrað av tænanarum hjá høvuðsprestinum, segði Kristus við hann: 'Sting svørð títt í slíðran'. Kortini, hóast bein-leiðis boð frá Harranum, sum tær látast at líða - keglast menniskjurnar framvegis, kríggjast og drepa frá hond, og leiðbeining og lærdómur hansara tykjast vera heilt burtur-gloymd.

Men latið ikki hetta fáa tykkum at leggja læru-meistararnar og profetarnar undir tær óndu gerðir, sum fylgisneytar teirra fremja. Um prestarnir, lærararnir og fólk, ið føra eitt lív, sum er í andsøgn við ta trúgv, tey látast geva seg inn undir, hava tá Kristus ella hinir lærararnir skyldina?

Tað varð potað niður í islamska fólk, ið at skilja, hvussu Jesus kom frá Gudi, og hvussu heilagi andin bar hann í heim, og hvussu hann av øllum menniskjum eigur at verða hálovaður. Móses var ein Guds profetur, og á hans-ara døgum og fyri tí fólk, sum hann var sendur til, opinberaði hann Guds bók.

Muhammad stóð við himmalska stórleika Kristis og týdning Mósesar og profetanna. Um bara allur heimurin hevði viljað viðurkent stórleikan hjá Muhammad og hjá øllum teimum lærarunum, sum himmalin hevur sent, høvdu eljustríð og tvídráttur skjótt horvið av jørðini, og Guds ríki hevði komið manna millum.

Einki verður islams fólk, sum hálovar Kristi, eyðmýkt av at gera tað.

Kristus var profetur teirra kristnu, Móses profetur gýðinganna - hví skulu ikki viðhaldsfólkini hjá hvørjum profeti viðurkenna og æra hinar profetarnar við? Um menniskjan bara hevði skilt læruna um at tola og skilja hvørannan og um bróðurkærleika, hevði heimssam-einingin skjótt verið grundfestur veruleiki.

Bahá'u'lláh brúkti lív sítt til at læra henda kærleiks- og sameiningarsetning frá sær. Latið okkum tí vísa frá okkum allar fordómar og alt illstøðulyndi og av hjarta og sál royna at bera so í band, at kristin og muslimar fara at skilja hvønnannan.

Avenue de Camoëns 4
Hin 27. október

Gud geur boð um alt og er almáttugur. Hví sendir hann tå tænarum sínum royndir? Tvey slög av mannaroyndum eru. (a) Avleiðingarnar av tí, sum hon sjálv hefur gjørt. Etur ein menniskja ov nógv, forkemur hon sodningini hjá sær; fær hon sær eitur, verður hon ússalig ella doyr. Um ein persónur veddar, spælir hann av við pengarnar; drekkur hann ov mikið, spælir hann av við javnvágina. Allar hesar líðingar hefur menniskjan sjálv verið atvoldin til, tí er heilt týðiligt, at serligar sorgir koma av okkara egnu gerningum.

(b) Aðrar líðingar eru, sum kunnu vera teimum guds-óttandi fyri. Hugsíð um tær stóru sorgirnar, sum Kristus og lærusveinar hansara bóru!

Tey, ið líða mest, verða mest fullkomin.

Tey, sum siga seg vilja sleppa at líða fyri Guds sakir, mugu prógva, at fals ikki býr undir; tey, sum siga seg tráa eftir at gera stór offur, fáa bara prógvað, at tað er so, í gerð. Job sýndi, at hann var trúgvur ímóti Guds kærleika, tí hann hvørki veik frá, tå ið stórir tvørleikar herjaðu á hann, ella tå ið tilvera hansara varð rík. Lærusveinar Krists, sum óvikandi bóru allar royndir og líðingar - prógvaðu teir ikki, at teir vóru trúgvir? Var ikki tað besta prógvið, at teir hildu á?

Hesin harmur er nú at enda komin.

Kajfas livdi makligt og lukkuligt lív, meðan lívið hjá Pæturi var tann bera sorg og sút; hvørjum av hesum báðum eiga vit at øvunda mest? Ivaleyst áttu vit at valt ta støðuna, sum Pætur er í beint nú, tí hann hefur fingið ódeyðiligt lív, meðan Kajfas hefur vunnið sær æviga vanæru. Pæturs sút royndi trúskap hansara. Royndir eru tænarur frá Gudi, sum vit áttu at takkað honum fyri. Tregi og sorg koma ikki til okkara av tilvild, guddómliga náðin sendir okkum tey, so at vit kunnu gerast betri.

Meðan ein menniskja er lukkilig, kann hon gloyma Gud sín; men tå ið hon verður yvirtikin av sorg og harmi, fer hon at minnast faðir sín, sum er í himni, og sum er førur fyri at bjarga henni undan eyðmýking.

Menniskjur, sum ikki líða, verða ikki fullkomnar. Plantan, sum urtagarðsfólkini skera mest til, er hon, sum, tå ið summarið kemur, fer at bera tær vakrastu blómurnar og ríviligast av fruktum.

Verkamaðurin pløgir jørðina, og frá tí jørðini kemur rík og rívilig avgrøði. Meiri menniskjan verður tyktað, størri verður avgrøðin av andaligum dygdum, sum kemur upp í henni. Ein hermaður verður ikki góður herförari, fyrr enn hann hefur staðið á odda í harðasta bardaganum og hefur fingið tey djúpastu sárini.

Bønin hjá Guds profetum hefur altíð verið og er tað enn: Áh Gud, mær leingist eftir at lata lív mítt fylgja leiðini til tín! Eg tráí eftir at hella út blóð mítt fyri teg og eftir at fremja størstu offurgerð.

15. HVUSSU VAKURT OG FRÍÐSAMT
MARGFELDI ER

Hin 28. október

Hann, ið hefur skapt alt, er ein Gud. Frá hesum sama Gudi kyknaði alt skapanarverkið, og hann er einasta málið, sum alt í náttúruni tráleingist eftir. Kristus setti orð á hesa áskoðan, tá ið hann mælti, 'Eg eri Alfa og Omega, byrjanin og endin'. Menniskjan er skapanin, tá ið hon er lögð saman, og fullkomna menniskjan avmyndar ta full-figgjaðu ætlanina - Guds orð. Gevið gætur allar heimsins skapningar, hvussu nógv ymisk og ólík sløg eru, og kortini eru tey øll runnin av somu rót. Einastu munirnir, sum síggjast, eru útvortis snið og litir. Hetta skiftið millum sløgini sæst í allari náttúruni.

Hyggið at einum vøkrum urtagarði, sum er á tremur við blómum, runnum og trøum. Hvør blóma hefur sítt yndi, ein serligan vakurleika, sín egna framúrskarandi anga og sínar egnu vøkrum litir. Trøini somuleiðis, sum tey eru ymisk til støddar, á vakstrarlagi, leyvskrúð teirra - og sum tey bera ymiskar fruktir! Og tó spretta øll hesi blom-stur, allir hesir runnar og øll hesi trø úr júst somu mold, sama sól skínur á tey, og somu skýggj veita teimum regn.

Soleiðis er við mannaættini. Hon rennur úr nógvum sløgum, og fólkasløgini hava ymiskar litir, hvít, svart, gul, brún og reyð - men sami Gud hefur skapað øll, og øll eru tænarar hansara. Hetta margfeldi millum mannabørn virkar tíverri ikki eins og tað virkar í plantuheiminum, har ið andin, sum kemur fram, er vinaligari. Manna millum er margfeldi av sterkum illvilja, og hetta er tað, sum elvir kriggj og hatur millum heimsins tjóðir.

Munir, sum bara eru blóðmunir, fáa tey eisini at týna og drepa hvønnannan. Á! at tað framvegis skal vera so. Latið okkum heldur skoða vakurleikan í margfeldi, vakurleikan í samljóði, og læra okkurt av planturikinum. Um tú skoðaði ein urtagarð, har ið allar planturnar høvdu sama snið, lit og anga, hevði tú als ikki hildið, at hann var vakur, men heldur at hann var fábroyttur og keðiligur. Urtagarður, sum er góður fyri eygað, og sum frøir hjartað, er tann urtagarður, har ið blómur í øllum litbrigdum, sniðum og við øllum anga grógva lið um lið, og kátu litbrigdini eru tað, sum ger yndi og vakurleika. Soleiðis er eisini við trøum. Fragd er í aldingarði, har ið fult av frukttrøum grógva; eisini í viðarlund, har ið nógv sløg av runnum eru sett niður. Tað er júst margfeldið og úrvalið, sum gera hann so yndisligan; hvør blóma, hvørt træ, hvør frukt, alt fær umframt sín egna vakurleika dygdinar fram hjá hinum, tí alt verður sett upp ímóti hvørjum øðrum, og sostatt verður serligi vakurleikin hjá øllum drigin fram.

Soleiðis átti at verið millum mannabørnini! Margfeldi í mannaættini átti at volt kærleika og samlyndi, sum í tón-leiki, har ið nógvir ymiskir nótar renna saman og verða til fullkomið samljóð. Um tit hitta onkran av teimum, sum hoyra til eina aðra ætt, og sum hava annan lit enn tit sjálv, havið tá ikki misálit á teimum og fjalið tykkum ikki í tí vanligu skelini, men verið heldur glað og sýnið teimum blíðskap. Hugsidi um tey, sum um rósar við øðrum liti, sum grógva í tí vakra mannaættarinnar urtagarði, og fegnist um at vera teirra millum.

Somuleiðis, tá ið tit hitta onkran, sum hefur øðrvísi hugsanir enn tykkara, vendið tá ikki andlitunum burtur frá honum. Øll leita eftir sannleikanum, og nógvir vegir føra til hansara. Sannleikin kann vera í nógvum búnum, men hann verður altíð og í allar ævir ein.

Latið ekki ymiskar meiningar ella margfeldi av hugs-anum skilja tykkum frá medmenniskjum tykkara ella elva til ósemju, hatur og klandur í hjörtum tykkara. Leitið heldur vandaliga eftir sannleikanum og gerið allar menniskjur til vinir tykkara. Hvør bygningur er laðaður av nógvum ymiskum stein-um, kortini er hvør teirra eftir øðrum í so stóran mun, at um ein var tikin burturúr, hevði allur bygningurin staðið at rapa; er ein steinur svikaligur, er kervið ófullfíggað.

Bahá'u'lláh hevur drigið ringrás um sameining, hann hevur gjørt ætlan fyri, hvussu øll fólkasløg kunnu sam-einast, og hvussu tey øll kunnu savnast undir skjólinum í alheimssameiningartjaldinum. Hetta er verk hjá himmal-sku gávuni, og vit mugu øll við hjarta og sál stríðast, til vit hava ta veruligu sameiningina okkara millum, og sum vit strevast, so fara vit at fáa styrki. Sleppið allari hugsan um okkum sjálv, og roynið bara at vera lýðin og geva tykkum undir vilja Guds. Bara soleiðis fara vit at búgva í Guds ríki og fáa ævigt lív.

16. HVAT IÐ FYRIBOÐANIN UM KOMU KRISTS VERULIGA MERKIR

Hin 30. oktober

Í bíbliuni eru fyriboðanir um Kristi komu. Gýðingarnir bíða enn eftir, at Messias fer at koma, og teir biðja nátt og dag til Gud um at skunda undir komu hansara.

Tá ið Kristus kom, dømdu teir hann og drupu hann og søgdu: ‘Hetta er ikki hann, sum vit bíða eftir. Sjá, tá ið Messias fer at koma, fara tekin og undur at bera vitnisburð um, at hann av sonnum er Kristus. Vit kenna tekinini og umstøðurnar, og tey eru ikki komin til sjóndar. Messias fer at rísa úr einum ókendum býi. Hann fer at sita á Dávids trúnu, og sjá, hann fer at koma við stálsvørði, og við kongsstavi úr jarni fer hann at stýra! Hann fer at fullgera lógirnar hjá profetunum, hann fer at leggja eystur- og vesturheimin undir seg, og hann fer at heiðra úrvalda gýðingafólk sítt. Við honum fer friðarstýrið at koma, undir tí fara enntá dýrini at gevast við ‘at vera fíggindi menniskjans. Tí sí, úlvurin og lambið fara at drekka úr somu keldu, og ljónið og dúvan fara at leggjast á somu grasong, ormurin og músin fara at liggja í sama reiðri, og allir Guds skapningar fara at binda frið’.

Sambært gýðingunum leyk Jesus Kristus ongar av hesum treytum, tí eygu teirra vóru blindað, og tey sóu ikki.

Hann kom úr Nasaret, sum ikki er staður, sum eingin veit um at siga. Hann hevði ikki svørð í hendi, heldur ikki stav. Hann setti seg ikki á Dávids trúnu, hann var fátækur maður. Hann bøtti um Mósulógina og breyt hvíludagin. Hann legði ikki eystur- og vesturheimin undir seg, men mátti sjálvur geva seg undir rómversku lógina. Hann heiðraði ikki gýðingarnar, men lærði frá sær um javna og brøðralag og hevði at teimum skriftlærdu og farisear-unum. Við honum kom einki friðarstýri, tí á hansara døgum vaks órættvísið og miskunnarloysið so mikið nógv, at enntá hann sjálvur varð offur fyri tí og doyði skammiligan deyða á krossinum.

Soleiðis hugsaðu og talaðu gýðingarnir, tí teir skiltu ikki skriftirnar ella ljómandi sannleikarnar, sum stóðu í teimum. Teir dugdu alt uttanat, men av tí anda, sum veitir lív, skiltu teir einki petti.

Lýðið á og eg fari at sýna tykkum, hvat ið tað merkir. Hóast hann kom úr Nasaret, sum var kendur staður, kom hann eisini av himni. Maria hevði átt likam hansara, men andi hansara kom av himni. Svørðið, hann bar, var tað svørðið, sum tunga hansara var, við tí skifti hann sundur gott og ilt, rætt og rangt, tað reiðiliga og tað óreiðiliga, og ljós og myrkur. Orð hansara var sanniliga hvast svørð! Trúnan, hann sat á, er tann æviga trúnan, haðani Kristus stýrir um allar ævir, ein himmalsk trúna, ikki av hesum heimi, tí tað, sum er av hesum heimi, fer, men tað himm-alska fer ongantíð. Hann endurtulkaði og fullfíggaði Mósulógina og leyk profetalógirnar. Orð hansara legði eystur- og vesturheimin undir seg. Ríki hansara varar ævigt. Hann heiðraði teir gýðingarnar, sum viðurkendu hann. Teir vóru menn og kvinnur av fátækrafólki, men tá ið tey fingu samband við hann, vórðu tey týðandi, og teimum untist ævig tign. Dýrini, sum skuldu fara at liva saman lið um lið, hava tað at týða, at nú fóru teir ymisku trúarbólkarnir og tey ymisku fólkasløgini, sum einaferð kríggjaðust, at dvøljast í kærleika og miskunn og saman drekka lívsvatnið úr ævigu keldu Krists. Soleiðis vórðu allir andaligir spádómar, sum høvdu við komu Krists at gera, fullgjørdir, men gýðingarnir hildu fyri eyguni, so at teir ikki skuldu síggja, og fyri oyruni, so at teir ikki skuldu hoyra, og Kristi guddómligi veruleiki gekk teirra millum uttan at verða hoyrdur, elskaður ella viðurkendur.

Tað er einki fyri at lesa halgubók, men tað er bara við reinum hjarta og huga, at vit skilja sonnu merking henn-ara. Latið okkum biðja Gud hjálpa okkum at skilja halgubók. Latið okkum biðja til, at eyguni fara at síggja, og oyruni fara at hoyra, og latið okkum biðja fyri hjørtunum, sum leingjast eftir friði.

Æviga miskunn Guds er ómátalig. Hann hevur altíð valt ávísar sálir, sum hann hevur oyst hjartans heilagu gávur sínar á, hvørs huga hann hevur upplýst við himna-ljósi, sum hann hevur avdúkað heilag loyndarmál fyri, og fyri hvørs sjón hann alsamt hevur hildið sannleiksspegilin. Hesir eru Guds lærusveinar, og góðska hansara hevur ongar avmarkingar. Tit, sum eru tænarar hjá tí allar-hægsta, fara kanska eisini at verða lærusveinar. Dýrgripir Guds eru markleysir.

Andin, sum gongur ígjøgnum halgubók, er føði til øll tey, sum hungra. Gud, sum hevur veitt profetum sínum opinbering, fer vissuliga at geva teimum, sum av sonnum biðja hann, burtur av ríkiliga dagliga breyði sínum.

17. HEILAGI ANDIN, MILLUMSTIGIÐ MILLUM GUD OG MENNISKJAD

Avenue de Camoëns 4
Hin 31. oktober

Himmalski veruleikin er óhugsandi, markleysur, ævigur, ódeyðiligur og ósjónligur. Skapanarheimurin er avmarkaður av náttúrulógum, endaligur og deyðiligur. Óavmarkaði veruleikin kann ikki sigast at rísa upp ella dala niður. Hann er oman fyri tað, sum menniskjan skilir, og kann ikki lýsast við máliskum, sum lýsa sovorðið, sum hevur við fyrbrigdi at gera, sum hoyra tí skapaða heiminum til.

Tískil tørvar menniskjuni ónatúrliga nógv einasta máttin, sum ger hann foran fyri at taka ímóti hjálp frá himmalska veruleikanum, einasta máttinum, sum setir hann í samband við kelduna, haðani alt lív vellur fram.

Millumliður krevst til, skulu tvey útmørk fáast í sam-band hvørt við annað. Ríkidømi og fátækradømi, yvirflóð og tørvur: uttan máttin frá einum millumliði hevði einki samband fingist ímillum hesar andstøður.

So vit kunnu siga, at ein millumgonguliður má vera millum Gud og menniskjuna, og hesin er eingin annar enn heilagi andin, sum setir ta skapaðu jørðina í samband við tað ‘sum ikki kann hugsast’, við tann heilaga veruleikan.

Heilagi veruleikin kann berast saman við sólina og heilagi andin við sólargeislarnar. Eins og sólargeislarnir veita jørðini ljós og varma frá sólini og geva øllum skapningum lív, soleiðis bera ‘opinberingarnar’ í máttin frá heilaga andanum, sum stavar frá heilagu veruleik-asólini, víðari til mannasálirnar, at tær skulu fáa ljós og lív. Sjá, millumliður krevst til millum sólina og jørðina; sólin dalar ikki niður á jørðina, jørðin rísur heldur ikki upp til sólina. Hetta samband fæst við sólargeislunum, sum veita ljós og varma og hita.

Heilagi andin er ljósið frá sannleikssólini, sum við markleysa mátti sínum veitir allari mannaættini ljós og upplýsing, fyllir allar sálir við heilagum skini og sønir, hvussu Guds miskunn vælsignar allan heim. Uttan tann millumliðin, sum hitin og ljósið frá sólargeislunum er, hevði jørðin einki gagn havt av sólini.

Somuleiðis er tað sjálvur heilagi andin, sum eigur lívið í menniskjuni; uttan heilaga andan hevði hon einki vit havt, hon hevði ikki verið før fyri at ognuð sær vísindaligu vitanina, sum er tað, sum ger, at hon hevur fingið so stóra ávirkan á restina av skaparverkinum. Upplýsingin frá heilaga andanum ger, at menniskjan er før fyri at hugsa, og at hon avdúkar mangt, sum hon nýtir, tá ið hon skal benda náttúrulógirnar sær eftir vild.

Tað er heilagi andin, sum við Guds profetum sum millumgongumonnum lærir menniskjuna andaligar dyg-dir, og sum ger hana føra fyri at vinna ævigt lív.

Heilagi andin kemur til menniskjuna við øllum hesum vælsignilsunum; tí skilja vit, at heilagi andin er millum-liðurin millum skaparan og skapningin. Ljósið og varmin frá sólini fáa jørðina at frukta og skapa lív í øllum tí, sum grør; og heilagi andin fær lív í mannasálirnar.

Teir báðir stóru apostlarnir, Pætur og Jóhannes, vóru einaferð vanligir, eyðmjúkir verkamenn, sum stríddust fyri dagliga breyðið. Kraftin frá heilaga andanum upplýsti sálir teirra, og teir finga æviga signing frá harranum Kristusi.

18. TEY BÆÐI MANNALYNDINI

Hin 1. november

Í dag er fagnaðardagur í París! Tey halda allahalg-annadag. Hví halda tit, at hesi fólk róptust ‘halgi-menni’? Orðið hevur ógvuliga veruliga merking. Eitt halgimenni er ein,

sum livir eitt reint lív, ein, sum hefur loyst seg frá øllum menniskjansligum veikleikum og lýtum.

Í menniskjuni eru tvey lyndi; tað andaliga ella hægra lyndi hennara og tað jarðbundna ella lægra lyndi hennara. Í øðrum nærkast hon Gudi, í hinum livir hon bara fyri tí verðsliga. Tekin um bæði hesi lyndi eru at finna í menniskjuni. Tann jarðbundna síðan av henni sigur frá ósannindum, miskunnarloysi og órætti; alt hetta kemst av lægra lyndi hennara. Eginleikarnir í guddómliga lyndi hennara koma til sjóndar sum kærleiki, miskunn, vinsemi, sannleiki og rættvísi, alt samalt sigur frá hægra lyndi hennara. Allir góðir vanar, hvør háborin dygd hoyrir til andaliga lyndi menniskjunnar, harafturímóti stava øll lýti hennara og allar syndafullu gerðir hennara frá jarðbundna lyndi hennara. Um heilaga lyndið í manni hefur tamarhald á mannalyndi hansara, hava vit eitt halgimenni.

Menniskjan hefur mátt til bæði at gera væl og til at gera ilt; um máttur hennara til at gera væl er sterkari, og um hon megnar at basa trongdini at gera ilt, tá kann menniskjan sanniliga rópast halgimenni. Men um hon beint tvørturímóti havnar tí, sum Guds er, og letur óndu lystir sínar sigra á sær, tá er hon ikki stórt mætari enn eitt dýr.

Halgimenni eru menniskjur, sum hava loyst seg frá tí jarðbundna og sum hava vunnið á synd. Tær liva í heiminum, men eru ikki partur av honum, tí tankar teirra eru alsamt í andans heimi. Lív teirra gongur í frómleika, og gerðir teirra sýna kærleika, rættvísi og góðsku. Tær eru upplýstar úr erva; har, ið myrkur valdar á jørð, eru tær sum ljósar og skínandi lampur. Soleiðis eru Guds halgimenni. Apostlarnir, sum vóru lærusveinar Jesu Krists, vóru beint, sum aðrir menn eru; eins og felagar teirra, dró verðin teir at sær, og hvør teirra hugsaði bara um egnan vinning. Lítið vistu teir um rættvísi, heldur ikki fanst tú teirra millum heilagu fullkomileikarnar. Men tá ið teir fóru at fylgja Kristusi og at trúgva á hann, kom í staðin fyri fávitsku teirra gávan at skilja, grimdarhugur broyttist til rættvísi, fals til sannleika, myrkur til ljós. Teir høvdu verið jarðbundnir, nú vórðu teir andaligir og heilagir. Teir høvdu verið myrkursins børn, teir vórðu Guds synir, teir vórðu halgimenni! Roynið tí at fylgja teirra fótsporum og leggið alt tað jarðbundna aftur um tykkum og roynið at sleppa til tað andaliga ríkið. Biðið til Gud um, at hann styrkir tykkum í guddómligu góðsku tykkara, so at tit verða sum einglar í heiminum og lýsandi fyridømi, sum kunnu avdúka himmiríkis loyndarmál fyri teimum, sum hava gløgg hjørtu.

Gud sendi profetar sínar í heimin til tess at læra og upplýsa menniskjuna, at greiða tí frá loyndarmálinum um kraft heilaga andans, so at hon fór at verða før fyri at endurspegla ljósið, og so hon, tá ið hon eigur tær, fær verið vegleiðari hjá øðrum. Gud hefur givið okkum halgubók, bíbliuna, koranina og aðrar heilagar skriftir at leiða okkum inn á tær gøtur, har ið guddómlig góðska, kærleiki, rættvísi og friður valda. Tí má eg siga við tykkum, at tit áttu at lagt tykkum eftir at fylgt teimum ráðum, sum hesar vælsignaðu bøkur geva tykkum, og at leggja tilveru tykkara soleiðis til rætt-is, at tit kanska, um tit gera eftir teimum fyridømunum, sum tit siggja fyri tykkum, sjálfv fara at verða halgimenni hjá tí hægsta!

19. EVNISLIG OG ANDALIG FRAMGONGD

Hin 2. november

‘Abdu’l-Bahá segði: Sum veðrið er vakurt í dag, himmalin er klárur, sólin skínur og mannahjartað fróist av tí!

Sovorðið klárt og vakurt veður veitir menniskjuni nýtt lív og nýggja megi, og hefur hon verið sjúk, fólir hon enn einaferð í hjarta sínum, hvussu káta vónin um heilsubót raknar við aftur. Allar hesar náttúrugávur nerta við menniskjunnar líkamliga part, tí tað er bara líkam henn-ara, sum fær tikið ímóti ítøkiligum veitingum.

Um tað gongst einari menniskju væl í handilsskapi, list ella starvi hennara, fer hon at kenna seg væl líkamliga, og kroppur hennara fær ta nøgdina av friði og vælveru, sum henni dámar. Allastaðni uttan um okkum síggja vit í dag, hvussu menniskjan meymar allar nútímans hentleikar og marglætislutir uttan um seg, og einki letur hon resta í, tá ið tað kemur til tað, sum kroppurin krevur. Men ansið eftir, at tit ikki, tá ið tit hugsa ov mikið um tað, sum kroppinum tørvar, fara at gloyma tað, sum sálini tørvar: tí mannaandanum er lítil nytta í tí ítøkiliga. Teir verðsligu lutirnir eru mannakroppinum at gagni, men einki hevja teir sál hansara upp.

Menniskjan, sum hefur allar líkamligar fyrimunir, og sum livir mitt í øllum tí frægasta, sum nútíðarmentanin er før fyri at bjóða henni av øllum góðum, kann væl vera soleiðis fyri, at hon ikki sleppur at eiga lut í týðningar-mestu gávu heilaga andans.

Sanniliga er tað gott og eigur at verða róst, tá ið tað hjá onkrum gongur framá við tí evnisliga, men tá ið soleiðis gongur, latið okkum tá ikki lata andaliga framburðin, sum er týðningarmiklari, liggja á láni og bara blunda, tá ið tað heilaga ljósið skínur okkara millum.

Bara um tað gongur framá hjá okkum andaliga eins væl og líkamliga, sleppa vit av røttum víðari og verða fullkomnir skapningar. Tað var til tess at bera inn í heimin hetta andaliga lív og ljós, at teir stóru lærararnir komu fram. Teir komu, til tess at sannleikssólin kann vísa seg og fara at skína í mannahjörtunum, so menniskjanum av undursama mátti hennara verður veitt ævigt ljós.

Tá ið Harrin Kristus kom, spjaddi hann ljós heilaga andans allastaðni uttan um seg, og lærusveinar hansara og øll tey, sum finga ljós hansara á seg, vórðu til upplýstar, andaligar skapningar.

Tað var til tess at prógva hetta ljós, at Bahá'u'lláh varð borin í heim og kom inn í verðina. Hann lærði menni-skjuna um æviga sannleikan og oysti geislar av heilagum ljósi oman yvir øll lond.

Tíverri! Hyggið at, hvussu lítið menniskjan leggur í hetta ljósið. Enn fjakkar hon á myrkursins gøtu, og split og ósemja og øgiligir bardagar leika framvegis á.

Hon nýtir tilfeingisligan framburð til at nøkta krígsøði sína, og hon framleiðir týnandi tól og útgerð at oyðileggja mannabróður sín við.

Men latið okkum heldur kýta okkum at vinna andaligan vinning, tí hetta er einasta leiðin til sannan framburð, tann sum kemur frá Gudi, og sum einsamallur er guddómligur.

Eg biði fyri tykkum øllum somlum, at tit fara at fáa gávurnar frá heilaga andanum; tá fara tit av sonnum at vera upplýst, og tað fer støðugt at ganga framá hjá tykkum og

upp ímóti Guds ríki. Tá fara hjörtu tykkara at verða til reiðar at taka ímóti gleðiþóðskapinum, eygu tykk-ara fara at lata seg upp, og tit fara at skoða Guds dýrd; oyru tykkara fara ekki at verða tipt, og tit fara at hoyra rópið av himni, og við tungu, sum er vorðin mælsk, fara tit at kalla á menniskjuni, so tey fara at skilja heilaga máttin og Guds kærleika!

20. HVUSSU TILFEINGIÐ STIGVÍST BROYTIST, OG HVUSSU SÁLIN MENNIST

Hin 3. november

Nú er farið at vera kalt í París, so kalt, at eg skjótt noyðist at sleppa mær burtur hiðani, men varmin frá kærleika tykkara fær meg til framvegis at vera her. Um Gud vil, vóni eg, at eg fari at vera enn eitt sindur saman við tykkum; likamligur kuldi og hiti kunnu ikki ávirka andan, tí hann er vermdur av eldinum frá Guds kærleika. Tá ið vit skilja hetta, fara vit at skilja nakað av lívi okkara í tí heimi, sum fer at koma.

Her hevur Gud givið okkum undanráka av ríkidømi sínum, hevur givið okkum ivaleys prógv fyri tí muni, sum er á kroppi, sál og anda.

Vit síggja, at kuldi, hiti, líðing o.s.fr. bara hava við kroppin at gera, tey nerta ikki við andan.

Hvussu ofta síggja vit ikki eina menniskju, sum er fátæk, sjúk, illa ílatin og við ongum at liva fyri, men sum kortini er andaliga sterk. Sama ger, hvat ið kroppur hennara noyðist at líða, andi hennara er leysur og frískur! Hin vegin, hvussu ofta síggja vit eina múgvandi menniskju, likamliga sunna og sterka, men við sjúkari sál til deyðan. Tað er heilt týðiligt fyri hugan, sum skilir, at menni-skjunnar andi er nakað, sum er heilt eitt annað enn likamligi kroppur hennara.

Andin broytist ikki, týnist ikki. Hvussu sálin vinnur framá og mennist, um sálin frøist ella syrgir er leyst av lik-amliga kroppinum.

Um onkur vinur veitir okkum frøi ella pínu, um onkur kærleiki vísir seg at vera sannur ella falskur, so er tað sálin, sum verður ávirkað. Um okkara kæru eru langt burturi frá okkum - tá er tað sálin, ið syrgir, og tá ið sálin syrgir ella hevur tað ringt, kann tað rína við kroppin.

Soleiðis hevur kroppurin tað gott, tá ið andin verður fóðraður við heilagum dygdum; um sálin fellur til synd, hevur kroppurin tað ringt!

Tá ið vit finna sannleika, trúfesti, sannføri og kærleika, eru vit eydnusom; men um vit hitta lygn, óreiðiligheit og svik, eru vit í ringum skørum.

Hetta er alt soverðið, sum er bundið at sálini, og eru ikki kropsligir tregar. Sostatt sæst, at sálin eins og kropp-urin er nakað fyri seg. Men um kroppurin broytist, er ikki vist, at tað nemur við sálini. Brýtur tú eitt glas, sum sólin skínur á, er glasið brotið, men sólin skínur framvegis! Um eitt búr við einum fugli í, verður brotið, er fuglurin óskal-aður! Um ein lampa fer í sor, kann login kortini brenna klárur!

Somuleiðis er eisini við andanum hjá menniskjuni. Um deyði týnir kropp hennara, hevur hann einki vald á anda hennara - hann er ævigur, varar um allar ævir, uttan føðing og deyða.

Viðvíkjandi mannasálini eftir deyðan, so verður hon verandi á tí reinleikastøði, sum hon er ment til, meðan lík-amligi kroppurin var á lívi, og eftir at hon er leys av kroppinum, verður hon verandi í Guds miskunnarhavi.

Frá teirri stund, at sálin fer úr kroppinum og kemur til himmalheimin, er menning hennara andalig, og tann menningin er: At koma til Guds.

Í tí líkamligu skapanini hendir stigvísa broytingin av einum menningarstigi í annað.

Tað, sum hoyrir til stein-aríkið, ferðast av sínum menningarstøði til tað, sum hoyrir til planturíkið; tað, sum hoyrir til planturíkið ferðast av sínum menningarstøði til djóraheimin, og so framvegis til mannaættina. Í hesum heimi yður av andsøgnum; í hvørjum av hesum ríkjum (steina-, plantu- og djóra-) gongur lívið sína gongd á sínum stigi; og kortini, fara vit at bera saman við mannalívið, tykist jørðin deyð, men hon livir eisini, og hon livir sítt egna lív. Í hesum heimi livir og doyir so mangt og livir uppafur í øðrum líki, men í andaheiminum er heilt øðrvísi.

Vanliga flytur sálin seg ikki av einum stigi á næsta - hon mennist bara tætt við Gud, av Guds miskunn og gávumildi.

Tað er inniliga bøn mín, at vit øll fara at vera í Guds ríki og tætt hjá honum.

21. ANDALIGU FUNDIRNIR Í PARÍS

Hin 4. november

Um alt Evropa frættist í hesum døgum um fundir og samkomur, og alt slag av feløgum verða stovnað. Hetta eru fólk, sum hava áhuga fyri handilsskapi, vísindi og politikki og nógvum øðrum. Hesi eru øll til at tæna tí jarðbundna, tað, sum tey ynskja, er at skapa framburð og upplýsing innan evnisheimin. Men sjáldan pístrar nakar blástur úr andaheiminum á tey. Tey tykjast ikki vita um ta himmalsku røddina og tykjast ikki leggja lag í tað, sum hoyrir Gudi til. Men hesin fundur í París er av sonnum andaligur fundur. Heilagi blásturin verður oystur oman yvir tykkum, himmiríkis ljósið skínur í øllum hjørtum. Guds himmalski kærleiki valdar tykkara millum, og av tí at sálir tykkara tysta, verður lukkuligi gleðiboðskapurin givin tykkum.

Tit eru øll sum ein komin higar at virka fyri, at heimurin verður sameindur, tí tykkum leingist eftir, at so verður, hjarta er drigið at hjarta, sálir eru á tremur av himmalskum kærleika.

Sanniliga er hesin fundur andaligur fundur! Tað er sum at koma til ein vakran, angandi urtagarð! Himmalska sólin lýsir við sínum gyldu geislum á hann, og varmin frá teimum fer inn í hvørt einasta væntandi hjarta og gleðir tað. Guds kærleiki, sum er oman fyri allan kunnleika, er tykkara millum, heilagi andin er stuðul tykkara.

Dag undan degi fer hesin fundur at vaksa og verða máttmiklari, til andi hansara spakuliga fer at leggja allan heiminn undir seg!

Roynið av heilum hjarta at vera soleiðis, at tit av fullum huga gerast tann leið, sum Guds náði kann ferðast eftir. Tí eg sigi tykkum, at hann hevur valt tykkum at vera kærleikssendiboð hansara um allan heim, at vera tey, sum fyri hann fara at bera menniskjuni andaligar gávur, at vera tey amboð, sum fara at spjaða sameining og

samljóð á jörð. Takkið av fullum hjarta Gudi fyri, at sovorðin framíhjárættur er tykkum givin. Tí eitt lív, sum er halgað lovprisan, er ikki nóg langt til at takka Gudi fyri slíka gøðsku.

Hevjið hjertu tykkara upp um tað, sum er júst nú, og skoðið inn í framtíðina við trúgvandi eygum! Í dag er sáðið sáað, frækornið er fallið til jarðar, men sjá, tann dagur fer at koma, tá ið tað fer at fáa eitt glæsiligt træ at rísa, og greinar tess fara at bera almikið av fruktum. Frøist og fegnist, tí nú er farið at lðsa fyri tí degi, roynið og skiljið, hvussu máttmikil hann er, tí sanniliga er tað undursamt! Gud hevur krýnt tykkum við æru, og í hjertu tykkara hevur hann fest skínandi stjørnu; sanniliga fer ljósið av henni at skína um allan heim!

22. TEY BÆÐI SLØGINI AV LJÓSI

Hin 5. november

Í dag er veðrið myrkt og keðiligt! Í eysturheiminum skínur sólin altíð, stjornurnar eru ongantíð hular, og har eru ógvuliga fá skýggj. Ljósið kemur altíð upp í eystri og sendir geislar sínar víðari inn í vesturheimin.

Tvey sløg av ljósi eru. Tað sjónliga sólarljósið, sum ger, at vit eru før fyri at síggja heimsins vakurleika, sum er uttan um okkum - var tað ljósið ikki, sóu vit einki.

Um hetta ljósið eigur at gera tað, at vit verða før fyri at síggja lutir, so fær tað kortini ikki borið so í band, at vit verða før fyri at síggja hesar lutir ella at skilja, hvat tað er, sum ger, at teir eru yndisligir, tí hetta ljósið hevur einki vit, onga tilvitsku. Tað er skynsemisljósið, sum fær okkum at skyna á og skilja, og var hetta ljós ikki, hevði eingin dugur verið í likamligu eygunum.

Hetta skynsemisljós er tað av øllum ljósi, sum er hægst, tí tað kemur av guddómliga ljósinum.

Skynsemisljósið ger, at vit eru før fyri at skilja og fata alt tað, sum er til, men tað er bara tað guddómliga ljósið, sum kann gera, at vit verða før fyri at síggja tað, sum er ósjónligt, og sum ger, at vit verða før fyri at síggja sann-leikar, sum ikki fara at verða sjónligir fyri heiminum fyrr enn um fleiri túsund ár.

Tað var tað guddómliga ljósið, sum gjørði, at profet-arnir vórðu førir fyri at síggja tvey túsund ár fram í tíðina, hvat ið fór at henda, og í dag síggja vit, at sjónir teirra eru vorðnar veruleiki. Sostatt er tað hesum ljósinum, sum vit mugu leita eftir, tí tað er størri enn nakað annað.

Tað var hetta ljós, sum gjørði, at Móses var førur fyri at síggja og skilja guddómligu sjónina og at hoyra ta him-malsku røddina, sum talaði til hansara frá tí logandi runninum.1

Tað er um hetta ljós, Muhammad talar, tá ið hann sigur, ‘Alláh er himmalsins ljós, og jarðarinnar ljós’.

Leitið av øllum hjarta eftir hesum himmalska ljósi, so at tit fara at verða før fyri at skilja veruleikarnar, so at tit fara at kenna Guds loynidómar, so at tað dulda fer at verða týðiligt fyri eygum tykkara.

Hetta ljósið kann berast saman við ein spegil, og eins og spegil endurspeglar það alt það, sum er framman fyri honum, so hetta ljósið vísir andaligu eygum okkara alt það, sum er til í Guds ríki, og ger, at það fer at síggjast, hvussu alt veruliga er. Tað er hetta glógvandi ljósið, sum hevur gjørt alla ta andaligu tulkningina av heilagu skrift-unum týðiliga, tað, sum hevur verið dult í Guds alheimi, er komið til sjóndar, og vit eru farin at vera før fyri at skilja, hvørjar heilagar ætlanir eru fyri menniskjuni. Eg biði til, at Gud í miskunn síni fer at upplýsa hjertu og sálir tykkara við heilaga ljósi sínum, tá fer hvør tykk-ara at skína eins og skyggjandi stjærna har, sum myrkt er í heimi.

23. ANDALIG STUNDAN Í VESTURHEIMINUM

‘Abdu’l-Bahá segði: Verið vælkominn! Av eystur-londum eri eg komin til vesturheimin at dvøljast eitt skifti tykkara millum. Eystanfyrri verður mangan havt fyri munni, at fólk í vesturheiminum eru sær við anda, men hetta haldi eg ikki vera rætt. Harrin havi lov fyri, at eg síggi og føli, at millum vesturlendsk fólk verður nógv tráað eftir tí andaliga, og í summum førum skilja tey tað andaliga enntá betur enn eysturlendsku brøður teirra. Um frálæran í eysturheiminum hevði verið samvitskufult breidd út í vesturheiminum, hevði verðin í dag verið stað-ur, sum var meiri upplýstur.

Sjálvt um allir teir stóru andaligu lærararnir í forðum eru komnir upp í eysturheiminum, eru enn nógvar menniskjur har, sum ikki eiga part í tí andaliga. Tá ið hugsað verður um tað andaliga, er eins lítið lív í teimum sum í steini; heldur ikki leggja tær í at vera øðrvísi, tí tær meta, at menniskjan er ikki annað enn hægri vera av dýri, og at alt hatta gudiliga rakar hana ikki.

Men mál menniskjunnar átti at farið høgt upp um hetta - hon átti altíð at skoðað upp um seg sjálva, støðugt uppeftir og víðari fram, til hon við Guds náði kanska sleppur í himmiríki. So eru aftur tær, hvørs eygu bara síggja tilfarslig framstig, og hvussu evnisheimurin kann mennast. Hesar menniskjur vilja heldur granska, hvussu nógv egni likamligi kroppur teirra líkist tí hjá apuni, í staðin fyri at geva sær far um ta stórfingnu sameining millum anda teirra og Guds. Hetta er sanniliga løgið, tí tað er bara likamliga, at menniskjan líkist tí lægra skapninginum, hyggja vit at viti hennara, líkist hon fullkomiliga burturúr.

Menniskjan mennist alla tíðina. Ringrásin av tí, hon veit, víðkast støðugt, og tankavirksemið hennara ferðast nógvar og ymiskar leiðir. Hygg at tí, sum menniskjan hevur avrikað á vísindaøkinum, hugsa um alt tað, sum hon hevur avdúkað, og um óteljandi uppfinningarnar, og um, hvussu nágreiniliga hon skilir náttúrulógirnar.

Í listaheiminum er tað akkurát tað sama, og henda undursama menning av menniskjunnar gávum gongur skjótari og skjótari, sum tíðin líður. Um vit høvdu kunnað lagt saman tær avdúkingar, teir fundir og tað, sum vit hava avrikað innan tað evnisliga hesi seinastu fimtan hundrað árinum, høvdu tit sæð, at størri framstig eru gjørd hesa seinastu øldina enn í øllum teimum fjúrtan øldunum frammanundan. Tí ferðin, sum menniskjan mennist við, økist fyri hvørja øld.

At hava tann mátt, sum liggur í viti, er ein tann størsta gávan frá Gudi til menniskjuna, tað er tann máttur, sum ger hana til hægri skapning enn dýrið. Tí, sum mannavitið veksur og verður alt gløggari øld eftir øld og ár eftir ár, so stendur djóravitið í stað.

Tey eru einki petti gávuríkari í dag, enn tey vóru fyri túsund árum síðani! Tørvar okkum nakað størri prógv enn hetta, tá ið vit skulu sýna, hvussu ólíkir skapningar menniskjan og dýr eru? Sanniliga er tað eyðsýnt.

Hugsa vit um andaligu fullgerðirnar, eru tær viðfødd rættindi menniskjunnar, og bara hon av øllum skapar-verkinum hevur fingið tey. Í veruleikanum er menniskjan ein andalig vera, og bara tá ið hon livir í andanum, er hon lukkulig. Tað liggur í øllum menniskjum at tráa eftir tí andaliga og eftir at fata tað, og eg eri fullvísur í, at fólk í vesturheiminum stunda inniliga eftir tí andaliga.

Tað er brennandi bøn mín, at eysturlandsstjørnan fer at senda skyggjandi geislar sínar oman yvir vesturheimin, og at fólkin í vesturheiminum fara at verða sterkari, sann-ari og djarvari, so at tey fáa hjálpt brøðrum sínum í eysturheiminum.

24. FYRILESTUR HILDIN Í STARVSSTOVU Í PARÍS

Hin 6. november

Hetta er av sonnum eitt Bahá'í-hús. Hvørja ferð, ein sovorðin samkomu- ella fundarstaður verður settur á stovn, verður hann ein tann størsti menningarstuðulin í tí býi ella landi, sum hann hoyrir til. Hann eggjar fólki til at nema sær meiri lærdóm og til at menna vísindini, og hann ber orð av inniligum andlingleika og av tí kærleika, sum hann spjaðir millum fólkasløgini.

At ein sovorðin fundarstaður verður settur á stovn, hevur altíð týðandi framburð við sær. Fyrsta Bahá'í-samkoman, sum var í Teheran, var hendinga vælsignað! Eftir einum ári var samkoman vaksin so skjótt, at lima-talið varð níggjafaldað. Í tí fjarskotna Persia eru í dag fleiri sovorðnar samkomur hjá Guds vinum at hittast, har ið gleði, kærleiki og sameining eru av tí mesta. Tey læra frá sær um Guds sök, undirvísa teimum, ið einki vita, og draga hjarta at hjarta í vinaligum brøðralagi. Tað eru tey, sum hjálpa teimum fátæku og teimum, sum tørvar hjálp, og geva teimum dagligt breyð. Tey elska tey sjúku og eru um tey, og teimum, sum ongan góðan eiga, og teimum kúgaðu eru tey vónarinnar og ugganarsendiboð.

Á, tit, sum eru í París, roynið og strembið eftir, at tykkara samkomur fara at vera sum henda og kanska fara at bera uppáftur meiri framúrskarandi frukt!

Á, Guds vinir! Høvdu tit farið at litið á Guds orð og verið sterk; høvdu tit farið at fylgt boðum Bahá'u'lláh um at vera um tey sjúku, fáa tey falnu aftur á føtur, vera góð við tey fátæku og tey neyðstøddu, hýsa teimum, ið ongan góðan eiga, verja tey kúgaðu, ugga tey sorgarbundnu og elska mannaheimin av heilum hjarta, tá sigi eg tykkum, at tað fer ikki at vara leingi, so fer hesin fundarstaður at heysta undursama grøði. Fyri hvønn dag, sum gongur, fer hvør limur at taka seg framá og verða meiri og meiri heilagligur. Men tit mugu hava fast undir føti, og hvør limur í samkomuni má týðiliga skilja, hvat ið tað er, sum tit stremba fram ímóti, og sum tit vænta tykkum. Tað skal vera hetta:

1. At sýna allari mannaættini samhuga og vælvild.
2. At gera menniskjanum væl.
3. At royna at vegleiða og upplýsa tey, sum eru stödd í myrkri.
4. At vera góður við øll og sýna hvørji livandi sál blíðskap.
5. At vera eyðmjúk í medferð tykkara mótvegis Gudi, alla somlu tíðina biðja til hansara, so at tit fyri hvønn dag, sum gongur, nærkast Gudi.
6. At vera so trúgv og ærlig í øllum tí, sum tit gera, at tað fer at frættast, at hvør limur hevur dygdinar falsloysi, kærleika, trúskap, vinsemi, gávumildni og dirvi í sær. At vera leysur av øllum tí, sum ikki er Gud, verða drigin at himmalska andadráttinum - ein heilag sál; so at heimurin kann vita, at ein bahá'í er fullkomin skapningur.

Roynið á hesum fundum at røkka at hesum. Tá fara tit sanniliga, Guds vinir, at finna saman í gleði og gaman! Hvør fer at veita øðrum hjálp, verða sum ein menniskja, tí tá eru tit komin til fullkomna sameining.

Eg biði til Gud um, at tit hvønn dag fara at vinna framá andaliga, at Guds kærleiki fer at verða meiri og meiri staðfestur í tykkum, at tað, sum hjertu tykkara hugsar, fer at verða reinsað, og at andlit tykkara altíð fara at vera vend ímóti honum. Høvdu tit bara øll somul nærkast sameiningargáttini og farið inn ríkið. Hevði hvør tykkara farið at verið eins og logandi kyndil, sum eldurin frá kærleika til Guds hevði fest í og fingið at brenna bjart.

25. BAHÁ'U'LLÁH

Hin 7. november

‘Abdu’l-Bahá segði: Í dag fari eg at tosa við tykkum um Bahá'u'lláh. Triðja árið eftir at Báb hevði kunngjørt kall sítt, varð Bahá'u'lláh handtikin, tað vóru víðgongdir muslimskir lærusveinar, ið ákærdu hann fyri at trúgva upp á ta nýggju læruna, og hann varð tveittur í fongsul. Men dagin eftir gjørdu fleiri stjórnarráðharrar og aðrir máttmiklir menn sítt til, at hann varð latin leysur. Seinni varð hann aftur handtikin, og prestarnir dømdu hann til deyða! Landsins leiðari ivaðist í at útinna dómin, tí hann óttaðist kollvelting. Prestarnir savnaðust í moskuni, framman fyri henni varð avrættingarstaðurin. Øll fólkinu í býnum savnaðust í mannamúgvum uttan fyri moskuna. Træsmiðirnir komu við hamara og sag, slaktar-arnir við knívum, múrararnir og byggismiðirnir við spak-um, teir øru muslimsku lærumeistararnir høvdu øst teir upp, so nú vóru teir spentir at fáa lut í tí æruni at drepa hann. Inni í moskuni vóru doktorarnir í átrúnaði savnað-ir. Bahá'u'lláh stóð fyri teimum og svaraði við hollari vitan spurningum teirra. Serliga høvuðsvísmaðurin varð fullkomiliga teptur, tá ið Bahá'u'lláh mótprógaði øllum próvgrundum hansara.

Kjak kom í millum hesar báðar prestarnar um, hvat ið tað, sum nøkur orð í tí, sum Báb hevði skrivað, merkti; teir ákærdu hann fyri at fara skeivan og bjóðaðu Bahá-'u'lláh av at verja seg, um hann megnaði tað. Hesir prestar vórðu fullkomiliga

eyðmýktir, tí Bahá'u'lláh prógvaði fyri allari samkomuni, at Báb hevði púra rætt, og at ákærurnar vóru íspunnar av fávitsku.

Teir, ið vóru við undirlutan, lótu hann nú pína við at lata hann verða bukaðan undir iljarnar við gassum, og uppافتur óðari enn áður komu teir við honum út um moskumúrarnar til avrættingarstaðið, har ið villleiddu fólkinu bíðaðu eftir, at hann skuldi koma.

Enn óttaðist landsins leiðari fyri at gera eftir boðunum frá prestunum, sum kravdu hann avrættaðan. Av tí at hann skilti vandan, sum tignarligi fangin var staddur í, sendi hann nakrar menn at bjarga honum. Hetta eydn-aðist teimum, teir brutu ígjøgnum moskumúrin og leiddu Bahá'u'lláh ígjøgnum opið inn í eitt trygt stað, men ikki út í frælsi; tí landsins leiðari slapp sær undan ábyrgdini, tá ið hann sendi hann til Teheran. Her varð hann settur fastur í fangatippi undir jørð, har tú ongantíð sást dagsins ljós. Um hálsin á honum varð lögð tung keta, sum leinkjaði hann saman við fimm øðrum Báb-viðhaldsmonnum; hesi fjøtur vóru læst saman við sterkum, ógvuliga tungum boltum og skrúvum. Klæðini hingu í lepum, somuleiðis fez hansara. Í fyra mánaðir lótu teir hann vera soleiðis staddan.

Hesa tíðina slapp eingin av vinunum til hansara.

Ein embætismaður í fongslinum royndi at eitra hann, men hetta eitrið virkaði ikki, uttan tað at tað völdi honum nógva líðing.

Tá ið ein tíð var umliðin, gav stjórnin honum frælsi og sendi hann og familju hansara í útlegd til Bagdad, har ið hann varð verandi í ellivu ár. Hesa tíðina varð hann illa jagstraður, tí alla staðni uttan um hann gáaðu figgindar hansara væl eftir honum.

Hann stóð stinnur og djarvur, meðan alt ilt herjaði á hann. Mangan visti hann ikki, tá ið hann fór upp á morgni, um hann mundi fara at vera á lívi, tá ið sólin aftur setti.

Kortini komu prestarnir hvønn dag at spyrja hann um átrúnað og háspeki.

At enda sendi turkiski leiðarin hann í útlegd til Miklagarðs, haðani hann varð sendur til Adrianopol; her varð hann verandi í fimm ár. Sum frá leið varð hann sendur til tann fjarskotna Sankta Jean d'Acre skansan. Her var hann settur í fangatippi í hernaðardeildini, og vaktarhaldið yvir honum var av tí allarstrangasta. Ikki havi eg orð fyri at siga tykkum frá øllum tí mótburði, hann mátti líða undir, og frá øllum líðingunum, hann mátti tola í tí fongslinum. Hóast tað, var tað úr hesum fongslum, at Bahá'u'lláh skrivaði til allar stjórnararnar í Evroпу, og øll hesi brøv uttan eitt vórðu send við posti.

Brævið til Sháhin Násiri'd-Dín varð litið einum persiskum bahá'ía til, Mírzá Badí' Khurásáni, sum tók upp á seg at fáa Sháhinum sjálvum tað upp í hendur. Hesin djarvi maður bíðaði í grannalagnum uttan um Teheran, til Sháhurin, sum ætlaði sær at ferðast tann ve-gin til summarborgina, fór at koma framvið. Tann ótta-leysi boðberin elti Sháhin til borgina, og í fleiri dagar bíðaði hann úti á vegnum tætt við inngongdina. Hann sást altíð standa og bíða á sama staði á vegnum, til fólk tók at undrast á, hví hann mundi vera har. At enda frætti Sháhurin um hann, og hann gav tænarum sínum boð um at koma til sín við manninum.

‘Á! Tænarar hjá Sháhinum, eg komi við einum brævi, sum eg má leggja í hansara egnu hendur’, segði Badí’, og so segði Badí’ við Sháhin, ‘Eg havi bræv til tygara frá Bahá'u'lláh!’

Hann varð tikin í stundini, og teir, sum ætlaðu sær at lokka vitan úr honum, sum hevði kunnað hjálpt teimum framhaldandi at jagstra Bahá'u'lláh, avhoyrdu hann. Badí' talaði

einki orðið; so þínu teir hann, hann tagdi við sama lag! Tríggjar dagar seinni drupu teir hann, tá ið tað ikki eydnaðist at noyða hann at tala! Hesir miskunn-arleysu menn tóku myndir av honum, meðan hann varð þínur. 1

Sháhurin gav prestunum brævið frá Bahá'u'lláh, so teir kundu greiða honum frá tí.

Nakrar dagar seinni søgdu he-sir prestar Sháhinum, at brævið var frá einum politiskum fígginda. Tá varð Sháhurin illur og mælti, 'Hetta er eingin frágreiðing. Eg rindi tykkum pening fyri at lesa og svara mínum brøvum, tí skulu tit akta!'

Í stuttum var andin í talvuni til Sháhin Násiri'd-Dín, og tað, sum hon merkti, hetta:

'Nú tíðin er komin, tá ið sakin um Guds dýrd kemur fyri, fari eg at spyrja, um eg kann sleppa til Teheran at svara øllum teimum spurningunum, sum prestarnir kanska fara at spyrja meg.

'Eg eggi tygum til at skilja tygum frá, hvussu verðsliga framúrskarandi keisaraveldi tygara er. Minnst til allar teir veldugu kongarnar, sum hava livað fyri tygum - dýrd teirra er farin!'

Brævið var einastandandi vakurt skrivað, og tað helt fram við at ávara kong og siga honum frá framtíðar stór-sigri Bahá'u'lláh-ríkisins, bæði í eysturheiminum og í vesturheiminum.

Líka legði Sháhurin í ávaringarnar í hesum brævi, so hann helt fram at liva, sum hann var vanur, restina av ævi síni.

Hóast Bahá'u'lláh sat í fangatippi, var stóri máttur heilaga andans hjá honum!

Eingin annar í fongslinum hevði kunnað verið sum hann. Tó at hann mátti líða døpur mein, gramdi hann seg ongantíð.

So mikið stóra virðing hevði hann fyri hansara hátign, at hann altíð sýtti fyri at hitta landshøvdingan ella tey fólkinum, sum høvdu nakað at siga í býnum.

Sjálvt um eftirlitið var áhaldandi strangt, slapp hann at koma og fara, sum honum lysti! Hann doyði í einum húsum, sum vóru um leið tríggjar kilometrar burtur frá Sankta Jean d'Acre.

26. GÓÐ HUGSKOT MUGU GERAST VERULEIKI

Hin 8. november

Um allan heim hoyra vit tað vakurt orðaða verða hevjað upp til skýggja, og glæsiligar fyriskipanir verða høgt mettar. Allar menniskjur siga seg elska tað, sum er gott, og hata tað, sum er ónt! At siga satt eigur at verða høgt met, at lúgva verður vanvirt. Trúgv er dygd, og svik ger mannaættini fyri skommum. Tað er eitt væl-signilsi at gleða mannahjörtu og skeivt at vera atvold til þínu. At vera blíður og miskunnsamur er rætt, men at hata er syndafult. Rættvísi er glæsilig dygd, og órættvísi er synd. At tað er hvørsmans skylda at sýna samkenslu og ikki gera nøkrum ónáðir og fyri alt í verðini at sleppa sær undan øvundsjúku og óndskapi. Vísdomur er tign menni-skjans, ikki fákunna; ljós, ikki myrkur! Gott er at venda andliti sínum mótvegis Gudi, býttiskapur at látast ikki at síggja hann. At tað er skylda okkara at vegleiða menni-skjuna uppeftir og ikki føra hana av leið og elva til glatan hennara. Fleiri dømir eru umframt hesi.

Men eitt er at siga tað, annað at gera tað, og vit síggja ógvuliga lítið av hesum verða sett í verk. Tvørturímóti síggja vit, hvussu girnd og sjálvsøkni tekur menniskjuna av fótum, tá ið hvør maður bara hugsar um, hvat ið sær gagnar, so liggur sektin á, um bróðirinn fer á húsagang. Øll ganga kyk eftir at skapa sær sjálvum ríkidømi og leggja lítið ella einki í, um onnur hava tað gott. Tey leggja bara í sín egna frið og sína egnu vælveru, men standurin hjá feløgum teirra ørkymlar tey als ikki.

Tíverri er hetta leiðin, sum flestu menniskjur ganga.

Men soleiðis mugu bahá'íar ikki vera; teir mugu hevja seg upp um hesa støðu. Teir mugu fremja gerðir í verki meiri enn í orðum. Teir mugu vera miskunnsamir í verki og ikki bara oman fyri hálsvølin. Altíð og stund mugu teir í verki staðfesta tað, sum teir í orðum boða frá. Gerningar teirra mugu prógva trúskap teirra, og verk teirra má fáa tað himmalska ljósið fram.

Latið verk tykkara rópa hart til heimin, at tit av sonnum eru bahá'íar, tí tað er verk, sum talar til heimin, og sum elvir til, at mannaættin tekur seg fram.

Eru vit rættir bahá'íar, er ikki neyðugt at siga so nógv. Í verki fara vit at hjálpa heiminum, fara at spjaða siðmenn-ingina, fara at hjálpa til at fáa vísindi áleiðis og menna listina. Uttan at virkað verður, kemur einki á skaftið í jarðbundna heiminum, heldur ikki kunnu orð, sum ikki verða stuðlað, fáa menniskjuna fram í andaliga ríkinum. Tað er ikki bara á mannamunni, at Guds kosnu eru rokk-in at frómleika sínum, men av tí at tey hava verið virkin og hjálpsom, og tí tey í lívinum hava havt gott tol, hava fingið ljós inn í heimin.

Roynið tí og strembið eftir, at verk tykkara dag um dag mátti verið vakrar bønir.

Vendið tykkum til Guds og royn-ið altíð at gera tað, sum er rætt og stórbært. Ríka tey fátæku, fáid tey, sum eru fallin, á føtur, ugga tey sorgar-bundnu, veitið teimum sjúku lekidóm, stilla tey óttafullu, bjarga teimum kúgaðu, gevið teimum vón, ið liggja í vónloysi, hýsið teimum neyðstøddu!

Hetta er tað, sum ein sannur bahá'í ger, og hetta er tað, sum verður væntað av honum.

Um vit royna at gera alt hetta, eru vit sannir bahá'íar, men um vit lata tað liggja á láni, eru vit ikki tey, sum ganga eftir ljósinum, og vit hava einki rættiligt heiti.

Gud, sum sær øll hjørtu, veit, í hvussu stóran mun vit í tilveru okkara fremja tað, sum vit hava sagt okkum vilja fremja.

27. HVAT VATN- OG ELDDÓPUR VERULIGA MERKIR

Hin 9. november

Í Jóhannesar evangelium hefur Kristus sagt: 'Uttan so, at menniskjan er borin í heim av vatni og anda, sleppur hon ikki inn í himmiríki.'¹ Prestarnir hava tulkað hetta soleiðis, at dópur má til, skalt tú verða frelstur. Í einum øðrum evangeli stendur: 'Hann fer at doypa tykkum við heilaga andanum og við eldi.'²

Sostatt eru dópsvatnið og eldurin eitt! Tað ber ikki til, at tað merkir, at 'vatnið', sum verður nevnt, er náttúrligt vatn, tí tað er beint tað øvugta av 'eldi', og eitt drepur annað. Tá ið Kristus í gleðiþóðskapinum tosar um 'vatn', meinar hann tað, sum elvir til lív, tí er einki vatn, er ongum jarðarinnar skapningi lív lagað - steinar, grønmeti, dýr og menniskjan, eingin teirra fær verið vatn fyrriuttan. Ja, seinastu vísindaligu avdúkingarnar prógva fyri okk-um, at enntá steinar hava eitt slag av lívi, og at eisini teimum tørvar vatn, skulu teir vera til.

Vatn elvir lív, og tá ið Kristus talar um vatn, letur hann tað ímynda tað, sum elvir ævigt lív.

Hetta lívgevandi vatnið, sum hann talar um, er eins og eldur, tí tað er einki annað enn Guds kærleiki, og hesin kærleiki er tað sama sum lív, ið verður veitt sálum okkara. Eldurin frá Guds kærleika brennur tað slørið, sum skilir okkum frá himmalsku veruleikunum, og nú, vit síggja klárt, eru vit før fyri at stríðast frameftir og uppeftir og alla tíðina vinna fram á dygdar- og frómleikans vegi og verða tey tól, ið veita heiminum ljós.

Einki er størri og meiri vælsignað enn Guds kærleiki! Hann grøðir tey sjúku, leggur smyrsl á tey særdu, veitir øllum heiminum gleði og ugga, og bara við hesum kærleika kann menniskjan fáa ævigt lív. Aðaltátturin í øllum átrúnaði er Guds kærleiki, og hann er grundarlagið undir øllum heilagum lærum.

Tað var Guds kærleiki, sum leiddi Ábraham, Ísak og Jákup, sum stimbraði Jósef í Egyptalandi og gav Mósesi dirvi og tol.

Av Guds kærleika varð Kristus sendur inn í heimin, fullkomna sjálvsoffrandi og halga lív hansara var andvekj-andi dømi, sum bar menniskjanum boð um ævigt lív. Tað var Guds kærleiki, sum gav Muhammad mátt at føra arabararnar úr djórakendu neyðarstöðu teirra upp í hægri tilveru.

Tað var Guds kærleiki, sum stuðlaði Báb og bar hann fram til størsta offur sítt og gjørði, at barmur hansara fúsur varð skotklingra hjá kúlum í túsundatali.

At enda var tað Guds kærleiki, sum gav eysturheim-inum Bahá'u'lláh, og sum nú sendir frálæruljós sítt inn í vesturheimin og frá póli til pól.

Tí fari eg at eggja tykkum øllum til, tá ið tit skilja mátt og vakurleika hansara, at offra allar tankar, øll orð og alt virksemi tykkara til at kunna øll hjørtu við Guds kærleika.

28. SAMRØÐA Á 'L'ALLIANCE SPIRITUALISTE'

Salle de l'Athénée,
St. Germain, París,
hin 9. november

Eg vil fegin siga, hvussu takksamur eg eri fyri blíðskap tykkara, og hvussu glaður eg eri um, at tit eru hugað fyri tí andaliga. Eg fegnist um at sleppa at vera hjástaddur á

tílikum fundi sum hesum, nú vit eru saman at lurta eftir heilagum boðskapi. Høvdu tit kunnað sæð við sannleiks-eyganum, høvdu tit sæð stórar aldur av anda her á staðnum. Her er máttur heilaga andans hjá øllum. Gud havi lov fyri, at hjørtu tykkara eru fylt við hita frá heilagum anda! Sálir tykkara eru aldur á andahavinum; um hvør menniskja er ein serlig alda, er havið eitt, øll eru sameind í Gudi.

Øll hjørtu áttu at sent samljóðsgeislar frá sær, so at ljósið frá tí einastu heilagu kelduni av øllum kann skína ljóst og bjart. Vit mugu ikki bara geva aldunum gætur, men øllum havinum. Vit áttu at risið frá tí einstaka upp í heildina. Andin er sum eitt stórt hav, og aldurnar í tí eru mannasálirnar.

Í halgubók stendur, at tað nýggja Jerusalem fer at koma fram á jørð. Nú er týðiligt, at hesin himmalski býur er ikki bygður av jarðiskum gróti og kálki, men at hann er býur, sum ikki er mannaskaptur, ævigur í himni.

Hetta er spádómsmynd, sum merkir, at heilaga frá-læran fer at koma aftur at uppløsa mannahjörtuni. Tað er langt síðani, at henda heilaga vegleiðing hevur stýrt mannalívunum. Men nú, at enda, er tann heilagi býurin, tað nýggja Jerusalem, komin aftur í heimin, hann er aftur komin til sjóndar undir eysturhvalvi; av persisku havs-brúnni er ljómin frá honum risin, sum er vorðin ljós, ið fer at lýsa um allan heim. Í løtuni síggja vit, at hesin heilagi spádómur verður fullgjørdur. Býurin Jerusalem er horvin. Himmalski býurin varð lagdur í oyði, nú er hann endur-bygður; hann var slættaður við jørðina, men nú eru múrarnir og tornspírini endurbøtt, og tey hevja seg upp í nýggjum og glæsiligum vakurleika.

Í vesturheiminum hevur tilfarsliga ríkidømið vunnið stórsigur, meðan andaliga sólin hevur skinið víðari í eysturheiminum. Eg fegnist um at síggja tílika samkomu sum hesa í París, har ið andaligur og tilfarsligur fram-burður hittast í felag.

Menniskjan - tann veruliga menniskjan - er sál, ikki kroppur; hóast menniskjan líkamliga hoyrir til djóraríkið, hevjar sál hennara hana kortini upp um restina av skapanini. Sjá, hvussu sólarljósið lýsir upp í tilfarsliga heimi-num: júst soleiðis oysir heilaga ljósið geislar tess oman yvir sálarríkið. Tað er sálin, sum ger mannaskapningin til himmalska eind!

Við orku frá heilaga andanum, sum virkar ígjøgnum mannasálina, er menniskjan før fyri at fata heilaga sann-leikan í øllum. Øll stór listaverk og vísindalig avrik bera vitnisburð um henda andans mátt.

Sami andi veitir ævig t lív.

Bara tey, sum heilaga ljósið hevur doypt, fara at vera før fyri at fáa øll fólkasløg inn í eindarbandið. Tað er við andans megi, at andaligi tankin í eysturheiminum fær komið sær upp í alt tað, sum hendir í vesturheiminum, so at tilfarsligi heimurin kann verða heilagur.

Tískil eru øll tey, sum arbeiða fyri tí størstu ætlanini, hermenn í andans heri.

Ljósið í himmalska heiminum bjóðar skugga- og gyklheiminum av. Skinið av sannleikssólini spjaðir tað myrkrið, sum stendst av pátrúgv og misskiljing.

Tit eru av andanum! Til tykkara, sum leita eftir sannleikanum, fer opinberingin hjá Bahá'u'lláh at koma sum ein stór gleði! Henda læra er andans læra, í henni eru eingi boð, sum ikki koma frá heilaga andanum.

Ikki ber til at skilja anda við tilfarsligu sansunum í tí líkamliga kroppinum, uttan tá ið hann gevur boð við teknum og verki. Mannakroppurin sæst, sálin sæst ikki. Og kortini er tað sálin, sum leiðir førleika menniskjunnar, sum stórir mannakærleika hennara.

Sálin hefur tveir hövudsforleikar. (a) Eins og sálin fær boð frá eygum, oyrum og heila menniskjunnar um sovorðið, sum hendir uttanfyri, soleiðis gevur hon ígjøg-num heilan hondunum og tunguni á likamliga kroppinum boð um tað, sum hon ynskir og ætlar, og fær soleiðis sagt frá. Andin í sálini er innasta lívsveran. (b) Annar sálarforleikin gevur boð í opinberingarheiminum, har ið sálin, sum hýsir andanum, er stødd og virkar óheft av tilfarsligu likamligu sansunum. Har, á opinberingarøkinum, sær sál-in óheft av likamliga eyganum, hoyrir óheft av likamliga oyranum og ferðast uttan at noyðast at førka seg likam-liga. Sostatt er týðiligt, at andin í mannasálini fær virkað ígjøgnum likamliga kroppin, tí hann nýtir vanligu gøgnini, og at hann í opinberingarheiminum eisini er førur fyri at liva og virka uttan at nýta tey. Hetta prógvar uttan iva, hvussu nógv frægari mannasálin er enn kropp-urin, at andi er frægari enn tilfar.

Hyggið til dømis at hesi lampu: er ikki ljósið inni í henni frægari enn lampan, sum hefur tað í sær? Sama ger, hvussu vakurt snið er á lampuni, um einki ljós er, tænil hon ikki endamáli sínum, hon er lívleys - ein deyður lutur. Lampuni tørvar ljósið, men ljósinum tørvar ikki lampuna.

Andanum tørvar ongan kropp, men kroppinum tørvar anda, annars fær hann ikki livað. Sálin fær væl livað við ongum kroppi, men sálarleysur kroppur doyir.

Missir ein menniskja sjón, hoyrn, hendur ella føtur, um sálin framvegis býr í kroppinum, tá livir hon og er før fyri at sýna heilagar dygdir. Hin vegin, við ongum anda hevði verið ógjørligt hjá einum fullkomnum kroppi at verið til.

Størsti máttur heilaga andans liggur í heilagu opin-beringunum av sannleikanum. Um andans mátt er himm-alska læran borin inn í mannaheimin. Um andans mátt er ævigt lív komið til mannabørnini.

Um andans mátt hefur heilaga dýrdin skinið úr eystri í vest, og um sama andans mátt fara heilagu mannadygdirnar at koma til sjóndar.

Størsta strev okkara má vera vent ímóti tí at loysa okkum frá tí verðsliga; vit mugu royna at verða meiri andalig, meiri glógvandi, at fylgja ráðunum frá heilagu læruni, at tæna samhugasakini og stríðnum fyri rættiligan javna, at vera miskunnsom, at varpa kærleika hins hægsta aftur á allar menniskjur, so at andans ljós fer at síggjast aftur í øllum gerðum okkara, fyri at øll mannaættin skal verða sameind, soleiðis at óveðurssjógvurin sissast, og øll tey ógvisligu brotini í lívsins havi hvørva, so tað frá teirri stund liggur blikastilt. Tá fer mannaættin at síggja tað nýggja Jerusalem, hon fer at stíga inn um býarportrini og fáa burtur av heilagu náðini.

Eg takki Gudi fyri, at eg havi verið hjástaddur tykkara millum henda seinna partin, og eg takki tykkum fyri andaligu kenslur tykkara.

Eg biði til, at tit fara at grógva í heilagum hjartalagi, og at andans eindarmáttur fer at økjast, so at spádómarnir kunnu ganga út, og øll tey góðu tíðindini, sum standa skrivað í halgubók, fara at gerast veruleiki í hesi veldugu Guds upplýstu öld. Hetta er tann glæsiliga tíðin, sum harrin Jesus Kristus talaði um, tá ið hann bað okkum biðja 'Komi ríkið títt, veri vilji tín sum í himni so á jørð'. Eg vóni, at hetta er eisini tað, sum tit vænta og ynskja eftir.

Vit eru sameind í tí miði og í teirri vón, at øll fara at verða sum ein, og hvørt hjarta fer at verða upplýst av kærleikanum frá heilaga faðiri okkara, Gudi!

Gævi, at allar gerðir okkara høvdu verið andaligar, og alt tað, sum vit hava áhuga fyri, og sum vit eru góð við, fyrst av øllum varð vent ímóti himnadðrdini!

29. HVUSSU ANDIN MENNIST

Rue Greuze 15, París,
hin 10. november

‘A bdu’l-Bahá segði: Í kvöld fari eg at tosa um, hvussu andin mennist og gongur fram.

Í náttúruni er fullkomin friður ikki til. Alt antin mennist ella víkur. Alt fer fram ella aftur, einki stendur í stað. Frá tí menniskjan er fødd, mennist hon likamliga, til hon er fullbúgvín, so, tá ið ið hon er í bestu árum, fer at ganga aftur á hondina hjá henni, máttur og megi taka at fjara burtur, og hon nærkast spakuliga deyðastund. Somuleiðis mennist planta frá fræi, til hon er staðin, so fer lívið í henni at minka, til hon fœlnar og doyr. Fuglur flýgur upp í ávísa hædd og, tá ið hann er komin so høgt, sum hann sleppur, fer hann aftur at dala niður ímóti jørðini.

Soleiðis sæst týðiliga, at rørsla er lívsneyðug í allari tilveru. Alt tilfarsligt mennist til eitt ávíst, so fer at ganga aftur á hond. Hetta er lógin, sum stýrir øllum tí tilfarsliga skaparverkinum.

Latið okkum nú hava sálini í huga. Vit hava sæð, at rørsla er lívsneyðug í tilveru; einki, sum livir, stendur í stað. Alt, sum er skapað, tað veri seg úr steina-, plantu- ella djóraheiminum, noyðist at lýða boðunum um rørslu; annaðhvørt má tað fara upp- ella niðureftir. Men ongan-tíð fer at ganga aftur á hondina við mannasálini. Einasta leiðin, hon gongur, er fram ímóti tí at verða fullkomin; vøkstur og framgongd eru einastu rørslur hjá sálini.

Heilagur fullkomileiki er óendaligur, tí er sálar-menningin eisini óendalig. Heilt frá teirri stund, ein menn-iskja verður borin í heim, mennist sálin, vitið veksur, og kunnleikin økist. Tá ið kroppurin doyr, livir sálin víðari. Hjá likamligu skapningunum eru øll tey ymisku stigini ymisk, men sálin er markleys!

Í øllum religiónum finst tann trúgv, at sálin livir tann deyða kroppin av. Forbønir verða sendar upp fyri tann elskaða, sum deyður er, bønir verða lisnar fyri menning teirra og fyri, at syndir teirra skulu verða teimum fyri-givnar. Um sálin hvarv saman við kroppinum, hevði alt hetta verið hópisleyst. Harafturat, um tað ikki bar sálini til at koma nærri fullkomileika eftir tað, at hon var loyst úr likaminum, hvørjum endamáli tæna tá allar hesar eymu bønir, hesi offur?

Vit lesa í heilagu skriftunum, at 'øll góð avrik verða afturfunnin'.¹ Nú, um sálin ikki hevði livað eftir, tá hevði heldur einki høpi verið í hesum!

Sjálv tann sannroynd, at andaliga loynivitska okkara, sum vissuliga ikki er givin okkum til einkis, eggjar okkum til at biðja fyri, at tey, sum vit elska, og sum eru farin úr hesum heimi, skulu hava tað gott: vátta tað ikki, at tey halda á at vera til?

Í andans heimi er eingin afturgongd. Heimur teirra deyðiligu er heimur av andsagnum, av mótpólum; av tí at rørsla er neyðug, má alt førka seg annaðhvørt frameftir ella aftureftir. Á tí andaliga økinum ber ikki til at fara aftureftir, allar rørslur mugu ganga fram ímóti teirri full-komnu støðuni. Í tilfeingisheiminum kallast tað, sum andin stendur fyri, 'framburður'. Mannavitið, gávur menniskjans at nýta skil, vitan hennara,

tað, sum hon er komin til innan vísindi, alt hetta boðar frá anda, er merkt av lógini um andaligan framburð, sum ikki slepst utt-anum, og sum tí má vera ódeyðiligt.

Vón mín er, at tit fara at taka tykkum fram í andans heimi eins væl og í tilfeingisheiminum: at vit tykkara fer at mennast, vitan tykkara fer at økjast, og at gávur tykkara at skilja fara at víðkast.

Tit mugu altíð stríða tykkum frameftir, ongantið standa í stað; sleppið tykkum undan, at stígur kemur í, varið tykkum fyri tí fyrsta fetinum aftureftir, móti afturgongd.

Alt tilfeingisliga skapanarverkið er forgeingiligt. Hesir evnisligu kroppar eru bygður upp av atomum; tá ið hesi atom fara at skiljast, byrjar niðurbrótingin, so kemur tað, sum vit rópa deyði. Hesin atombygnaður, sum er tað, sum kroppurin ella tað deyðiliga í øllum skapningunum er gjørdur burturúr, er tíðaravmarkaður. Tá ið atdrátt-armegin, sum heldur hesi atom saman, fer, heldur kropp-urin sum so uppat at vera til.

Øðrvísi er við sálini. Sálin er ikki sett saman av frum-evnum, hon er ikki bygd upp av nógvum atomum, hon er burtur úr tilfari, sum ikki býttist, og tí er hon ævig. Hon stendur fullkomiliga uttan fyri ta mannagongd, sum ver-ður nýtt í tilfarsligu skapanini; hon er ódeyðilig!

Vísindalig heimspeki hevur víst á, at ikki ber til at týna eitt einfalt frumevni (tá merkir 'einfalt' 'ikki sett saman'), tað er ævigt. Av tí at hon ikki er sett saman av frum-evnum, má sálin sigast vera einfalt frumevni, og tí kann hon ikki fara at halda uppat at vera til. Eftirsum sálin er av hasum eina frumevninum, sum ikki býttist, kann hon hvørki upploysast ella týnast, tí er einki, sum fer at forkoma henni. Alt livandi ger vart við, at tað er livandi, og vit skilja, at hesi boð høvdu ikki kunnað komið av sær sjálvum, um tað, sum tey søgdu frá, ella sum tey bóru boð um, ikki var til. Nakað, sum ikki er til, kann sjálvandi ikki bera boð um, at tað er til. Margfaldu boðini um, at andin er til, eru støðugt fyri okkum.

Sporini av anda Jesus Kristusar, hvussu stóra ávirkan heilaga frálæra hansara hevur havt, eru hjá okkum í dag, og tey eru ævig.

Vit eru samd um, at okkurt, sum ikki er til, fær ikki givið boð frá sær. Um ein menniskja skal skriva, má hon vera til - ein, sum ikki er til, fær ikki skrivað. Tað at skriva ber í sjálvum sær boð um sál og vit skrivarans. Heilagu skriftirnar (sum altíð læra tað sama) prógva, hvussu andin stendur við.

Gevið gætur, hvør ætlanin man vera við skapanini: ber til, at alt er skapað til ígjøgnum óteljandi øldir stigvíst at broytast og mennast við hesum ússaliga endamáli fyri eyga - nøkur fá ár av einum mannalívi á jørð? Er ikki óhugsandi, at hetta er endaliga ætlanin við at vera til?

Steinsløgini broytast stigvíst, til plantulívið tekur tey upp í seg, plantan mennist, til hon at enda letur lív í djóralívinum; í sínum lagi verður dýrið, sum partur av mannaføðini, tikið upp í mannalívið.

Soleiðis sæst, at menniskjan er øll skapanin saman-løgd, hægri enn allir skapningar, endamálið, sum ótelj-andi øldir hava arbeitt fram ímóti.

Í besta føri er menniskjan stødd níti ár í hesum heimi - sanniliga ikki leingi!

Heldur menniskjan uppat at vera til, tá ið hon fer úr kroppinum? Um lív hennara fær ein enda, tá hevur øll menningin, sum er farin fram frammanundan, verið til einkis!

Ber til at hugsa sær, at skapanin einki størri endamál tæmir enn hesum?

Sálin er ævig, ódeyðilig.

Tey jarðbundnu siga, 'Hvar er sálin? Hvat er hon? Vit síggja hana ikki, ei heldur fáa vit nortið við hana'.

Soleiðis mugu vit svara teimum: Sama ger, hvussu nógv steinsløgini mennast, so fara tey ikki at skilja plantu-heimin. At tey ikki skilja hann, prógvar kortini ikki, at plantan ikki er til!

Sama ger, hvussu høgt støði plantan er ment til, so fer hon ikki at skilja djóraheimin; henda fákunna er einki prógv fyri, at djórið ikki er til!

Sama ger, hvussu langt dýrið hevur tikið seg fram, so dugir tað ikki at ímynda sær mannavitið, heldur ikki skilir tað, hvussu sálin er vorðin. Men hetta prógvar heldur ikki, at menniskjan einki skil hevur ella onga sál. Tað sýnir bara, at eitt slag av veru er ikki ført fyri at skilja hægri slag enn seg sjálvt.

Henda blóman veit kanska ikki um nakra sovorðna veru sum menniskjuna, men tað, at hon er óvitandi, hevur ikki við sær, at mannaættin ikki er til.

Somuleiðis ber til at siga, at trúgva tey jarðbundnu ikki upp á, at sálin er til, prógvar vantrúgv teirra ikki, at andaheimurin ikki er til. Bara tað, at mannavitið er til, prógvar, at menniskjan er ódeyðilig; harafturat prógvar myrkur, at ljós er til, tí uttan ljós høvdu eingir skuggar verið. Fátækradømi prógvar, at ríkidømi er til, tí hvussu høvdu vit kunnað mátað fátækradømi, var einki ríki-dømi? Fákunna prógvar, at vitan er til, tí hvussu kundi fá-kunna verið til, var eingin vitan?

Tí er tankin um deydilgleika treytaður av, at ódeydilgleiki er til - tí um einki ævigt lív var, tá hevði ikki borið til at máta lívið í hesum heimi!

Um andin ikki var ódeydiligur, hvussu høvdu Guds staðfestingar tá kunnað borið so ræðuligar royndir?

Hví doyði Jesus Kristus handa ræðuliga deyðan á krossinum?

Hví toldi Muhammad at verða jagstraður?

Hví læt Báb'urin tað hægsta offurið, og hví sat Bahá-'u'lláh øll árin í lívinum í fongslí?

Hví skuldu allar hesar líðingarnar verið, var tað ikki til tess at prógva, at andin hevur ævigt lív?

Kristus leið, hann tók við øllum mótburði sínum, tí andi hansara var ódeydiligur. Um menniskjan hugsar, fer hon at skilja, hvussu andaliga týðningarmikil menning-arlógin er; hvussu alt førkar seg av tí lægra stiginum upp í tað hæggra.

Tað er bara ein skilaleys menniskja, sum, tá ið hon hevur givið øllum hesum gætur, dugir at hugsa sær, at tann stóra skapanarætlanin knappliga skuldi hildið uppat at gera framstig, at menning skuldi steðgað á so ófull-fíggaðum stigi!

Tey jarðbundnu, sum hugsa soleiðis, og sum halda fast við, at vit ikki eru før fyri at síggja andaheimin ella at varnast Guds signingar, eru vissuliga eins og tey dýrini, sum einki skilja; við eygum síggja tey kortini ikki, oyru hava tey, men ikki hoyra tey. Og at tey síggja og hoyra so illa prógvar einki annað enn, at tey eru við undirlutan; tey, sum vit í Koranini lesa soleiðis um, 'Tey eru menni-skju, sum eru blind og deyv fyri andanum.' Tey nýta ikki hasa stóru Guds gávu, máttin at skilja, hann, sum hevði gjørt, at tey høvdu verið før fyri at sæð við andans eygum, hoyrt við andans oyrum og eisini skilt við heilagum, upplýstum hjarta.

Tað, at tann jarðbundni hugin ikki er førur fyri at fata hugmyndina um ævigt lív, prógvar ikki, at tað lívið ikki er til.

Skulu vit skilja hitt lívið, veldst um, hvørt vit eru andaliga fødd!

Bøn mín fyri tykkum er, at andaliga gáva og stundan tykkara veksur hvønn dag, og at tit ongantíð fara at lata jarðbundna vit og skil tykkara fjala dýrdina, sum kemur frá himmalska ljósinum.

30. YNSKI OG BØNIR 'ABDU'L-BAHÁS

Hin 15. november

‘Abdu’l-Bahá segði: Tit eru vælkomin, og tit eru mær øll ómetaliga kær.

Bæði nátt og dag biði eg til himmals fyri tykkum, at tit fara at vera sterk, og at tit øll somul fara at sleppa at fáa lut í signingum Bahá'u'lláh og at trína inn í himmiríkið. Eg bøni og biði um, at tit fara at verða eins og nýggir skapningar, upplýstir av heilaga ljósinum eins og glógvandi lampur, og at tey úr enda í annan í Evropa fara at frætta um Guds kærleika.

Gævi, at hesin markleysi kærleiki fylti hjertu og huga tykkara so nógv, at har var ikki rúm fyri harmi, og gævi tit við kátum hjörtum eins og fuglur fóru á flog høgt upp í heilagu glæmuna.

Gævi hjertu tykkara vórðu klár og rein eins og blankaður spegil, sum øll dýrdin frá sannleikssólini endurspeglast í.

Gævi eygu tykkara lótust upp, so at tey sóu tekinini frá Guds ríki, og gævi oyru tykkara ikki vóru tipt, so at tit høvdu hoyrt himmalsku kunngerðina ljóða tykkara millum og skilt hana væl og virðiliga.

Gævi sálir tykkara fara at fáa stuðul og ugga, og gævi tær, soleiðis styrktar, fara at vera ferrar fyri at liva sambært læruni hjá Bahá'u'lláh.

Eg biði fyri hvønn tykkara, at tit fara at vera sum kærleikslogar í heiminum, og at skinið frá ljósi tykkara og varmin frá alski tykkara fara at røkka hjartanum á hvørjum einasta dapra og sorgarbundna Guds barni.

Gævi tit vóru eins og glampanði stjørnur, skyggjandi og skínandi í allar ævir í himmiríki.

Eg leggi tykkum tey ráð, at tit granska læru Bahá-'u'lláh álvarsliga, so at tit við Guds hjálp veruliga í gerð fara at verða sannir bahá'iar.

31. TAÐ, SUM VIÐVÍKUR KROPPI, SÁL OG ANDA

Avenue de Camoëns, París

Fríggjamorgunin hin 17. november

Í mannaheiminum eru trý stig; tey, sum hoyra til kroppin, sálina og andan. Kroppurin er likamliga ella djórastigið hjá menniskjanum. Sætt úr kropsliga sjónarhorninum

hoyrir menniskjan til djóraríkið. Bæði manna-og djóra-kroppurinn eru byggð av lutum, sum verða hildnir saman av atráttarmegi.

Eins og dýrið hevur menniskjan sansagávarnar, hon føkir hita, kulda, hungur, tosta, o.s.fr.; hon er ólík dýri-num, tí hon hevur skynsama sál, mannavit.

Hetta mannavit er millumlið millum kropp og sál hennara.

Tá ið menniskjan ígjøgnum sál sína letur andan upp-lýsa gløggskygni sítt, tá rúmar hon allari skapanini; tí eftirsum menniskjan er hægri enn allur vøxstur undan henni, tí hon er hæddin av øllum tí, ið var framman-undan, so rúmar hon í sær allan lægra heiminn. Tá ið sálin varpar ljós á andan, er menniskjunnar ljómandi vit tað, sum ger, at hon er krúnan á skaparverkinum.

Men letur menniskjan ikki huga sín og hjarta sítt upp fyri andans signing, men vendir sálini ímóti tí tilfarsliga, ímóti kropsliga partinum av náttúru síni, tá er hon fallin av høgá plássi sínum, og hon verður minni verd enn tey, sum hoyra til tann lægra dýraheiminn. Tá ið soleiðis er statt, er menniskjan syndarliga stødd! Tí um andaligu dygdirnar hjá sálini, sum heilagi andin fær blást á, ongantíð verða nýttar, træna tær burtur, máttstolnar, og eru at enda ikki færrar fyri at upplýsa nakað; verða harafturímóti bara tær tilfeingisligu sálar dygdirnar nýttar, verða tær ræðuliga máttmiklar - og tann ólukkuliga, vil-leidda menniskjan verður villari, órættvísari, andstyggiligi, óndari, skaðiligi enn tey lægru dýrinum sjálv. Av tí at øll stundan og tráan hennara verður styrkt av tí lægra í sálini, verður hon ráari og ráari, til hon øll, sum hon er, als ikki er petti hægri enn tey dýrinum, sum glatast. Sovorðnar menniskjur leggja ætlanir um at fremja tað ónda, at særa og týna; tær eiga ikki part í várkunn, tí tann jarð-bundna sálar dygdin hevur tikið ræði á tí himmalsku. Um hinvegin andaliga sálar eyðkennið er so mikið styrkt, at tað hevur tað jarðbundna undir aga, tá nærkast menni-skjan tí himmalska; manngødska hennara verður so upphevað, at dygdirnar hjá himmalsku samkomuni opin-berast í henni; hon ljómar av Guds miskunn, hon eggjar til andaligan framburð manna millum, tí hon verður ein lampa at lýsa á gøtu teirra.

Tit skilja, hvussu sálin er millumlið millum kropp og anda. Somuleiðis er hetta træið millumliður millum sáðið og fruktina. Tá ið fruktin á trænum sprettur fram og búnast, tá vita vit, at hatta træið er fullkomið; um træið onga frukt bar, hevði tað verið lítið annað enn nyttuleysur vøxstur, sum ikki tænti nøkrum endamáli!

Tá ið sálin hevur andans lív í sær, ber hon fram góða frukt og verður eitt heilagt træ. Eg vil, at tit skulu roynd at skilja hetta dømið. Eg vóni, at Guds ósigandi gódska fer at styrkja tykkum so mikið, at himmalska sálar dygd tyk-kara, sum teingir hana saman við andan, altíð fer at vera sterkari enn jarðbundna síðan, og so fullkomiliga stýra teimum sansunum, at sál tykkara fer at nærkast himm-iríkisins fullgerð. Gævi andlit tykkara, sum so óvikandi hava verið vend ímóti heilaga ljósinum, verða so lýsandi, at tankar, orð og gerðir tykkara fara at skína við tí anda-liga skini, ið ræður í sálum tykkara, so at tit úti millum manna sýna lýtaleyða tilveru.

Lívið hjá nøkrum menniskjum snýr seg bara um tað tilfeingisliga; hugur teirra er so skerður av deyðum lutum og vanligum áhugamálum, at tey síggja ikki nakran annan máta at liva upp á, og tey síggja als ikki, hvussu stóran týdning tað andaliga hevur! Tær hugsa og droyma um at verða gitnar á jørð, um at gera tilfeingislig framstig. Kens-luligar nýjtingar og at vera umgyrdur av hugnaligum lutum avmarkar sjónarring teirra, tað størsta, tær stremba eftir, er, at viðurskifti og umstøður teirra á jørð skulu vera væleydnað! Tær stýra ikki lægra hugi sínum; tær eta, drekka og sova! Sum hjá

dýrunum kemur teimum einki annað til hugs enn bara at hava tað gott. Tað er rætt, at sovorðin tørvur má nøktast. Lívið er byrða, sum vit mugu bera áleiðis, meðan vit eru á jørð, men ampi um teir lægru smálutirnar í lívinum átti ikki at sloppið at lagt hald á allar tankar og alla tráan hjá einari menniskju. Hjartans mál átti at risið upp til glæsiligari mið, tankavirksemi átti at hevja seg upp á hægri stig! Í sál síni átti menniskjan at goymt mynd av, hvussu fullkomið tað himmalska er, og har fyrireikað tilhaldsstað til ótømandi gávur heilaga andans.

Latið mál tykkara verða her á jørð at skapa himmalska siðmenning! Fyri tykkum biði eg um hægstu signing, so at tit verða so fylt av lívsmátti heilaga andans, at tit kanska fara at verða tey, sum gera, at lív er í heiminum.

32. BAHÁ'ÍARNIR MUGU ARBEIÐA VIÐ HJARTA OG SÁL TIL TESS AT BØTA UM HEIMSSTØÐUNA

Hin 19. november

Sum tað er stuttligt at síggja sovorðna samkomu sum hesa, tí tað eru sanniliga 'himmalskar menniskjur', sum finna saman.

Vit eru øll sameind um eitt heilagt endamál, einki hava vit nakað tilfeingisligt mið, og inniligasta ynski okkara er at spjaða Guds kærleika út um allan heim!

Vit strevast og biðja fyri, at mannaættin skal verða sameind, at øll fólkasløgini á jørð fara at verða eitt fólkaslag, øll londini eitt land, og at øll hjørtuni fara at banka sum eitt hjarta og í felag arbeiða fram ímóti fullkomnari sameining og bróðurskapi.

Lovaður veri Gud, at royndir okkara eru falsleysar, og at hjørtu okkara eru vend ímóti himni. Størsta tráan okkara er eftir, at sannleiki kann fáa fótin fastan í heiminum, og við hesi vón nærkast vit hvør øðrum í kær-leika og gøðsku. Hvør og ein er heilhugaður og ósjálvsøkin, vil offra øll persónlig mál fyri ta stórfingnu fyri-mynd, sum tær allar stremba fram ímóti: Bróðurkærleika og friði og sambandi manna millum!

Ivist ikki í, at Gud er hjá okkum, høggu- og vinstu-megin við, at, sum dagur dettur av degi, fer hann at gera tað, at tal okkara fer at økjast, og at fundir okkara fara at vaksa í styrki og nyttu.

Tað er inniligasta vón mín, at tit øll fara at verða signing hvør fyri annan, at tit kanska fara at veita honum, sum er andaliga blindur, sjón, honum, sum er andaliga deyvur, hoyrn, og teimum lív, ið eru kódnáð í synd.

Gævi tit høvdu kunnað hjálpt teimum, sum eru sokkin niður í tað tilfeingisliga, at skilt, at tey eru av tí guddóm-liga, og at eggja teimum til at reisast og verða verd við-føddu rættindini; so at tykkara stremban hevði havt tað við sær, at mannaheimurin hevði verið til ríki Guds og hansara kosnu.

Eg takki Gudi fyri, at vit standa saman sum ein um hesa stórfingnu hugsjón, at mín tráan eisini er tykkara, og at vit arbeiða saman í fullkomnari semju.

Í dag síggja vit á jørðini ræðuligt kríggj, tað er syrgilig sjón! Menniskjan drepur bróðurmenniskja sítt fyri egnan vinning og til tess at økja um land sítt! Til tess at

koma á hetta grundarringa mál hefur hatur ognartikið hjarta hennara, og meiri og meiri blóð verður helt út!

Nýggjar orrustur herja, hermegin økist, fleiri gotur-stykki, fleiri skotvápn, meiri spreingievni av øllum sløgum verður sent út - soleiðis økist beiskleiki og hatur frá degi til dags!

Men, Gud havi lov, hesi samkomu leingist bara eftir friði og samljóði, og hon má arbeiða við hjarta og sál, so støðan í heiminum batnar.

Tit, sum eru Guds tænarar, stríðist ímóti kúgan, hatri og ósemju, so at kríggj fær ein enda, og Guds lóg um frið og kærleika kann tryggjast manna millum.

Arbeiðið! Arbeiðið við allari styrki tykkara, spjaðið Guds søk manna millum; lær tann, sum hefur nóg mikið í sjálvum sær, at venda sær eyðmjúkliga móti Gudi, tann syndafulla ikki at synda meiri og við gleði bíða eftir, at himmiríkið fer at koma.

Elskið og aktið himmalska faðir tykkara og verið vís í, at tit eiga guddómliga hjálp.

Sanniliga sigi eg tykkum, at tit fara vissuliga at leggja heimin undir tykkum!

Havið bara trúgv, tol og dirvi - hetta er bara byrjanin, men einki er so vist sum tað, at tað fer at eydnast tykkum, tí Gud er í tykkara parti!

33. UM BAKBÍTING

Mánadagin hin 20. november

Frá fyrndartíð og upp at okkara døgum hava 'Myrkursins máttir' latið seg í hold og stríðst ímóti hvørjari 'Opinbering'1, sum er send frá Gudi.

Hesin myrki máttur hefur altíð roynt at sløkt ljósið. Harðræði hefur altíð roynt at bast rættvísi. Fákunna hefur støðugt roynt at traðka vitan undir fót. Soleiðis hefur tilfeingisligi heimurin allar dagar borið seg at.

Á Mósesar døgum setti Faraó sær fyri at forða, at gýðingaljósið tók at spjast út um lond.

Á Kristusar døgum fingu Annas og Kajfas øði í gýðinga-fólkið, sum varð vend ímóti honum, og teir lærdu doktararnir í Ísrael fylktust til at standa ímóti mátti hansara. Alt slag av útspilling gekk um hann. Teir skrift-lærdu og fariseararnir svóru seg saman til tess at fáa fólkið at halda, at hann var lygnari, ein fráfallin og ein gudsspottari. Um Kristus spjaddu teir hesar lygisøgur út um allan eysturheim og gjørdur tað, at hann varð dømdur til skammiligan deyða!

Soleiðis var eisini við Muhammad, teir lærdu doktor-arnir á hansara døgum gjørdur av at køva ljósið frá árinum hansara. Við svørðsmegi royndu teir at forða fyri, at læra hansara spjaddist.

Hóast alt strev teirra skein sannleikssólin framvegis frá sjónarringinum. Á heimsins vali vann ljósins sigur hvørja ferð á myrkursins máttum, og skinið frá heilagu læruni upplýsti jørðina. Tey, sum tóku við læruni og arbeiddu fyri Guds søk, vórðu lýsandi stjornur á manngóðskuhimmalinum.

Nú, á okkara døgum, endurtekur søgan seg.

Tey, sum vilja hava menniskju at halda, at átrúnaður er teirra egna serogn, royna enn einaferð at halda ímóti sannleikssólini: tey hava seg undan Guds boðum; tey penta

útspilling saman, tí tey hava ongar próvgrundir ímóti teimum, ei heldur prógv. Tey fjala seg aftanfyri gekkaskortar, tá ið tey leypa á, tí tey tora ikki at koma fram í dagsins ljós.

Vit bera okkum øðrvísi at, vit leypa ikki á, heldur ikki mæla vit ilt um nakran; vit hava ongan hug at kjakast við tey; vit koma fram við prógvum og próvgrundum; vit bjóða teimum at avsanna tað, sum vit staðfesta. Tey fáa ikki svarað okkum, men í staðin fyri skriva tey alt tað, sum teimum kemur til hugs, ímóti tí heilaga boðberanum, Bahá'u'lláh.

Latið ikki hjertu tykkara ørkymlast av hesi útspillandi skrivningini! Verið orðum Bahá'u'lláh lýðin og svarið ikki til hana. Fegnist heldur um, at sjálvt hesi ósannindi fara at enda við at spjaða sannleikan. Tá ið hesar lygisøgurnar koma fram, verða kanningar settar í verk, og tey, sum kanna, verða førd til vitan um trúna.

Um eitt fólk hevði sagt, 'Inni í kamarinum við síðuna av er ein lampa við ongum ljósi', er ein, ið lurtar, kanska nøgdur við boðini hjá honum, men ein klókari maður fer inn í kamarið at vita sjálvur, og sí, tá sær hann, at ljósið skínur glitrandi í lampuni, hann veit sannleikan!

Aftur boðar ein maður frá: 'Har er ein urtagarður, í honum eru trø við brotnum greinum, sum onga frukt bera, og bløðini á teimum eru fólnað og gul! Í hasum urtagarðinum eru eisini blomsturplantur við ongum blomstrum, og rósurnar, sum eru fólnaðir og kóðnaðir - farið ikki inn í handa urtagarðin!' Ein rættvísur maður, sum hevði hoyrt hetta um urtagarðin, hevði ikki verið nøgdur, uttan hann sjálvur hevði sæð, um tað var satt ella ikki. Tí fer hann inn í garðin, og sí, hann sær, at hann er væl veltur; greinarnar á trønum eru harðbálnar og sterkar og eisini tungar av búnum fruktum av sötasta slagi, sum hanga ímillum gróðrarmiklu vøkru grønu bløðini. Blomsturplanturnar eru bjartar við blomstrum í nógvum litbrigdum; rósurnarnir eru fjaldir av angandi og yndisligum rósum, og alt er fult av gróðri og væl hildið. Tá ið urtagarðsdýrdin liggur fyri eygunum á tí rættvísa manninum, prísar hann Gudi fyri, at hann vegna óverduga útspilling varð leiddur inn í eitt stað við so undurfullum vakurleika!

Hesum endar verkið hjá útspillaranum við: tað hevur við sær, at fólk verða leidd til at avdúka sannleikan.

Vit vita, at allar lygisøgurnar, sum vórðu spjaddar um Kristus og apostlar hansara og allar bøkurnar, sum vórðu skrivaðar ímóti honum, bara fórdu til, at fólk fóru at kanna læru hansara; so, tá ið tey høvdu sæð vakurleikan og andað angan, gingu tey allar dagar ímillum rósurar og fruktirnar í tí himmalska urtagarðinum.

Tí sigi eg tykkum, spjaðið av øllum alvi guddómliga sannleikan, so at mannavitið kann verða upplýst; hetta er besta svarið at veita teimum, sum spilla út. Eg havi ongan hug at tosa um tey fólkin ella at siga nakað ringt um tey - vil bara siga tykkum, at útspilling hevur einki upp á seg!

Skýggj kunnu hylja sólina, men sama ger, hvussu tjúkk tey eru, so sleppa geislar hennara ígjøgnum! Einki fær forðað sólarglæmuni í at fara niður at verma himmalska urtagarðin og vekja hann til lívs.

Einki kann forða regninum í at detta niður av himni.

Einki kann forða Guds orði í at verða fullgjørt!

Tí skulu tit ekki verða ring um at síggja bókur og bløð, sum eru skrivað til tess at finnast at opinberingini, men uggið tykkum við vissuni um, at málið fer at styrkjast av tí.

Eingin tveitir steinar eftir einum træi, sum ekki ber frukt. Eingin roynir at slökkja eina lampu, sum ekki lýsir!

Hyggið at farnum tíðum. Nyttaði útspillingin hjá Farao nakað? Hann stóð fast við, at Móses var manndrápári, at hann hevði dripið ein mann og átti at verið avrættaður! Hann kunngjörði eisini, at Móses og Aaron birtu upp undir trætu, at teir royndu at týna egyptiska átrúnaðin, og at teir tessvegna máttu drepast. Hesi orð Farao vórðu søgd til fánýtis. Ljósið frá Mósesi skein. Glæman frá Guds lóg randar allan heim! Tá ið fariseararnir søgdu um Kristus, at hann hevði brotið hvíludagin, at hann hevði verið Móselógini ólýðin, at hann hevði hótt við at lagt templið í oyði og heilaga býin Jerusalem, og at hann átti at verið krossfestur - vit vita, at øll hesi álop og øll henda útspilling munaðu lítið, tá ið tað kom til at forða fyri, at gleðiboðskapurin varð boðaður!

Kristi sól skein ljómandi á himni, og pístrið frá heilaga andanum rak um allan knøttin! Og eg sigi tykkum, at eingin útspilling fer at vera við yvirlutan ímóti Guds ljósi; hon kann bara hava við sær, at tað verður uppafur alheimsligari viðurkent. Hevði eitt mál einki upp á seg, hvør hevði tá tímað at fingist við at virkað ímóti tí!

Men soleiðis er altíð, hábærsligari málið er, ógvilgari reisast fíggindarnir í størri og størri tali at royna at forkoma tí! Bjartari ljósið, myrkari skuggin! Okkara lutur er eyðmjúk og óvikandi at virka í samsvari við læru Bahá'u'lláh.

34. UTTAN ANDLIGLEIKA EINGIN SONN EYDNA ELLA SANNUR FRAMBURÐUR

Hin 21. november

Grimdarhugur og villskapur eru náttúrlig hjá dýrum, men menniskjan átti at sýnt kærleiks-og gøðsku-dygdir. Gud sendi allar profetar sínar inn í heimin við einum endamáli, at sáa kærleika og gøðsku í manna-hjörtuni, og fyri hesum stórbæra endamáli vildu teir líða og láta lív. Allar halgubókur vórðu skrivaðar við tí fyri eyga at leiða og føra menniskjuna inn á kærleiks- og eindarleið; og kortini, hóast alt hetta, síggja vit okkara millum ta syrgiligu krígs- og mannfalssjónina.

Kaga vit í síðurnar úr søguni, bæði teirri gomlu og teirri nýggju, síggja vit ta svörtu jørð verða reyða á liti av manna-blóði. Menn drepa hvønnannan sum villir úlvar og gloyma kærleiks- og tollyndislógirnar.

Nú er henda lýsandi øldin komin, sum hevur undur-sama siðmenning og tilfeingisligan framburð við sær. Mannavitið er víðkað, menniskjurnar eru farnar at skilja meiri, men tíverri, hóast alt hetta, so verður nýtt blóð helt út dag undan degi. Hygg at krígunum millum Turkaland og Italia, sum herjar í lötuni; havið eina lötuni í huga, hvør lagnan er hjá hesum ólukkuligu menniskjum! Hvussu nógv eru dripin hetta syndarlíga tíðarskeið? Hvussu nógv heim eru lögð í oyði, konur einsamallar og børn

faðir- og móðurloysingar! Og hvat spyrst burtur úr allari hesari sálarkvøl og hjartasorg? Bara ein landslutur av jørðini!

Alt hetta sýnir, at bara tilfeingisligur framburður einsamallur ber ikki ímóti at hevja menniskjuna. Tvørtur-ímóti tykist hon verða alt meiri kámað andaliga, jú djúpri hon er sokkin niður í tilfeingisligan framburð.

Í farnum døgum tók tilfeingisligi framburðurin seg ikki so skjótt fram, tá var heldur ikki so ógvisligur mannlátur. Í fornari krígsførslu vóru eingi goturstykki, ongar byrsur, einki sprengievni, ongar bumbur, eingir torpedobátar, eingi stríðsskip, eingir kavbátar. Nú hava vit allar hesar uppfinningar takkað veri tilfeingisligu siðmenningini, og kríggj fer úr øskuni í eldin! Evropa sjálvt er vorðið eins og ein risastór vápnagoymsla, full av sprengievnum, og gævi at Gud forðar fyri, at har verður fest í - tí, hendir tað, fer allur heimurin at verða drigin uppí.

Eg ynski at fáa tykkum at skilja, at tilfeingisligur framburður og andaligur framburður eru tvey ógvuliga ymisk ting, og bara, um tilfeingisligur framburður gongur hond í hond við tað andaliga, spyrst rættiligur fram-burður burturúr, og allarstørsti friðurin valdar í heim-inum. Um menniskjur fylgdu heilagu ráðunum og læruni hjá profetunum, um heilaga ljósið skein í hvørjum hjarta, og menniskjur av sonnum vóru trúrøkin, høvdu vit skjótt farið at sæð frið á jørð og Guds ríki manna millum. Guds lógir kunnu verða bornar saman við sálina og tilfeingisligur framburður við kroppin. Varð kroppurin ikki egg-jaður av sálini, helt hann uppat at vera til. Tað er inniliga bøn mín, at tað andaliga altíð fer at grógva og økjast í heiminum, so at siðvenjan fer at verða upplýst, og friður og samljóð fara at verða tryggjað.

Kríggj og rán við teimum ræðuleikum, sum lóga uppi við teimum, eru Gudi andstyggilig og hava sína egnu revsing við sær, tí kærleiksgudurin er eisini rættvísisgudur, og ikki slepst undan, at hvør menniskja má heysta tað, sum hon sáar. Latið okkum royna at skilja boðini frá tí allarhægsta og laga lív okkara so, sum hann býður. Sonn eydna er eftir andaligum lýdni og støðugt opnum hjarta, so tað fær tikið ímóti guddómligu gávuni.

Um hjartað vendir sær burtur frá teimum signingum, sum Gud bjóðar, hvussu fær tað tá væntað sær nakra eydnu? Um tað ikki vónar at fáa og lítur á Guds miskunn, hvar kann tað tá finna hvíld? Á, lítið á Gud! tí gáva hans-ara er ævig, og á signingar hansara, tí tær eru glæsiligar. Á, havið álit á tí almáttuga, tí hann svíkur ikki, og góðska hansara varar ævigt! Frá hansara sól skínur støðugt ljós, og miskunnarskýggj hansara eru full av samhugavatni, sum hann vætir hjørtuni á øllum teimum við, sum líta á hann. Á veingjum sínum ber frískliga lot hansara altíð uppturkaðu mannasálanum lekidóm! Er klókt at venda sær burtur frá so eymum faðiri, sum oysir signing sína oman yvir okkum, og heldur velja at vera tilfeingistrælur?

Í markleysu gøðsku síni hevur Gud hevjað okkum upp til so stóran heiður, og hann hevur gjørt okkum til harrar í tilfeingisverðini. Skulu vit tá fara at verða trælir í hesi verð? Nei, latið okkum heldur halda upp á viðføddu rættindi okkara og stremba eftir at liva tað lív, sum andaligt Guds barn hevði livað. Glæsiliga sannleikssólin er enn einaferð risin í eystri. Frá fjarskotna sjónarringinum í Persia breiðast geislar hennara vítt og breitt og spjaða tey tjúkku pátrúarskýggini. Mannæindarljósið er farið at lýsa upp í heiminum, og skjótt fara guddómliga samhuga-merkið og merkið yvir samanhald tjóðanna millum at veittra í himni. Ja, lotið frá heilaga andanum fer at vekja allan heim!

Á, fólk og tjóðir! Reisist og farið til verka og verið lukkulig! Savnist undir tjaldi mannasemjunnar!

35. PÍNA OG SORG

Hin 22. november

Í hesum heimi eru tvær kenslur, sum rína við okkum, gleði og pína.

Gleði gevur okkum veingir! Gleðisstundirnar orka vit meiri, vit okkara er gløggari, og vit skilja lættari. Vit tykjast orka betur at standa okkum ímóti heiminum og at finna tað økið, har ið vit kunnu vera til nyttu. Men tá ið syrgni vitjar okkum, verða vit veik, máttstolin, ikki tykist so lætt at fata, og vit okkara er hult. Lívsins veruleiki tykist gleppa okkum av hondum, andaligu eygu okkara megna ikki at tekkja heilagu loyndarmálini, og vit verða eins og deyðar verur.

Eingin menniskja er til, sum hesi bæði árin ikki nerta við; men øll sorg og allur harmur, sum til eru, koma úr tilfeingisheiminum - andaligi heimurin veitir bara gleði! Pínast vit, er tað avleiðing av tí tilfeingisliga, og allar royndir og allir trupulleikar koma frá hesum gyklaheimi.

Ein keypmaður kann til dømis missa handilin hjá sær, og so kemur tunglyndið. Ein verkamaður missir arbeiðið, og hungur er í durunum. Grøðin hjá einum bónda er vánalig, og hann er tann beri ampi. Ein maður byggir eini hús, sum brenna í grund, og beinanvegin er hann heim-leysur, farin á húsagang og fallin í vónloysi.

Øll hesi dømi skulu vísa tykkum, at mótburður, sum vit hava rundan um okkum fyri hvørt fet, vit stíga, allar sorgir okkara, øll pína, vanæra og sút verða stýrd úr tilfeingisheiminum; harafturímóti ger andaliga ríkið okkum ongantíð sorgarbundin. Ein menniskja, sum hevur tankar sínar í hesum ríki, kennir æviga gleði. Sjúkur, sum liggja í øllum holdsligum, fara ikki fram við henni, men tær nema bara við tað, sum liggur omaná í lívi hennara, dýpini eru rólig og friðsæl.

Í dag er mannaættin niðurboygd av ampa, sorg og sút, eingin sleppur undan; heimurin er vátur av tárur; men Gud havi lov, heilivágurin liggur beint fyri fótum okkara.

Latið okkum venda hjertu okkara burtur frá tilfeingisheiminum og liva í andaliga heiminum! Bara tað kann veita okkum frælsi! Um vit verða byrgd inni av trupulleikum, skulu vit bara rópa eftir Gudi, og av stóru mis-kunn hansara fara vit at verða hjálpt.

Um sorg og vanlukka vitja, latið okkum tá venda and-litunum ímóti Guds ríki, og himmalskur uggi fer at verða stoyttur niður.

Um vit eru sjúk og ring, latið okkum tá biðja inniliga um Guds lekidóm, og hann fer at svara bønnum okkara.

Tá ið tankar okkara eru fyltir við beiskleika, sum hoyrir hesum heimi til, latið okkum tá venda eygum okkara ímóti mildu miskunn Guds, og hann fer at senda okkum himmalska ró! Um vit verða sett í fongsul í tilfeingisheiminum, kann andi okkara hevja seg upp til himmals, og tá eru vit sanniliga fræls!

Tá ið dagar okkara eru taldir, latið okkum tá hugsa um ævigu heimarnar, og vit fara at verða fylt við gleði!

Alla staðni uttan um tykkum síggja tit prógv fyri, hvussu ófullfíggað tað tilfeingisliga er - hvussu gleði, væl-vera, friður og uggi ikki eru at finna í tí, sum er komandi og farandi í heiminum. Er tað tá ikki býttisligt at sýta fyri at leita eftir hesum gripum har, sum teir kunnu vera at finna? Hurðarnar til andaliga Guds ríkið standa opnar fyri øllum, og uttanfyri er bølaniða.

Gud havi lov fyri, at tit í hesi samkomu vita av hesum, tí í øllum sorgunum í lívinum kunnu tit fáa mesta uggan. Um dagar tykkara á jørð eru taldir, vita tit, at ævigt lív bíðar eftir tykkum. Um tilfeingisligur ampi ballar tykkum í eitt myrkt skýggj, tá fer andaligur ljómi at lýsa á gøtu tykkara. Sanniliga, tey, hvørs hugur er upplýstur av anda frá tí hægsta, hava størstan ugga.

Sjálvur sat eg í fongslí í fjóruti ár - ikki hevði borið til at orkað so mikið sum eitt ár - eingin kom undan meiri enn einum ári í hasum fongslinum! Men, tókk fá Gud, øll hasi fjóruti árin var eg ógvuliga lukkuligur hvønn tann einasta dag; tá ið eg vaknaði, var tað sum at hoyra góð tíðindi, og hvørt kvøld átti eg markleysa gleði. Um hetta ikki var so, halda tit tá, at tað hevði borið mær til at livað ígjøgnum hasi fjóruti árin í fongslí?

Tí er tað andaliga tann størsta av Guds gávum, og 'ævigt lív' merkir 'at venda sær til Gud'. Gævi tit øll somul dagliga vaksa andaliga, gævi tit fara at verða styrkt í øllum tí góða, gævi tann guddómligi uggin hevði hjálpt tykkum meiri og meiri, gævi Guds heilagi andi fer at gera tykkum fræls, og gævi himmiríkis máttur fer at liva og virka tykkara millum.

Hetta er inniliga ynski mítt, og eg biði til Gud um at veita tykkum henda beina.

36. L TALEYSU MANNAKENSLUR- OG DYGDIR

Hin 23. november

‘Abdu’l-Bahá segði: Tit áttu øll at verið ógvuliga lukkulig og Gudi takksom fyri tey stórbæru framí-hjárættindini, sum tit hava.

Hetta er andaligur fundur burturav! Gud havi lov fyri, at hjørtu tykkara eru vend ímóti honum, sálir tykkara verða drignar at Guds ríki, at tit tráa eftir tí andaliga, og fyri at tankar tykkara flúgva høgt oman fyri dustsins heim.

Tit hoyra til reinleikans heim og eru ikki nøgd við at liva djóratilveru og eta, drekka og sova allan dagin. Tit eru sanniliga menniskjur! Mál og mið tykkara er at verða so menniskjansliga fullkomin, sum til ber. Tit liva til tess at gera væl og veita øðrum lukku. Tað, sum tit tráa mest eftir, er at ugga tey, sum syrgja, at styrkja tey veiku og at fáa vónleysar sálir at vóna. Nátt og dag eru tankar tykkara vendir ímóti Guds ríki, og hjørtu tykkara eru full av Guds kærleika.

Tískil kenna tit hvørki til andstöðu, agg ella hatur, tí allir livandi skapningar eru tykkum kærir, og tit leita eftir tí góða í hvørjum teirra.

Hetta eru fullkomnar menniskjansligar kenslur og dygdir. Um ein menniskja ikki hevur nakra av hesum dygdum, var frægari, at hon helt uppat við at vera til. Um ein lampa er hildin uppat at veita ljós, er líka frægt at oyðileggja hana. Um eitt trø ongar fruktir ber, er líka frægt at høgga tað niður, tí tað ovbyrjar bara lendið.

Sanniliga er túsund ferðir frægari, at ein menniskja doyr, enn at hon heldur áfram at liva uttan nakra dygd.

Vit hava eygu at hyggja við, men um vit ikki nýta tey, hvussu gagna tey okkum tá? Vit hava oyru at hoyra við, men um vit eru deyv, hvør nytta er tá í teimum?

Vit hava eina tungu, sum vit fáa prísað Gudi við og boðað frá teimum góðu tíðindunum, men sum hon er nyttuleys, um vit eru dumb!

Gud, sum elskar alt, skapti menniskjuna at skína við tí guddómliga ljósinum og uppløsa heimin við orðum, gerðum og lívi sínum. Um hon ongar dygdir hevur, verður hon lítið mætari enn nakað dýr, og eitt dýr, sum ikki eigur part í viti, er neyðarsligt. Himmalski faðirin gav menniskjuni vitið, sum er ómetalig gáva, til tess at hon kundi verða andaligt ljós, sum fór at prika hol á tilfeingismyrkrið og koma inn í heimin við tokka og sannleika. Um tit av sonnum ætla tykkum at fylgja læru Bahá'u'lláh, fara tit av sonnum at verða heimsljósið, sálin hjá heimskroppinum, uggin og hjálpin hjá mannaættini, og tann kelda, sum fer at bjarga alheiminum. Stríðist tí við hjarta og sál at fylgja tí, sum tann signaði fullkomileikin skipar fyri, og verið vís í, at um tað eydnast tykkum at liva tað lívið, sum hann markar tykkum av, fer ævigt lív og endaleys gleði í Guds ríki at vera tykkara, og himmalsk føði fer at verða send at veita tykkum styrk allar dagar tykkara.

Tað er hjartans ynski mítt, at hvør tykkara fer at røkka hesari fullkomnu gleði!

37. MISKUNNARLEYSA LÍKASÆLA MENNISKJANS, TÁ IÐ FREMMAND FÓLKASLØG LÍÐA

Hin 24. november

‘Abdu’l-Bahá segði: Tey hava júst sagt fyri mær, at her á landi er hend ræðulig vanlukka. Eitt tok er farið í ána, og í minsta lagi tjúgu fólk hava latið lív. Hetta fer at verða havt á lofti í franska tinguinum í dag, og stjórin í tjóðarjarnbreytarfelagnum fer at verða boðsendur og biðin um at greiða frá. Hann fer at verða tráspurdur um, í hvørjum standi jarnbreytin var, og um hvat ið var atvold til vanlukkuna, og har fer at verða uppøst kjak. Eg undrist stórliga og eri ógvuliga bilsin, nú eg síggi, hvussu uppi á gosi øll eru vorðin, og hvussu stóran áhuga tey hava, tí tjúgu fólk eru deyð, samstundis sum tey vera verandi køld og líkasæl, tá ið tey vita, at italiumenn, turkar og arábar í túsundatali lata lív í Tripoli! Hetta hópdráp hevur als ikki órógvað stjórnina! Kortini eru hesi ólukkuligu fólkinu eisini menniskjur.

Hví verður so stórir áhugi og so hugagóð samkensla sýnd hesum tjúgu fólkunum, tá ið eingin verður sýnd fimm túsund fólkom? Teir eru menn allir samlir, teir hoyra allir til mannaættina, men teir eru úr fremmandum londum og av øðrum fólkaslagi. Tað viðvíkur ikki teimum londunum, sum ongan áhuga hava, um hesir menn verða pettaðir sundur, hetta hópdráp nemur ikki við tey! Sum tað er órættvíst, sum tað er miskunnarlest, tað eigur ikki part í nakrari góðari og sannari kenslu! Fólkinu í hesum fremmandu londunum hava konur og børn, møður, dötur og smáar synir! Í dag man valla vera nakað hús, haðani beiskur grátur ikki er at hoyra, ikki man vera lætt at finna nakað heim, sum grumma krígshondin ikki er farin strúkandi eftir.

Áh! Allastaðni síggja vit, hvussu harðhjartað, full av fordómum og órættvís menniskjan er, og hvussu trek hon er at fara at trúgva á Gud og fylgja boðum hansara. Um hesi fólk høvdu elskað og hjálpt hvør øðrum í staðin fyri at verið so spent upp á at tðna við svørði og goturstykkjum, hvussu nógv glæsiligari hevði tað tá verið! Sum tað hevði verið nógv betri, um tey høvdu livað saman sum dúvuflokkur í friði og samljóði, í staðin fyri at tíggja sær sum úlvar og skræða hvønnannan sundur.

Hví er menniskjan so harðhjartað? Tí enn kennir hon ikki Gud. Um hon hevði kent Gud, tá hevði hon ikki borið seg at beint øvugt av tí, sum lógir hansara bjóða; um hon hevði verið andaliga sinnað, hevði verið henni ógjøriligt at farið at borið seg soleiðis at. Um bara øll høvdu trúð, skilt og fylgt lógunum og reglugerðunum hjá Gudi, tá høvdu kríggj ikki longur fingið jarðarskorpuna at myrkjast.

Um menniskjan bara kendi byrjanarstigin av rættvísi, hevði sovorðin støða verið ógjørilig.

Tí sigi eg tykkum, biðið - biðið og vendið andlitum tykkara ímóti Gudi, so at hann, endaleysa samkensla og miskunnarsemi hansara veita hesum villleiddu stuðul og hjálp. Biðið, so hann fer at geva teimum andaligt gløgg-skygni og læra tey tolsemi og miskunn, so at hugans eygu teirra verða latin upp, og tey kunnu verða útgjörd við andaligu gávuni. Tá hevði friður og kærleiki farið at gingið hond í hond ígjøgnum londini, og hesi neyðar, ólukkuligu fólk høvdu fingið frið.

Latið okkum øll royna nátt og dag at hjálpa til við at fáa umstøðurnar at batna. Hjartað mítt er tungt av hesum ræðuligu tilburðum, og tað rópar hart - gævi at hetta róp røkkur at øðrum hjørtum!

Tá fara tey blindu at síggja, tey deyðu fara at rísa upp, og rættvísið fer at koma og valda á jørð.

Eg biði og bøni tykkum øll um at biðja við hjarta og sál, so hetta kann verða framt.

38. IKKI MUGU VIT MISSA MÓTIÐ, UM VIT ERU FÁ

Hin 25. november

Tá ið Kristus kom til sjóndar, vísti hann seg í Jerusalem. Hann kallaði menn til Guds ríki, hann beyð teimum ævigt lív, og hann bað teir fara at verða fullkomnar menniskjur. Leiðarljósið veldi fram av tí glógvandi stjørnuni, og at enda læt hann lív sítt sum offur til manna-ættina.

Alt signaða lív sítt varð hann fyri kúgan og roynslum, og hóast alt hetta vóru menniskjurnar kortini figgindar hansara!

Tær avnoktaðu hann, háaðu hann, fóru illa við honum og bannaðu hann. Hann var ikki viðfarin sum menniskja - og kortini, hóast alt hetta, hevði hann í sær samkenslu og størsta tokka og kærleika.

Hann elskaði allar menniskjur, men tær fóru við honum sum við einum figginda og dugdu ikki at skilja hann. Tær vanmettu orð hansara og vórðu ikki upplýst av kærleiksloga hansara.

Seinni fataðu tey, hvør ið hann var; at hann var tað heilaga og guddómliga ljósið, og at orð hansara livdu ævigt.

Hjarta hansara var fult av kærleika fyri øllum heimi-num, tokki hansara var ætlaður at røkka hvørjum einstakum - og sum tær fóru at fata hetta, angraðu tær - men hann varð krossfestur!

Tað var ikki fyrr enn fleiri ár eftir, at hann var upprisin, at tær vistu, hvør hann var, og tá ið hann reis upp, hevði hann bara heilt fáar lærusveinar; upp á seg lítið fylgdarlið trúði fyriskipanum hansara og lýddu lógum hansara. Tann óvitandi segði, 'Hvør er hetta; hann hevur bara nakrar fáa lærusveinar!' Men tey, sum vistu, søgdu, 'Hann er sólin, sum fer at skína í eystri og í vestri, hann er opinberingin, sum skal veita heiminum lív'.

Tað, sum teir fyrstu lærusveinarnir høvdu skilt, fataði heimurin seinni.

Tessvegna, tit, sum eru í Evropa, missið ikki mótið, um tit eru fá, ella tí fólk halda, at tykkara sök er týðningar-leys. Um lítið av fólki kemur til fundir tykkara, missið tá ikki mótið, og um onkur hevur hug at flenna at tykkum og mæla ímóti tykkum, harmist tá ikki, tí lærusveinarnir hjá Kristi máttu tola tað sama. Teir vórðu undirdiktir við grovum orðum og jagstraðir, bannaðir og illa viðfarnir, men at enda sigraðu teir, og tað kom fram, at fíggindar teirra vóru farnir skeivir.

Um søgan hevði endurtikið seg, og alt hetta sama hevði hent við tykkum, verið tá ikki hørm, men verið fyllt av gleði og takkið Gudi fyri, at tit eru kallað til tess at líða, sum teir heilagu menninir í forðum liðu. Um tey mæla ímóti tykkum, verið tá blið við tey, um tey avsanna, standið tá fast við tykkara, um tey rýma frá tykkum og flýggja undan tykkum, leitið tey tá upp og farið væl við teimum. Gerið ongum nakað ilt; biðið fyri øllum; roynið at fáa ljós tykkara at skína í heiminum og latið merki tykkara veittra høgt í himni. Vakri angin frá glæsiligum tilveru tykkara fer at seta ígjøgnum allastaðni. Sannleiks-ljósið, sum er kveikt í hjørtum tykkara, fer at skína út á sjónarringin í fjarleikanum!

Eru fólk líkasæl og háa, bilar tað einki, men tykkara lív fara at hava størsta tødning. Øll tey, sum í teimum himmalsku stjørnunum leita eftir sannleikanum, skína sum stjørnur; tey eru eins og frukttrø tyngd av úrvalsfruktum, eins og vøtn fyllt við dýrmætum perlum.

Havið bara álit á Guds miskunn og spjaðið heilaga sannleikan.

39. ORÐ, SUM 'ABDU'L-BAHÁ TALaðI Í KIRKJUNI HJÁ WAGNER PRESTI (FOYER DE L'AME) Í PARÍS

Hin 26. november

Tey samlyntu orð, sum eru søgd við meg, hava inniliga nomið mítt hjartað, og eg vóni, at sum dagur dettur av degi, fer sannur kærleiki at grógva okkara millum. Gud hevur ynskt, at kærleiki skuldi vera ein meginmáttur í heiminum, og tit vita øll, hvussu væl mær dámar at tala um kærleika.

Upp ígjögnum öldirnar eru Guds profetar sendir inn í heimin at tæna sannleikssakini - Móses kom við sann-leikslógini, og allir Ísraels profetar, sum komu aftan á hann, royndu at spjaða hana.

Tá ið Jesus kom, kveikti hann logandi sannleiks-kyndilin og bar hann høgt uppi, so at allur heimurin kundi verða upplýstur av honum. Aftan á hann komu lærusveinar hansara, sum hann hevði kjósað, og teir fóru vítt og breitt og bóru ljósið frá læruni hjá harra sínum inn í ein myrkan heim - og sendu tað hvør í sínum lagi víðari.

So kom Muhammad, sum í síni tíð og á sín hátt spjaddi sannleikskunnleika millum eitt vilt fólk; tí hetta hevur altíð verið kallið hjá Guds úrvaldu.

So at enda, tá ið Bahá'u'lláh reis í Persia, var hetta tað, sum hann mest brennandi hevði hug at gera, í øllum londum aftur at kveikja í sannleiksløkkalogan. Øll Guds heilagu hava roynt við hjarta og sál at spjaða kærleiks- og eindarljósið út um heimin allan, so at tilfeingismyrkrið hevði kunnað horvið, og andans ljós hevði kunnað skinið áleiðis millum mannabørnini. Tá hevði hatur, útspilling og morð horvið, og í teirra stað høvdu kærleiki, samljóð og friður valdað.

Allar Guds opinberingar komu við tí sama endamáli, og tær hava allar roynt at føra menniskjurnar inn á dygdargøtur. Kortini kjakast vit, tænarar teirra, framvegis okkara millum! Hvussu ber hetta til? Hví elska vit ikki hvønnannan og liva í semju?

Tað er tí, vit hava latið eyguni aftur fyri frum-setninginum, sum liggur undir øllum átrúnaði, at Gud er ein, at hann er faðir at okkum øllum, at vit øll eru stødd niðri í náðihavi hansara, og at eyma umsorgan hansara hýsir og verjir okkum.

Glæsiliga sannleikssólin skínur líka fyri øllum, heilagu miskunnarvøtnini díva øll undir kay, og hann hevur hei-lagan tokka til øll børn síni.

Hesin alskni Gudur ynskir øllum skapningum sínum frið - hví brúka teir tá tíðina til at kríggjast?

Hann elskar og verjir øll børn síni - hví gloyma tey hann tá?

Hann veitir okkum øllum faðirligu umsorgan sína - hví vanrøkta vit brøður okkara?

Tá ið vit skilja, hvussu Gud elskar okkum, og hvussu stóra umsorgan hann hevur fyri okkum, áttu vit vissuliga at skipað tilveru okkara soleiðis, at vit kundu verið honum líkari.

Gud hevur skapt okkum, hvønn og ein - hví gera vit ímóti ynskjum hansara, tá ið vit øll eru børn hansara og elska sama faðir? Allur hesin skilnaður, sum vit síggja allastaðni uttan um okkum, alt hetta kjakið og allar hesar ósemjur standast av, at menniskjur krækja seg í ritualir og tað, sum sæst uttaná, og gloyma tann einfalda sannleikan, sum býr undir. Tað er útvortis mannagondin í sambandi við átrúnað, sum er so ymisk, og tað er hon, sum birtir upp undir alt kjakið og allan fíggindaskapin - meðan veruleikin altíð er hin sami og ein. Veruleikin er sann-leikin, og sannleikan ber ikki til at býta sundur. Sannleiki er Guds vegvísari, hann er heimsins ljós, hann er kærleiki, hann er miskunn. Hesir eginleikar sannleikans eru eisini mannadygdir, sum heilagi andin hevur vakt.

So latið okkum øll somul halda fast um sannleikan, og vit fara sanniliga at verða fræls!

Dagurin nærkast, tá ið øll heimsins gudsdyrkan fer at sameinast, tí sambært grundregluni er hon longu ein. Ikki er neyðugt at skilja nakað sundur, eftirsum tað bara er útvortis sniðið, sum skilir sundur. Manna millum eru nakrar sálir, sum pínast av fákunnu, latið okkum kvika okkum at læra tær; onnur eru eins og børn, sum tørva

umsorgan og frálæru, til tey eru vorðin tilkomin, og nøkur eru sjúk - tey mugu vit koma til við himmalskum lekidómi.

Hvørt tey eru fákunnug, barnslig ella sjúk, so mugu vit elska tey og hjálpa teimum og ikki hava stikni til teirra, tí tey ikki eru eins fullkomin og onnur.

Átrúnaðarlig doktarasæti vorðu sett á stovn til at veita fólkasløgnum andaligan lekidóm og til at elva til, at tjóðirnar fóru at sameinast. Um tey verða atvold til skilnað, var frægari, um tey ikki vóru til! Skalt tú lekja eina sjúku, krevst heilivágur, men um hann bara ger pláguna uppafur verri, er betri at lata hana vera í friði. Um trúgv ikki elvir til annað enn syndran, var betri, at hon ikki var til.

Øll tey guddómligu tekin, sum Gud hevur sent inn í heimin, eru farin ígjøgnum ræðuligt strev og ræðuliga líðing við tí einastu vónini fyri eyga at spjaða sannleika, semju og samljóð manna millum. Kristus toldi eitt lív í sorg, pínu og harmi, so at hann kundi bera inn í heimin fullkomið dømi um kærleika - og hóast tað so halda vit fram við at bera okkum at við beint øvugtum sinnalagi hvør móti øðrum!

Grundmeginreglan hjá Guds endamáli við menniskjuni er kærleiki, og hann hevur givið okkum boð um at elska hvønn annan, so sum hann elskar okkum. Alt hetta misljóð og klandur, sum vit hoyra allastaðni, ber bara ímóti at økja um tað tilfeingisliga.

Heimurin er mestsum sokkin niður í tað tilfeingisliga, og eingin tykist geva sær far um signingar heilaga andans. So lítið av veruligari andaligari kenslu er til, og heimsins framburður er fyri mesta partin tilfeingisligur burturav. Menniskjurnar eru farnar at verða líkar dýrum, sum glat-ast, tí vit vita, at tey hava ongar andaligar kenslur - tey venda sær ikki til Gud, tey hava onga trúgv! Alt hetta eigur bara menniskjan, og um hon er tað fyruttan, er hon fangi náttúrunar og ikki smittin frægari enn eitt dýr.

Hvussu fær menniskjan verið nøgd við bara at liva djóratilveru, tá ið Gud hevur gjørt hana til so høgan skap-ning? Alt tað, sum er skapað, má geva seg undir náttúrlógirnar, men menniskjan hevur megnað at vinna á hesum lógum. Hóast mátt sín og dýrd sína er sólin bundin av náttúrulógnum og fær ikki broytt kós sína so mikið sum hársbreidd. Tað stórbæra og máttmikla havið er mátt-leyst, tá ið tað kemur til at broyta flóð og fjøru - einki er, sum ikki má lúta fyri náttúrulógnum, uttan menniskjan! Menniskjuni hevur Gud givið so undursaman mátt, at hon kann leiða, stýra og fáa bilbugt við náttúruni.

Sambært náttúrulógini skal menniskjan ganga á jørðini, men hon smíðar skip og flýgur í luftini! Hon er eisini skapt at liva á turrum lendi, men hon siglir eftir sjónum og ferðast enntá undir honum!

Hon hevur lært seg at fáa tamarhald á ravmagninum, og hon tekur tað eftir vild og setir tað fast inni í eini lampu! Mannarøddin er ætlað at røða stuttan veg, men mannamáttur er so mikil, at hann hevur skapað tól og fær talað úr eystri í vest! Øll hesi dømi sýna tykkum, hvussu menniskjan fær stýrt náttúruni, og hvussu hon sum einki noyðir svørðið úr hond náttúrunnar og nýtir tað ímóti sær sjálvari. Nú menniskjan er vorðin harri yvir nátt-úruni, sum tað tá er tápuligt av henni at verða trælur hennara! Sum tað er fákunnugt og tápuligt at tilbiðja og hámeta náttúruna, tá ið Gud í góðvild síni hevur gjørt okkum til harra hennara. Øll siggja Guds mátt, kortini lata menniskjuni eyguni aftur og siggja hann ikki. Sann-leikssólin skínur í allari dýrd hansara, men menniskjan blundar fast og sær ikki himnaljóman! Tað er inniliga bøn

mín til Gud, at tit av miskunn og eyma tokka hansara øll fara at verða sameind og fyllt við størstu gleði.

Eg biði tykkum inniliga, hvønn og ein tykkara, um at leggja bønir tykkara aftur at mínari um, at kríggj og stórt mannfall má halda uppat, og at kærleiki, vinalag, friður og samljóð fara at ráða í heiminum.

Niður ígjøgnum øldirnar síggja vit, hvussu blóð hevur fargað jarðarskorpuna; men nú er ein ljósgeisli av størri ljósi komin, mannavitið er størri, tað andaliga er farið at vaksa, og eitt tíðarskeið er vissuliga á veg, tá ið heims-trúgvirnar fara at binda frið.

Latið okkum fara frá tí ójövnu trætuni um útvortis snið, og latið okkum finna saman til tess at skunda undir ta heilagu sameiningar-sakina, til øll mannaættin fer at vita, at hon er ein ætt, sum er knýtt saman av kærleika.

Tær ellivu meginreglurnar í læru Bahá'u'lláh, so sum 'Abdu'l-Bahá greiddi frá teimum í París.

- \ Leita eftir sannleikanum.
- \ Mannaættin sameind.
- \ Trúgv átti at elvt til kærleika og alsk
(Ikki hildin fyri seg).
- \ Átrúnaður og vísindi sameind
- \ At strika fordómar
- \ Sama tilverugrundarlag
- \ Mannajavnrættindi fyri lógini
- \ Heimsfriður
- \ Ikki blanda átrúnað upp í politikk
- \ Kynsjavnrættindi - Kvinnuútbúgving
- \ Vald heilaga andans

40. GUDSPEKILIGA FELAGIÐ, PARÍS

Síðani eg kom til París, havi eg hoyrt um gudspekiliga felagið, og eg veit, at tað er sett saman av æraðum og høgt virdum monnum. Tit eru vitbornir menn, menn við andaligum hugsjónum, og tað er mær stór gleði at vera tykkara millum.

Latið okkum takka Gudi, sum hevur drigið okkum saman í kvøld. Tað gleðir meg, tí eg skilji, at tit leita eftir sannleikanum. Tit eru ikki fjøtraðir av fordómsleinkjum, og tað, sum tit tráa mest eftir, er at kenna sannleikan. Sannleiki kann berast saman við sólina! Sólin er tað lýsandi evnið, ið spjaðir allan skugga; somuleiðis spjaðir sannleikin skuggarnar í huga okkara. Sum sólin veitir mannakroppinum lív, soleiðis veitir sannleikin sálum teirra lív. Sannleiki er sól, ið rísur ymsastaðni á sjónar-ringinum.

Stundum rísur sólin á miðjum sjónarringi, so, um summarið, rísur hon longri norðuri, á vetri longri suðuri - men tað er altíð sama sólin, hvaðani hon so rísur.

Á sama hátt er sannleikin ein, hóast hann ger vart við seg á ymiskan hátt. Nakrar menniskjur hava eygu og síggja. Tær tilbiðja sólina, sama ger hvar á sjónar-ringinum, ið hon rísur; og tá ið sólin er farin av vetrar-himni til at koma til sjóndar á summarhimni, duga tey at finna hana aftur. Onnur eru, ið bara tilbiðja tann blettin, har ið sólin reis, og tá ið hon í tign síni rísur eina aðra staðni, grunda tey framhaldandi uppi yvir tí bletti, har ið hon fyrr reis. Á! hesar menniskjur sleppa ikki at eiga uppi í teimum signingum, sum sólin sendir. Tey, sum av sonnum hámeta sólina, komast við hana tað sama, hvar ið hon so rísur, og venda í stundini andlitum sínum mótvegis glæmuni frá henni.

Vit mugu hámeta sólina sjálva og ikki bara tað staðið, har hon dagar undan.

Somuleiðis tilbiðja menniskjur við upplýstum hjørtum sannleikan tað sama, hvar á sjónar-ringinum hann kemur fram. Tey eru ikki avmarkað av einstaklingseyðkennum, men tey fylgja sannleikanum, og tey duga at raka við hann tað sama, hvaðani hann kemur. Tað er hesin sami sannleiki, sum hjálpir manngóðskuni at mennast, sum veitir øllum skapningum lív, tí hann er lívsins træ!

Fyrsta meginregla Bahá'u'lláh er:

Leita eftir sannleikanum

Menniskjan má kvetta allar fordómar burtur av sær og burtur av tí, sum er komið burtur úr tí, sum hon sjálv hevur hugsað sær til, so at hon ótarnað fær leitað eftir sannleikanum. Sannleiki er hin sami í øllum gudsdyrkanum, og úr honum kann heimurin verða sameindur.

Øll fólkasløg hava felags grundtrúgv. Eftirsum hann er ein, kann sannleikin ikki verða býttur sundur, og munirnir, sum tykjast vera tjóðanna millum, standast bara av, at teir eru knýttir at fordómum. Um menni-skjurnar bara høvdu leitað fram til sannleikan, høvdu tær sæð, at tær vóru sameindar.

Onnur meginregla Bahá'u'lláh er:

Mannaættin sameind

Tann eini Gud, sum elskar alt, veitir allari mannaættini heilagu náði og gøðsku sína; hvør og ein er tænarari hjá tí hægsta, og tokki, miskunn og inniliga góðvild hansara

verða oyst oman yvir allar skapningar hansara. Glansurin frá mannaættini er tað, sum øll hava arvað.

Allar menniskjur eru bløð og frukt av sama træi, tær eru allar greinar av trænum hjá Ádam, tær eru allar av somu rót. Sama regn er oyst oman yvir tær, sama heita sólin hevur fingið tær at grógvið, sama lotið hevur linnað tær. Einastu munirnir, sum eru til, og sum gera, at tær ikki eru líka, eru hesir: har eru børnini, sum mugu vegleiðast, tey fákunnugu at læra, tey sjúku at vera um og lekja; soleiðis sigi eg, at øll mannaættin er sveipað inn í Guds miskunn og náði. Sum halgabók sigur okkum: Allar menniskjur eru eins fyri Gudi. Líka leggur hann í einstaklingar.

Triðja meginregla Bahá'u'lláh er:

Trúgv átti at elvt til kærleika og alsk

Trúgv átti at sameint øll hjertu og elvt til, at kríggj og ósemjur hvurvu av jarðarskorpuni, kveikt í tað andaliga og ført lív og ljós inn í hvørt hjarta. Um átrúnaður verður atvold til agg, hatur og spjaðing, var betri, hann ikki var, og at sleppa sovorðnari trúgv hevði sanniliga verið átrúnaðarlig gerð. Tí tað er týðiligt, at endamálið við einum heilivági er at lekja; men ger heilivágurin bara verri, man vera frægari ikki at nýta hann. Átrúnaður, sum ikki elvir til kærleika og samljóð, er ikki átrúnaður. Allir teir heilagu profetarnir vóru sum sálarlæknar; teir vístu á, hvussu menniskjan kundi lekjast; sostatt kemur eingin heilivágur, sum elvir til sjúku, frá tí stóra og hægsta læknanum.

Fjórða meginregla Bahá'u'lláh er:

Átrúnaður og vísindi sameind

Vit kunnu hugsa okkum vísindi sum annan veingin og átrúnaðin sum hin; einum fugli tørvar tveir veingir, skal hann flúgv, bara ein hevði verið nyttuleysur. Allur átrúnaður, sum andøvir ímóti vísindum, ella sum mælir ímóti teimum, er bara fávitska - tí fávitska er tað øvugta av vitan.

Átrúnaður, sum ikki er annað enn halgisiðir og fordómshátíðarhald, er ikki sannleikin. Latið okkum av álvara stremba fram ímóti at verða tey tól, sum sameina trúgv og vísindi.

‘Alí, versonur Muhammad, segði: ‘Tað, sum er í sam-svar við vísindi, er eisini í samsvar við trúgv.’ Átrúnaður átti ikki at góðtikið nakað av tí, sum mannavitið ikki er ført fyri at skilja. Átrúnaður og vísindi ganga hond í hond, og allur átrúnaður, sum avsannar vísindi, er ikki sannleikin.

Fimta meginregla Bahá'u'lláh er:

Fordómar innan átrúnað, ætt ella trúarbólk

forkoma grundini undir mannakærleika

Allur tvídráttur í heiminum, hatur, kríggj og stórt mannfall, stendst av einum ella fleiri av hesum for-dómunum.

Vit mugu skoða allan heimin sum eitt einasta land, allar tjóðirnar sum eina tjóð, meta allar menniskjur vera av somu ætt. Trúgv, fólkasløg og tjóðir eru bara manna-skaptar spjaðingar, og tað er bara í mannahuganum, at hetta eru neyðug fyrbrigdi; fyr Gudi eru hvørki persarar, arábar, fransar ella eingilsmenn; Gud er Gud fyri øllum, og fyri honum er alt skapanarverkið eitt. Vit mugu vera Gudi lýðin og kýta okkum at fylgja honum soleiðis, at vit ganga frá øllum fordómum okkara og skapa frið á jørð.

Sætta meginregla Bahá'u'lláh er:

Sama tilverugrundarlag

Hvør menniskja hevur rætt at liva; tær hava rætt til hvíld og til ávísa vælveru. Eins og ríkur maður kann liva í prýðiligu húsum sínum umgyrdur av marglæti og mestu vælveru, soleiðis átti tann fátæki maðurin at sloppið at havt tað, sum honum tørvar í lívinum. Eingin átti at doyð í hungri; øll áttu at havt nóg mikið av klæðum; ein maður átti ikki at livað í óhógv, meðan ein annar ikki eigur sýru í vegg.

Latið okkum royna alt tað, sum vit orka, at fáa betri viðurskifti í lag, so at ikki ein sál skal vera stödd í neyð.

Sjeynda meginregla Bahá'u'lláh er:

Mannajavnrettindi - javnrettindi fyri lógini

Lógin má valda og ikki hvør menniskja sær; soleiðis verður heimurin eitt vakurt stað, og satt brøðralag verður veruleiki. Tá ið menniskjan er farin at halda saman, hevur hon funnið sannleikan.

Áttanda meginregla Bahá'u'lláh er:

Heimsfriður

Fólkini og stjórnirnar í øllum tjóðum fara at velja ein dómstól, sum skal vera hægstur, har ið limir úr hvørjum landi og hvørjari stjórn skulu savnast í felag. Allar ósemjur skulu leggjast fyri henda rætt, tí endamál hansara er at forða fyri kríggi.

Níggjunda meginregla Bahá'u'lláh er:

At átrúnaður ikki eigur at lata
politiskar spurningar nerta seg

Átrúnaður viðvíkur tí sálarliga, politikkur tí tímiliga. Átrúnaður má arbeiða við hugaheiminum, meðan arbeiðsokið hjá politikki liggur í tí heiminum, sum snýr seg um útvortis viðurskipti.

Arbeiðið hjá prestastættini er at læra fólk, vegleiða tey, veita teimum góð ráð og frálæru, so at tey kunnu mennast andaliga. Hon hevur einki við politiskar spurningar at gera.

Tíggjunda meginregla Bahá'u'lláh er:

Kvinnuútbúgving

Kvinnur hava somu rættindi á jørð sum menn; í átrúnaði og í samfelagnum eru tær ógvuliga týðning-armiklar. So leingi sum kvinnur ikki sleppa at koma til hægstu móguleikar sínar, so leingi fara menn ikki at vera førir fyri at koma til tann stórleikan, sum kundi verið teirra.

Ellinta meginregla Bahá'u'lláh er:

Vald heilaga andans, sum einsamalt ger,
at vit kunnu mennast andaliga

Andalig menning kann bara fara fram sum íblástur frá heilaga andanum. Sama ger, hvussu tilfeingisheimurin mennist, sama ger, hvussu fint hann pyntar seg, hann fær ongantíð verið annað enn lívleysur kroppur, er eingin sál í honum, tí tað er sálin, sum fær lív í kroppin; kroppurin sjálvur hevur einki serligt upp á seg. Fekk hann ikki lut í signingum heilaga andans, hevði tilfeingisligi kroppurin verið óvirkin.

Her eru, ógvuliga stutt lýstar, nakrar av meginreglum Bahá'u'lláh.

Stutt sagt, tað liggur á okkum øllum at vera góð við sannleikan. Latið okkum sóknast eftir honum alt árið og í øllum londum og vara okkum fyri ongantíð at knýta okkum at persónmenskum. Latið okkum síggja ljósið, hvar ið tað so skínur, og gævi at vit vera før fyri at kenna sannleiksljósið aftur, hvar ið tað so fer at rísa. Latið okkum mitt í tornunum, sum eru uttan um rósuna, draga angan frá henni niður í okkum; latið okkum úr øllum reinum keldum drekka tað rennandi vatnið.

Síðani eg kom til París, hevur tað gleitt meg ómátaliga nógv at hitta tílíkar Parísbúgvar sum tykkum, tí Gud havi lov, tit eru gløgg, hava ongar fordómar og tykkum leingist eftir at kenna sannleikan. Í hjørtum tykkara býr manna-kærleiki, og so nógv, sum tit megna, kýta tit tykkum í vælgerðararbeiði og til tess at fremja samljóð; serliga hetta er tað, sum Bahá'u'lláh vildi.

Hetta er tí, eg eri so glaður um at vera tykkara millum, og eg biði fyri tykkum, at tit kanska fara at taka ímóti Guds signingum, og at tað kanska fara at vera tit, sum fara at spjaða tað andaliga út um alt hetta landið.

Tit hava longu framúr tilfeingisliga siðmenning, og somuleiðis fer tykkum at ognast andaliga siðmenning.

Monsieur Bleck takkaði ‘Abdu’l-Bahá, og hann sva-raði:

‘Eg eri ógvuliga takksamur fyri tey vinaligu sjónar-miðini, sum tygum júst hava havt fyri munni. Eg vóni, at hesar báðar rørlurnar skjótt fara at verða spjaddar um alla jørðina. Tá fer samljóð mannaættarinnar at hava sett tjald sítt upp miðskeiðis í heiminum.’

41. FYRSTA MEGINREGLAN - LEITA EFTIR SANNLEIKANUM

Avenue de Camoëns, París
hin 10. november

Fyrsta meginreglan í Bahá'í-læruni er:

Leita eftir sannleikanum

Um ein menniskja ætlar, at tað skal eydnast henni at leita eftir sannleikanum, má hon fyrst av øllum lata eyguni aftur fyri allari vanabundnari, gamlari pátrúgv. Gýðingarnir hava vanliga pátrúgv, ikki er frítt fyri, at buddistarnir og zoroastriararnir hava nakað av henni, tey kristnu somuleiðis! Allar trúgvir eru spakuliga farnar at vera tengdar at siðum og trúarsetningum.

Allar meta seg sjálvar vera ávikavist einastu verjuna hjá sannleikanum og allar aðrar trúgvir settar saman av mistøkum. Tær hava rætt, allar hinar fara skeivar! Gýðingarnir halda seg vera teir einastu, sum eiga sann-leikan, og døma øll onnur trúarfeløg. Tey kristnu standa fast við, at teirra trúgv er tann einasta rætta, at allar hinar eru rangar. Somuleiðis buddistarnir og muslimarnir; øll seta sær mørk. Um øll fordøma hvør annan, hvar skulu vit tá leita eftir sannleikanum? Tá ið alt mælir ímóti hvør øðrum, kann alt ikki vera satt. Um hvør í sínum lagi heldur sína serligu trúgv vera ta einastu sonnu, vendir hann blinda eygað ímóti sannleikanum í hinum. Um ein gýðingur til dømis noyðist at gera, sum ytra manna-gongdin hjá Ísraelstrúnni býður honum, loyvir hann ikki sær sjálvum at skilja, at sannleikin kann vera til í onkrari aðrari trúgv; hann má allur rúmast í hansara egnu!

Tí áttu vit at loyst okkum frá ytru átrúnaðarligu for-munum og mátunum. Vit mugu skilja, at hesir formar og henda mannagongd, sama ger, hvussu vøkur tey eru, kortini ikki eru annað enn pløgg, sum klæða heita hjarta og livandi limir guddómliga sannleikans. Vit mugu sleppa siðvenjufordómunum, ætla vit, at tað skal eydnast okkum at finna sannleikan innast í øllum trúgvum. Um ein zoro-astriari trýr, at sólin er Gud, hvussu kann hann tá sam-einast við aðrar trúgvir? Um skurðgudadyrkarar trúgva upp á sínar ymisku skurðgudar, hvussu fáast teir tá at skilja Guds samljóð? Tí er týðiligt, at skulu vit taka okkum fram, tá ið vit fara at leita eftir sannleikanum, mugu vit sleppa pátrúnni. Um øll tey, sum leita, høvdu fylgt hesi meginreglu, høvdu tey sæð týðiliga mynd av sannleikanum.

Um fimm fólk hittast at leita eftir sannleika, mugu tey fyrst av øllum loysa seg frá øllum sínum egnu serligu viðurskiftum og havna øllum teimum hugsanunum, sum tey høvdu frammanundan. Ætla vit at finna sannleika, mugu vit sleppa fordómum okkara, okkara egnu grunnu hugsan; opið sinni, ið vil taka ímóti, er umráðandi. Um kalikur

okkara er fullur av okkum sjálvum, er einki rúm í honum til lívsins vatn. Tað, at vit halda, at vit hava rætt, og at øll onnur fara skeiv, er størsta forðingin á tí gøtuni, sum førir fram ímoti sameining, og sameining er neyðug, ætla vit at røkka at sannleikanum, tí sannleikin er ein.

Tí slepst ikki undan, at vit havna okkara serligu for-dómum og pátrugv, um vit av sonnum ynskja at leita eftir sannleikanum. Uttan so, at vit í huga okkara skilja ímillum trúarsetning, pátrúgv og fordómar øðrumegin og sannleika hinumegin, fer ikki at eydnast okkum at finna hann. Tá ið vit av sonnum leita eftir onkrum, leita vit eftir tí allastaðni. Hesi meginreglu mugu vit fylgja, tá ið vit leita eftir sannleika. Vísindi mugu viðurkennast. Eingin sannleiki kann mótprógva einum øðrum sannleika. Ljós er gott, sama ger hvørjari lampu tað lýsir í! Ein rósa er vøkur, sama ger í hvørjum urtagarði hon blómar! Ein stjørna glógvar eins bjart úr eystri og úr vestri. Verið leys av fordómum, tá fara tit at elska sannleikssólina, sama ger hvaðani á sjónarringinum hon man rísa! Tit fara at skilja, at um tað heilaga sannleiksljósið skein í Jesus Kristusi, tá skein tað eisini í Móses og í Buddha. Tann, ið leitar inniliga, fer at koma til henda sannleika. Hetta er tað, sum 'at leita eftir sannleikanum' merkir. Tað merkir eisini, at vit mugu játta at rudda alt tað burtur, sum vit hava lært frammanundan, alt tað, sum hevði tarnað fótafetum okkara á vegnum til sannleikan; um so er, at tað er neyðugt, mugu vit ikki royna at sleppa okkum undan at fara undir frálæru okkara aftur úr enda í annan. Vit mugu ikki lata kærleika okkara til nakra trúgv ella nakran persón blinda eygu okkara, so vit verða fjøtrað av pátrúgv! Tá ið vit eru leys av øllum hesum bondum og leita við frælsum huga, tá fara vit at vera før fyri at koma at máli okkara.

'Leitið eftir sannleikanum, sannleikin fer at fría tykkum.' Soleiðis eiga vit at síggja sannleikan í øllum átrú-naði, tí sannleiki er alt, og sannleiki er ein!

42. ONNUR MEGINREGLAN - MANNAÆTTIN SAMEIND

Hin 11. november

Í gjár røddi eg um fyrstu meginregluna í læru Bahá'u'lláh, 'Leita eftir sannleikanum'; um hvussu tað er neyðugt, at menniskjan skúgvar til viks alt, sum hevur við pátrúgv at gera, og allar siðir, sum høvdu havt við sær, at eygu hennara vórðu blind og ikki sóu, at sannleikin er í øllum átrúnaði. Hon má ikki, meðan hon elskar og krækir seg í eitt trúarsnið, loyva sær at hava andstygð fyri øllum øðrum. Tað er av størsta týðningi, at hon leitar eftir sannleika í øllum gudsdyrkanum, og, um hon leitar av álvara, tá fer tað vissuliga at eydnast henni.

Nú, tað, sum vit fyrst varnast, tá ið vit 'leita eftir sannleika', fer at føra okkum til aðru meginregluna, sum er 'Mannaættin sameind'. Allar menniskjur eru tænarar hjá tí eina Gudinum. Ein Gudur stýrir øllum heimsins tjóðum og frøist um øll síni børn. Allar menniskjur eru ein familja; krúnan á mannaættini hvílir á høvdinum á hvørjari menniskju.

Í skaparans eygum eru øll børn hansara líka; tokki hansara verður oystur oman yvir øll. Einki dámar honum hesa tjóðina betur enn hasa tjóðina, øll somul eru hansara

skapningar. Tá ið hetta nú er so, hví skulu vit tá skapa spjaðing og skilja eitt ættarslag frá einum øðrum? Hví skulu vit skapa byrgingar av pátrúgv og siðvenju, sum elva til ósemju og hatur manna millum?

Einasti munurin millum limir í mannafamiljuni er munurin í stigum. Nøkur eru eins og børn, sum eru óvitandi, og tey mugu verða lærd, til tey verða búgvín. Nøkur eru eins og tey sjúku og mugu verða viðfarin eym-liga og við umsorgan. Eingin er ljótur ella óndur! Vit mugu ikki lata hesi neyðar børn reka okkum aftur. Vit mugu fara ógvuliga væl við teimum, læra tey óvitandi og fjálga vinaliga um tey sjúku.

Gevið gætur: Eind krevst, skulu vit vera til. Kærleiki er sjálv atvoldin til lív: hin vegin hevur skilnaður deyðan við sær. Í tilfeingisheiminum til dømis er tað eindin, sum ger, at teir ymisku lutirnir kunnu vera livandi. Frumevni, sum viður, steinsløg ella grót eru úr, verða hildin saman av atdráttarmegini. Um henda lóg helt uppat at virka eitt lítið bil, høvdu hesi frumevni ikki verið heft saman, tey høvdu dottið sundur, og luturin við tí serliga sniði hevði hildið uppat við at verið til. Atdráttarmegin hevur fingið ymisk frumevni saman í tí sniði, sum henda vakra blóman hevur, men tá ið tann atdráttarmegin verður tikin burtur úr miðjuni á henni, hevði blóman losnað sundur, og sum blóma hevði hon hildið uppat við at verið til.

Soleiðis er við tí stóra hópinum, sum mannaættin er. Undursama atdráttarmegin, samljóð og eind halda hesum frálíka skapanarverki saman.

Sum við heildini, so við staklutunum; um tað er ein blóma ella ein mannakroppur, tá ið atdráttarmegin verður tikin, doyri blóman ella menniskjan. Tí er týðiligt, at atdráttur, samljóð, eind og kærleiki eru tað, sum elvir til lív, meðan andstygd, misljóð, hatur og skilnaður hava deyða við sær.

Vit hava sæð, at líka mikið hvat ið skilir sundur í heiminum, so hevur tað deyða við sær. Soleiðis virkar sama lóg í andans heimi.

Tí átti hvør tann, sum tæniir tí eina Gudi, at verið kærleikslógini lýðin, sloppið sær undan øllum hatri, misljóði og klandri. Hyggja vit at náttúruni, síggja vit, at tey spakaru dýrini leita saman í bólki og halda til í gongum og fylgjum, meðan tey villu, glúpsku krióatúrini, so sum ljónið, tikarin og úlvurin, liva í villum skógum, burtur frá siðmenning. Tveir úlvar, ella tvey ljón liva kanska saman í sátt og semju; men lomb í túsundatali kunnu vera í somu rætt, og hjórtir í stórum tali kunnu vera í sama fylgi. Tvær ørnir kunnu dvølja á sama staði, men túsund dúvur kunnu savnast í einum bústaði.

Menniskjan átti í minsta lagi at verið tald ímillum tey spakaru dýrini; men tá ið hon verður glúpsk, verður hon miskunnarleysari og óndari enn tann ráasti av djóra-skapningunum!

Nú hevur Bahá'u'lláh boðað frá 'Heimssameining av mannaættini'. Øll fólkasløg og allar tjóðir eru ein familja, børn undan einum pápa, og áttu at farið við hvør øðrum sum brøður og systrar! Eg vóni, at tit í lívi tykkara fara at roynd at lata hesa læru koma til sjóndar og spjaða hana.

Bahá'u'lláh segði, at vit skulu elska sjálvst figgindar okkara og bera okkum at sum vinir ímóti teimum. Um allar menniskjur gjørdur, sum henda meginregla býður, hevði størsta eind og gløggskygni verið stovnstett í hjórtum mannaættarinnar.

43. TRÍÐJA MEGINREGLAN

[‘AT átrúnaður átti at elvt til kærleika og alsk’ verður stóru dentur lagdur á í fleiri av teimum fyrilestrunum, sum viðmerkingar verða gjørdar til í hesi bók, eisini tá ið greitt verður frá fleiri av hinum meginreglunum.]

44. FJÓRÐA MEGINREGLAN - AT GÓÐTAKA SAMBANDIÐ MILLUM ÁTRÚNAÐ OG VÍSINDI

Avenue de Camoëns, París,
hin 12. november

‘Abdu’l-Bahá segði: Eg havi røtt fyri tykkum um nakrar av meginreglum Bahá'u'lláh: At leita eftir sannleika og Mannaættin sameind. Eg fari nú at greiða frá fjórðu meginregluni, sum er At góðtaka sambandið millum átrúnað og vísindi. Veruligur átrúnaður avsannar ikki vísindi. Um trúgv mælir ímóti vísindum, verður hon ikki annað enn pátrúgv: tað, sum er beint tvørturímóti kunnleika, er fákunna. Hvussu kann ein menniskja trúgva, at tað, sum vísindini hava prógvað, er ógjørligt, er sannroynd? Um hon trýr hóast skilið hjá sær, er tað heldur fákunnug pátrúgv enn átrúnaðarlígg sannføring. Allar sannar trúar-meginreglur eru í samsvari við vísindaliga læru.

Guds eind er skilvís, og hetta hugskot er ikki í and-støðu við tann úrskurð, sum vísindaligar granskingar eru komnar til.

Allar gudsdyrkanir læra frá sær, at vit mugu vera hásinnað, falsleys, sonn, lóglýðin og reiðilig; alt hetta er skilagott og skilvíst einasta gongda leið, skal mannaættin mennast. Allar átrúnaðarlíggir lógir eru í samsvari við skil og lagaðar teimum, sum tær eru ætlaðar til, og teirri øld, har ið tær eiga at verða lýddar.

Átrúnaður hevur tveir høvuðspartar:

- 1) Tann andaliga
- 2) Tann, sum verður framdur í verki

Tann andaligi parturin broytist ongantíð. Allar opinberingarnar frá Gudi og profetum hansara hava lært frá sær somu sannleikar og veitt somu andaligu lóg. Teir læra allir frá sær um ta einu siðalagslógina. Sannleikin skiftist ikki sundur. Sólin hevur sent nógvar geislar út at upplýsa mannavitið við, ljósið er altíð tað sama.

Tann parturin av átrúnaði, sum verður framdur í verki, hevur við útvortis snið og halgisiðir at gera og við ymisk sløg av revsingum fyri serlig misbrot. Hetta er tann part-urin, sum verður framdur í verki, og sum leiðir fólksins siðir og medferð.

Á døgum Mósesar vóru tíggju brotsverk, sum deyðadómur var fyri. Tá ið Kristus kom, var hetta broytt; tann gamla grundreglan ‘eyga fyri eyga og tonn fyri tonn’ var broytt til ‘Elska fíggindar tínar, ger teimum væl, sum hata teg’, tí tann miskunnarleysa, gamla lógin var broytt til eina milda, várkunnandi kærleikslóg! Fyrr í tíðini var revsingin fyri stuldur, at høggra hond á tjóvinum varð kvett av; á okkara døgum hevði henda lóg ikki kunnað verið brúkt soleiðis. Í hesi øld sleppur maður, ið bannar faðir sín, at liva, fyrr hevði hann verið avrættaður. Tí er týðiligt, at meðan andaliga lógin ongantíð broytist, mugu tær lógirnar, sum verða framdar í verki,

skifta nýtslu eftir tí, sum tíðin krevur. Andaligi trúarbúin er tann størri, tann týdningarmiklari av teimum báðum, og soleiðis fer altíð at vera, hann fer ongantíð at broytast! Hann verður tann sami í gjár, í dag og allar dagar! ‘Sum tað var í byrjanini, er nú og fer altíð at vera.’

Nú, allir siðalagsspurningar í tí andaligu, óbroytiligu lógini hjá øllum átrúnaði eru skilvíst rættir. Um átrúnaður var beint tvørturímóti skilvísimum skynsemi, tá hevði hann hildið uppá at verið átrúnaður og bara verið siðvenja. Átrúnaður og vísindi eru teir báðir veingirnir, sum mannavíð kann flúgva á høgt upp, sum mannasálin kann mennast við. Ikki ber til at flúgva, hevur tú bara ein vong! Um maður hevði roynt at flogið bara við átrúnaðarluga veinginum, hevði hann skjótt dottið niður í ta múruna, sum er pátrúgv, meðan hann hinvegin bara við vísinda-veinginum heldur ikki hevði komið vegin fram, men dottið niður í tilfeingisrunudíkið. Allur átrúnaður í dag er fallin til mannagongdir, ið hava pátrúgv, sum hvørki eru í samljóði við tær sonnu meginreglurnar, sum teir umboða, ella við tær vísindaligu avdúkingarnar, sum eru uppi í tíðini. Nógvir átrúnaðarligrir leiðarar eru smátt um smátt farnir at halda, at týdningurin hjá gudsdyrkan liggur mest í tí at halda eitt savn av serligum trúarsetningum og frem-ja halgisiðir og hátíðarhald! Tey, hvørs sálir teir siga seg lekja, verða lærd at halda tað sama, og hesi krækja seg treiskliga í útvortis sniðini, tí tey blanda tey við innara sannleikan.

Nú, hesir formar og kirkjusiðir eru ólíkir, tað veldst um, hvørjar kirkjurnar, og hvørjir teir ymisku trúar-bólkarnir eru, og teir andøva enntá ímóti hvør øðrum; hetta elvir til ósemju, klandur og split. Endin av allari hesari trætu er, at nógvir mentamenn trúgva, at átrúnaður og vísindi eru ósambærilig tiltøk, at átrúnaði tørvar einki tankavirksemi, og at hann átti als ikki at verið stýrdur av vísindum, men at bæði noyðast at vera ímóti hvør øðrum. Vanlukkuavleiðingin av hesum er, at vísindi eru rikin burtur frá átrúnaði, og átrúnaður er bara vorðin blindur og meiri og minni dølskur fylgisneyti hjá teimum fyriskip-anum hjá ávísimum átrúnaðarlíggum lærarum, sum halda uppá, at teirra yndistrúarsetningar skulu góðtakast, sjálvt tá ið teir eru beint tvørturímóti vísindum. Hetta er býttis-light, tí tað er heilt týðiligt, at vísind er ljósið, og við tað, at tað er so, mælir átrúnaður, sum av sonnum nevnist átrú-naður, ikki ímóti vitan.

Vit kenna máliskurnar ‘Ljós og myrkur’, ‘Átrúnaður og vísind’. Men átrúnaður, sum ikki gongur hond í hond við vísind, liggur sjálvur í tí myrkrinum, har ið pátrúgv og fákunna valda.

Stórir partur av heimsins misljóði og syndran stendst av hesi manngjørdu mótstöðu og andsøgn. Um átrúnaður hevði verið í samljóði við vísind, og tey gingu saman, hevði nóg av tí hatri og beiskleika, sum nú ber manna-ættini líðing, verið komin at enda.

Havið í huga, hvat ið tað er, sum ger, at menniskjan skarar framúr millum skapningarnar, og at hon líkist burturúr. Er tað ikki gávur hennara at hugsa, vit hennara? Skal hon ikki nýta tað, tá ið hon granskar átrúnað? Eg sigi tykkum: vigið gjølla javnvágina millum átrúnað og vísind í øllum tí, sum verður borið fram fyri tykkum sum átrúnaður. Um hann klárar hesa roynd, góðtak hann tá, tí tað er sannleikin! Men um hann ikki lagar seg soleiðis, vísið hann tá frá tykkum, tí hann er fákunna!

Hyggið uttan um tykkum, tá síggja tit, hvussu heim-urin í dag druknar í pátrúgv og útvortis siðum!

Nøkur tilbiðja nakað, sum teirra egni hugur hefur framleitt: tey gera sær sjálvum ein hugsaðan Gud og hámeta henda, tá ið tað, sum avmarkaði hugur teirra hefur skapað, ikki fær verið markleysi, stóri skaparinn hjá øllum, ið sæst og ikki sæst! Onnur tilbiðja sólina ella trø, eisini steinar! Í fyrndini vóru fólk, sum hámettu havið, skýggini og enntá leir!

Í dag eru menniskjuni smátt um smátt farin at vera so inniliga knýtt at útvortis sniði og hátíðarhaldi, at tær trætast um henda kirkjusið ella hasa serligu mannagongd, til ein úr øllum ættum frættir um møðsamar trætur og misnøgd. Einstaklingar eru, sum ikki eru so væl til vit, og gávur teirra at ætla um eru ikki mentar, men ikki má nakar ivi vera um styrkina og máttin í átrúnaði, bara tí hesi fólk ikki eru før fyri at skilja.

Eitt lítið barn dugir ikki at fata tær lógirnar, sum stýra náttúruni, men hetta kemur av tí, at tað barnið er ikki vitkað; tá ið tað er vorðið eldri og er skúlað, fer tað eisini at skilja ævigu sannleikarnar. Eitt barn skilir ikki ta sann-roynd, at jørðin melur uttan um sólina, men, tá ið tað er vitkað, er sannroyndin tí klár og einföld.

Tað er ógjørligt hjá átrúnaði at vera beint tvørturímóti vísindum, hóast gávuarnar hjá nøkrum eru ov veikar ella óbúnar til at skilja veruleikan.

Gud skapti átrúnað og vísindi so at siga til at mála gløggskygni okkara. Gevið gætur, at tit ikki lata so undur-saman mátt liggja á láni. Vigið alt á hesi vekt.

Honum, sum hefur mátt til at skilja, er átrúnaður sum opin bók, men hvussu fær tað verið gjørligt hjá manni, sum ikki eigur part í viti og skili, at fata Guds heilagu veruleikar?

Latið alla trúgv tykkara vera í samljóði við vísind; eingin mótstøða fær verið, tí sannleiki er eitt. Tá ið átrún-aður, leysur av pátrúgv, siðum og skilaleysum trúarsetningum, sýnir samsvar sítt við vísind, tá fer at vera stórir, reinsandi máttur í heiminum, sum fer at sópa fyri sær alt kríggj, allar ósemjur, allan tvídrátt og allan bardaga - og tá fer mannaættin at verða sameind í kærleiks-mátti Guds.

45. FIMTA MEGINREGLAN - HVUSSU SLEPPAST KANN UNÐAN FORDÓMUM

Avenue de Camoëns 4, París
hin 13. november

Allur fordómur, hann vendi sær ímóti átrúnaði, ættarsløgum, politikki ella tjóðum, má verða rikin burtur, tí hesir fordómar hava elvt til, at heimurin er sjúkur. Hetta er ring sjúka, sum, verður hon ikki steðgað, kann forkoma allari mannaættini. Hvørt oyðandi kríggj við tí ræðuliga mannfalli og líðingum, sum tað hefur við sær, er íkomið vegna onkran av hesum fordómum.

Syndarligu kríggini, sum herja í hesum døgum, eru íkomin, tí trongskygt átrúnaðarligt hatur hefur fingið eitt fólk at hata eitt annað, ella av fordómum ímóti ættarsløgum ella liti.

Fyrr enn allar hesar byrgingar, sum eru gjørdar burtur úr fordómum, eru sópaðar burtur, fer ikki at bera manna-ættini til at fáa frið. Tí hefur Bahá'u'lláh sagt, 'Hesir for-dómar forkoma mannaættini.'

Hyggið fyrst at átrúnaðarlíga fordóminum: havið tær tjóðirnar í huga, hvørs fólk rópa seg átrúnaðarlig; um tey av sonnum tilbóðu Gud, høvdu tey verið lóg hansara lýðin, sum bannar teimum at drepa hvønnannan.

Um átrúnaðarligir prestar verulíga hámettu kærleiks-gudin og tæntu tí heilaga ljósinum, høvdu teir lært fólkíð hjá sær at halda høvuðsboðið, ‘At elska menniskju og várkunna teimum’. Men vit finna tað øvuta, tí ofta eru tað prestarnir, sum eggja tjóðunum til bardaga. Átrú-naðarligt hatur er altíð tað ræðuligasta!

Allur átrúnaður lærir, at vit áttu at elskað hvønn-annan; at vit áttu at leitað eftir okkara egnu brekum, áðrenn vit ditta okkum til at døma skeivleikarnar hjá øðrum, at vit mugu ikki meta okkum sjálv hægri enn grannar okkara! Vit mugu ansa eftir, at vit ikki lovprísa okkum sjálv, so at vit ikki fara at verða eyðmýkt.

Hvørji eru vit, at vit skuldu dømt? Hvussu skulu vit vita hvør, í Guds ásjón, er reiðiligasta menniskjan? Guds hugsanir eru ikki sum okkara hugsanir! Hvussu nógvær menniskjur, sum hava tókst vinum sínum nærum halgi-menni, eru ikki falnar niður í djúpastu eyðmýkt. Hugsíð um Judas Iskarjot; hann byrjaði væl, men minnst til, hvussu hann endaði! Hin vegin var Paulus apostulin tíðliga í lívinum fíggindi Kristusar, meðan hann seinni varð trúgvasti tænarari hansara. Hvussu kunnu vit tá smikra okkum sjálv og halda hánt um onnur?

Latið okkum tí vera eyðmjúk, uttan fordómar, velja tað góða hjá øðrum fram um okkara egna! Latið okkum ongantíð siga, ‘Eg eri trúgvandi, men hann er heidnin-gur’, ‘Eg eri tætt hjá Gudi, meðan hann er eitt útskot’. Vit vita ongantíð, hvør endalígi dómurinn verður! Latið okkum tí hjálpa øllum, sum tørva nakað slag av stuðuli.

Latið okkum undirvísa tí óvitandi og vera um tað lítla barnið, til tað verður tilkomið. Tá ið vit koma fram á fólk, sum er dottið niður í vónloysis- ella syndadýpið, mugu vit vera góð við tað, taka í hondina á tí, hjálpa tí aftur á fótur, at styrkna aftur; við kærleika og vinsemi mugu vit vegleiða tað, fara við tí sum við einum vini, ikki sum einum fígginda.

Einki heimilar okkum at meta nakran av meddeyðiligu okkara sum óndan.

Hyggið at fordóminum ímóti ættarsløgum: hann er gykl, rætt og slætt pátrúgv! Tí Gud skapti okkum øll av einari ætt. Í fyrstani vóru eingir munir, tí vit eru øll eftir-komarar Ádams. Í fyrstani vóru heldur eingi mörk ella forðingar millum tey ymisku londini; einki fólk átti nakran part av jørðini meiri enn nakað annað. Fyri Guds ásjón er eingin munur á teimum ymisku ættarsløgum. Hví skuldi menniskjan finna upp á ein sovorðnan for-dóm? Hvussu kunnu vit verja kríggj, sum er íkomið av berum gykli? Gud hevur ikki skapað menniskjuna til, at tær skulu týna hvøraðra. Øll ættarsløg, allir ættbólkar, trúarbólkar og flokkar eiga sama part av gávumildni himmalska fað-irs teirra.

Einasti munurinn er, hvussu stórt trúfesti er, hvussu stórt lýdni móttvegis Guds lógum er. Nøkur eru, ið eru sum tendraðir kyndlar, onnur, sum skína eins og stjørnur á mannahimmalinum. Tey, sum elska mannaættina, tað eru tær menniskjurnar, sum eru av tí hægsta slagnum, sama ger hvørja tjóð, hvørja trúgv ella hvønn lit, tær hoyra til. Tí tær eru tað, sum Gud fer at siga hesi signaðu orð við, ‘Óført, góðu og trúfastu tænarar mínir’. Tann dagin fer hann ikki at spyrja, ‘Ert tú eingilsk, fronsk ella kanska persisk? Kemur tú eystan- ella vestanífrá?’

Einasta býtið, sum er verulígt, er hetta: Himmalskar menniskjur og verðslígar menniskjur; tey, sum ósjálvsøkin tæna mannaættini í kærleika hins hægsta, og sum

veita friðsemi og samhuga, læra frá sær um frið og góðvild mótvegis menniskjum. Hin vegin eru tær sjálvsøknu menniskjurnar, sum hata brøður sínar. Í hjertu teirra er fordómur komin í staðin fyri eyman tokka, og har, ið tær gera um seg, ala tær fram tvídrátt og klandur.

Av hvørjum ættarslagi ella av hvørjum liti eru hesi bæði mannabýti, av tí hvíta, av tí gula, av tí svarta, koma tey eystanífrá ella vestanífrá, norðanífrá ella sunnanífrá? Um hetta er býti Guds, hví skulu vit tá finna upp á onnur? Politiskur fordómur er eins skaðiligur, hann er ein tann størsta orsökkin til beiskt eljustríð millum mannabørnini. Nøkur fólk eru, sum finna stuttleika í at elva trætu, sum alla somlu tíðina royna at eggja sínum landi til at fara í bardaga við aðrar tjóðir - og hví? Tær ætla at gagna sínum egna landi, og øll onnur mugu sviða fyri tað. Tær senda herlið at herja og týna landið, so at tær verða heimsgitnar, til tann stuttleika tað er at sigra. So at tað fer at verða sagt: 'Hetta landið hevur sigrað á einum øðrum og lagt tað undir okið á tí sterkara, hægra yvirræðinum'. Hesin sigur, sum hevur kostað stórt mannfall, fer ikki at halda! Ein penan dag fer tann hertikni at vinna á sigurs-vinnaranum; og tey, sum sigur varð vunnin á, fara at vera sigurharrar! Minnist til søguna frá fyrr: sigraði ikki Frakland á Týsklandi meiri enn eina ferð - vann ikki týska tjóðin á Fraklandi? Vit hoyra eisini, at Frakland vann á Onglandi; so sigraði enska tjóðin á Fraklandi! Hesar glæsiligu hertøkur eru so stokkutar! Hví leggja so stóran týdning í tær og tað orð, tær hava á sær, til at vilja hella fólksins blóð út til tess at fáa tær? Er nakar sigur verdur alt tað andstyggiliga, sum ikki slepst undan, at manndráp hevur við sær, sorg og sýt og glatan, sum eiga at floyma út yvir so nógv heim í báðum tjóðunum? Tí tað ber ikki til bara hjá einum landi at líða.

Á! hví fer menniskjan, hetta ólýdna Guds barn, sum átti at verið dømi um, hvussu máttmikil andaliga lógin er, at venda ásjón sína frá tí heilagu læruni og leggja alla orku sína í týning og kríggj?

Vón mín er, at í hesi upplýstu øld fer tað heilaga kærleiksljósið at senda geislar sínar oman yvir allan heimin og leita fram tað, sum allar menniskjur eiga av vælviljaðum hjartans kunnleika; at ljósið frá sannleiks-sóluni fer at fáa politikkarar at rista av sær alt tað, sum fordómar og pátrúgv halda uppá, og við frælsum huga fylgja Guds politikki: tí guddómligur politikkur er mátt-mikil, menniskjans er veikur! Gud hevur skapt allan heimin og gevur hvørjum skapningi guddómligu gávu sína.

Eru vit ikki Guds tænarar? Skulu vit lata vera við at fylgja døminum hjá meistara okkara og skúgva boð hansara til vikis?

Eg biði til, at himnaríkið fer at koma á jørð, og at glampanin frá himmalsku sóluni fer at reka alt myrkur burtur.

46. SÆTTA MEGINREGLAN - LIVIHÆTTIR

Avenue de Camoëns 4, París

Ein tann týdningarmiklasta meginreglan í læru Bahá'u'lláh er:

Rætturin hjá hvørjari menniskju til dagliga breyðið, sum tey liva av, ella til, at tað, sum er at liva av, verður javnbýtt.

Umstöðurnar hjá fólki mugu skipast so, at fátækt hvørvur, at øll, so vítt sum til ber, skulu eiga part í vælveru og vælferð alt eftir tign og støðu teirra.

Okkara millum síggja vit øðrumegin menniskjur, sum eru undirdíktar í ríkidømi, og hinumegin tey vanlukku-ligu, sum sita á berum og doyggja í hungri; nøkur eiga fleiri prýðiligar borgir, og nøkur hava ikki so frægt sum eitt stað at hvíla høvur sítt. Vit síggja nøkur fáa sær fleiri dýrar og leskiligar rættir; meðan onnur valla finna nóg mikið av skorpum at ana av. Meðan nøkur eru klødd í floyal, feld og finasta lín, ganga onnur í ússaligum, vána-ligum og tunnum pløggum at verja seg ímóti kulda.

Hesin standur er skeivur og má bótast. Nú, varliga má farast fram, tá ið bótast skal um standin. Tað gerst ikki við at samtykkja, at fullkomin javnstøða skal valda manna millum.

Javnstøða er kimera, heilaspuni! Hon fæst als ikki at virka! Sjálvt um vit høvdu vunnið javnstøðu, hevði hon ikki kunnað hildið fram - og um hon hevði kunnað verið til, hevði øll heimsskipanin farið fyri skeyti. Lógin um raðfylgju má altíð galda í mannaheiminum. Hesum hevur himinin skipað fyri, tá ið menniskjan varð skapað.

Nøkur eru á tremur av viti, onnur hava vanligu nøgd av tí, og uppafur onnur eiga ikki part í viti. Í hesum trimum mannaflokkum er raðfylgja, men ikki javnstøða. Hvussu kunnu vit hugsa okkum, at vísdómur og býttleiki skuldu kunna verið tað sama? Sum eitt stórt herlið krevur mannaættin herhøvdingar, kapteynar, heryvirmenn á ymiskum stigum, og hermenn, hvør við sínum ásettu skyldum. Stig eru fullkomiliga neyðug, skal skil tryggjast í skipanini. Eitt herlið hevði ikki kunnað verið sett saman av berum herhøvdingum, ella av berum kapteynum, ella av ongum øðrum enn hermonnum við ongum at halda skil á. Tað er heilt vist, at ein tilík ætlan hevði endað við óskili og ólevnaði í øllum herliðnum.

Lycurgus, kongur og heimspekingur, legði stóra ætlan um, at tegnarnir í Sparta skuldu verða javnstaddir; sjálvs-offrandi og við skili var lagt frá landi við hesi roynd. So kallaði kongur tegnar sínar saman og fekk teir at svørja stóran eið, ið skuldi tryggja somu stjórnarskipan, um hann skuldi farið av landinum, eisini at einki skuldi fáa teir at broyta hana, til hann fór at koma aftur. Tá ið hann hevði tryggjað henda eið, fór hann úr kongsríki sínum Sparta og kom ongantíð aftur. Lycurgus slepti plássinum, gav frá sær hoga sæti sítt og helt seg hava framt varandi gagn í landi sínum, tí hann hevði sæð til, at allar ognirnar í ríkinum vórðu javnt býttar og lívstreytirnar somuleiðis. Alt sjálvsoffur kongs var til fánýtis. Tann stóra royndin miseydnaðist. Tá ið ein tíð var umliðin, var alt farið; nágreiniliga upphugsaði bygnaður hansara varð til einkis. Hvussu lítið tað nyttar at royna sovorðna skipan, og hvussu ógjørligt tað er at røkka javnstøðu í lívsviðurskift-unum, varð kunngjørt í tí forna kongsríkinum Sparta. Á okkara døgum høvdu allar sovorðnar royndir somuleiðis verið dømbar til at miseydnast.

Vissuliga, eftirsum nøkur eru øgiliga rík og onnur grøtiliga fátæk, er neyðugt við felagsskapi, sum kann hava eftirlit við og bøta um skilið. Týdningarmikið er at avmarka ríkidømi, eins og tað eisini er týdningarmikið at avmarka fátækt. Hvørki útmarkið er gott. At vera miðal-staddur man vera longst sum best. Um tað er rætt, at ein peningamaður eigur stórar ognir, er eins rættvíst, at verkamaður hansara átti at fingið nóg mikið at liva fyri.

Ein figgjarmaður við øgiligum eyði átti ikki at verið til, meðan tætt við er fátækur maður í sváram neyð. Um vit síggja, at fátækt sleppur at koma til svølt, er tað vist

merki um, at onkustaðni fara vit at finna harðræði. Í hesi sök mugu menniskjurnar ressast og ikki drála longur við at broyta viðurskifti, sum fyrri stórt tal av fólki elva til gnaddandi fátækraneyð. Tey ríku mugu lata av yvirflóð síni, tey mugu mýkja hjertu síni og ala fram samhugavit, sum gevur sær far um tey neyðardýrini, sum ikki hava nóg mikið at liva fyrri.

Serligar lógir mugu smíðast, sum hava við hesi ytstu ríkidømis- og trotmørk at gera. Stjórnarlimirnir áttu at havt Guds lógir í huga, tá ið teir stinga út í kortið ætlanir, sum skulu stýra fólkinum. Vanlig mannaættindi mugu verjast og varðveitast.

Landastjórnirnar áttu at lagað seg eftir teimum heilagu lógunum, sum veita øllum javnrættindi. Hetta er einasta gongda leið, skal sleppast undan syndarligari yvirflóð, har ið ógvisligt ríkidømi er, og neyðarsligari, siðspillandi, eyð-mýkjandi fátækt. Ikki fyrr enn hetta er framt, verður gjørt, sum Guds lóg býður.

47. SJEYNDI MEGINREGLAN - JAVNRÆTTUR

‘Guds lógir leggja seg ikki út í vilja ella mátt ella gleði, men tær eru fastleiki, tá ið tað snýr seg um sann-leika, vit og rættvísi.’

Allar menniskjur eru líka fyrri lógini, sum má ráða full-komiliga.

Endamálið við revsing er ikki hevnd, men at forða fyrri brotsverki.

Kongar mugu stýra við skili og rættvísi; prinsur, aðals-maður og bóndi, allir hava teir sama rætt til rættvísa viðferð, eingin má hava serlig framihjárættindi. Ein dómari má ikki vera ein, ið sær stórt í serligum persónum, men í hvørjari sak, sum verður lögð fyrri hann, eigur hann at umsita lógina uttan nakrantíð frammanundan at vera í parti við nøkrum.

Um ein persónur fremur brotsverk ímóti tær, hevur tú ongan rætt til at fyrigeva honum; men lógin má revsa hann, til tess at forða fyrri at onnur fara at endurtaka ta somu brotsgerðina, tí pínar hjá tí einstaka er týðning-arleys sett upp ímóti tí, at fólk sum heild skulu hava tað gott.

Tá ið fullkomið rættvísi valdar í øllum londunum í eystur- og vesturheiminum, tá fer jørðin at verða eitt vakurt stað. Tign og javnrættur hjá hvørjum Guds tænarar fara at verða viðurkend; fyrimyndarligur mannaættar-samhugi, satt brøðralag er fingið í lag; og glæsiliga ljósið frá sannleikssóluni fer at upplýsa allar mannaálir.

48. ÁTTANDA MEGINREGLAN - HEIMSFRIÐUR

Avenue de Camoëns 4, París

Fólkini og stjórnirnar í øllum tjóðum skulu seta á stovn ein hægstarætt, sum skal vera settur saman av limum, sum hvørt land og hvør stjórn hava valt. Limirnir í hesum stóra ráði skulu savnast í samljóði. Allar altjóðakendar ósemjur eiga at verða lagdar

fyrir hetta ráð, tí uppgáva tess er við gerðardómi at fáa skil á øllum, sum annars hevði elvt til kríggj. Kallið hjá hesum rætti hevði verið at forða fyrir kríggj.

Eitt stórt stig fram ímóti heimsfriði hevði verið at stovnað eitt heismál. Bahá'u'lláh býður mannaættar-tænarunum at hittast og antin velja eitt mál, sum er til í dag, ella mynda eitt nýtt. Hetta var avdúkað í Kitáb-i-Aqdas fyrir fjóruti árum síðani. Har verður víst á, at spurningurin um tungumáls margfeldið er ikki lættur at fáast við. Meiri enn átta hundrað mál eru í heiminum, og eingin hevði verið førur fyrir at lært seg øll.

Mannaættarsløgini eru ikki avbyrgd sum fyrr í tíðini. Nú, ætla vit at hava tætt samband við øll londini, mugu vit duga at tosa málið hjá teimum.

Eitt heismál hevði gjørt, at tað hevði borið til at havt samband við allar tjóðir. Soleiðis hevði bara verið neyðugt at dugað tvey mál, móðurmálið og heismálið. Tað seinna hevði gjørt, at menniskjan hevði verið før fyrir at samskipt við líka mikið hvørja aðra menniskju í heimi-num!

Eitt triðja mál hevði ikki verið neyðugt. At sloppið at tosað við onkran, sum hoyrði til líka mikið hvat ættarslag og hvat land uttan at noyðast at hava tol, sum tað hevði verið góð hjálp og øllum nógv friðarligari!

Esperanto er sett upp við hesum fyrir eyga: tað er fin uppfinning og eitt frálíkt verk, men tí tørvar ábøtur. Espe-ranto í núverandi líki er ógvuliga torskilt hjá nøkrum fólki.

Altjóða ráðstevna átti at verið skipað, har ið allar heimsins tjóðir, eysturlenskar eins væl og vesturlenskar, høvdu umboð. Henda ráðstevna skuldi skapað eitt mál, sum øll høvdu kunnað tikið til sín, og soleiðis hevði hetta komið væl við hjá øllum londum. Til eitt tilíkt mál fer at verða brúkt, fer heimurin fram-vegis stórliga at sakna henda máta at samskipta. Mál-munur er ein av størstu atvoldunum til tann óvilja og tað misálit, sum valdar millum tjóðir, sum meira verða hild-nar hvør sær, av tí at tær ikki skilja málið hjá hvørjum øðrum enn av nøkrum øðrum.

Sum tað hevði verið nógv lættari at tænt mannaættini, um øll dugdu sama mál!

Verið tí takksom fyrir ‘Esperanto’, tí tað er byrjanin til at føra út í verk eina av mest týðningarmiklu lógnum hjá Bahá'u'lláh, og tað má framvegis verða bøtt um tað og betrað.

49. NÍGGJUNDA MEGINAREGLAN - IKKI BLANDA ÁTRÚNAÐ UPP Í POLITIKK

Avenue de Camoëns 4, París,
hin 17. november

Tværføvdgründir gera av, hvussu menniskjan ber seg at í lívinum: ‘Vónin um at verða lønt’ og ‘Óttin fyrir at verða revsað’.

Tí mugu fulltrúar, sum hava týðningarmikil störv hjá stjórnini, hava hesa vón og henda ótta álvarsliga í huga. Uppgáva teirra í lívinum er at samráðast um lógarsmið og at síggja til, at rætt verður farið fram, tá ið hesar lógir skulu umsitast.

Tjaldið, sum skal halda skil á í heiminum, er reist og grundfest á hesar báðar súlurnar ‘Løn og afturlønning’.

Í hørðum stjórnnum, mannaðar av fólki við ongari heilagari trúgv, har ið eingin ótti er fyri, at nakað fer at verða afturlønt, verða lógirnar framdar harðræðisliga og órættvíst. Einku forðar meiri fyri kúgan enn hesar báðar kenslurnar, vón og ótti. Tær hava bæði politiskar og andaligar avleiðingar.

Um tey, sum umsita lógirnar, høvdu havt andaligu fylgjurnar av avgerðum sínum í huga og fylgt tí átrúnað-arligu vegleiðingini, ‘Tá høvdu tey verið heilag umboð í virkisheiminum, Guds umboð hjá teimum, sum eru á jørðini, og av Guds kærleika høvdu tey vart áhugamálini hjá tænarum hansara eins væl og teirra egnu’. Um leiðarin í einum landi skilir, hvør ábyrgd hansara er, og um hann óttast fyri at vera ólýðin ímóti heilagu lógini, tá fara dómur hansara at vera rættvísir. Fram um alt, um hann trýr, at fylgjurnar av gerðum hansara fara at koma við honum út um jarðarlívið, og at ‘sum hann sáar, so má hann heysta’, tá fer tílíkur maður vissuliga at sleppa sær undan órættvísi og harðræði.

Um ein embætismaður hin vegin heldur, at øll ábyrgd fyri gerðir hansara mugu enda, tá ið jarðarlív hansara endar, sum einki veit um heilagan tokka ella um andaliga gleðisríkið, ei heldur trýr upp á tað, tá hevur hann einki, sum elvir honum til at fara rættvíst fram, ella nakað, sum fær hann at forkoma kúgan og óreiðiligheit.

Tá ið ein valdsharri veit, at guddómligi dómur fer at viga dómur hansara, og at hann, um hann ikki verður funnin ov lættur, fer at sleppa inn í himnaríkið, og at ljósið frá himmalska gávumildinum fer at skína á hann, tá fer hann vissuliga at bera seg rættvíst og falsleyst at. Sjá, hvussu týðningarmikið tað er, at landsstýrismenn áttu at verið upplýstir av átrúnaði!

Men klerkastættin hevur einki við politiskar spurningar at gera! Átrúnaðarlig mál áttu ikki at komið í bland við politikk í tí standi, sum heimurin er í í lötuni (tí tað, sum áhugamál teirra eru, er ikki tað sama).

Átrúnaður hevur við hjarta, anda og siðalæru at gera.

Politikkur fæst við tað tilfeingisliga í tilveruni. Átrú-naðarligir leiðarar áttu ikki at trokað seg inn á politiska økið; teir áttu at hugsað um andaligu uppaling fólksins; teir áttu altíð at veitt menniskjum góða vegleiðing og roynt at tænt Gudi og mannaættini; teir áttu at roynt at fingið fólk at stundað eftir tí andaliga, at bøtt um siða-stand og økt um tokkan til rættvísi.

Hetta høvir Bahá'u'lláh-trúnni. Í halgubók stendur ei-sini skrivað ‘Gev keisaranum tað, sum keisarans er, og Gudi tað, sum Guds er’.

Í Persia eru nakrir av teimum týðningarmiklu ráðharrunum gudrøknir, teir eru fyrimyndarligir, tilbiðja Gud og óttast fyri ikki at lýða boðum hansara, sum døma rættvíst og stýra fólki sínum við falsloysi. Í hesum landi eru aðrir leiðarar, sum ikki óttast Guds ásjón, sum ikki geva sær far um, hvat ið gerðir teirra fara at hava við sær, sum arbeiða fyri tí, sum teimum lystir, og teir hava ført Persia inn í stórar tvørleikar og stórt ráðaloysi.

Á, vinir Guds, verið livandi fyrimyndir um rættvísi! So at heimurin við Guds miskunn í gerðum tykkara fer at síggja, at tit staðfesta teir eginleikarnar, sum liggja í rætt-vísi og miskunn.

Rættvísi hevur eingi mörk, tað er algongt virði. Tað má fáast at virka í øllum samfelagsstættum, frá tí hægstu til ta lægstu. Rættvísi má vera heilag, og rættindini

hjá öllum fólkinum mugu havast í huga. Ynskið bara øðrum tað, sum tit ynskja tykkum sjálv. Tá fara vit at frøast í rætt-vísissólini, sum fer at skína úr Guds havsbrúgv.

Hvør menniskja er sett í heiðurspláss, sum hon ikki má rýma úr. Ein eyðmjúkur verkamaður, sum ber seg órætt-víst at, eigur at fáa eins nógvar ábreiðslur og ein víðagitin valdsharri. Soleiðis sleppa vit øll at velja ímillum rættvísi og órættvísi. Eg vóni, at hvør tykkara fer at verða rættvísur og lata tankar tykkara ferðast tann vegin, sum fer at sameina mannaættina; at tit ongantíð fara at gera grannum tykkara ónáðir ella tosa ilt um nakran; at tit fara at virða rættindini hjá öllum menniskjum og hugsa meiri um áhugamálini hjá øðrum enn hjá tykkum sjálvum. Soleiðis fara tit at verða kyndlar heilaga rættvísisins, sum virka sambært Báha'u'lláh-lærana, sum á hansara døgum varð plágað og forfylgd, tí hon vildi sýna dygdirnar við himmalska heiminum fram fyri mannaheiminum og fáa tað at bera til, at fáa tykkum at skilja yvirræði andans og at frøast um Guds rættvísi.

Av miskunn hansara fara heilagu gávurnar at verða oystar oman yvir tykkum, og hesum biði eg fyri!

50. TÍGGJUNDA MEGINREGLAN - JAVNSTØÐA KYNJANNA MILLUM

Avenue de Camoëns, París
hin 14. november

Tíggjunda meginreglan í Bahá'u'lláh-læruni er kynsjavn-rættindi.

Gud hevur skapt allar skapningar í ørum. Menni-skjuna, dýrið ella plantuna, alt, sum hoyrir til hesi trý ríki, er til í tveimum kynum, og tey eru fullkomiliga líka.

Í plantuheiminum eru kallplantur og kvennplantur; tær eru javnstaddar og eiga líka stóran part av tí vakur-leika, sum eyðkennir teirra slag; tó man tað træið, sum ber frukt, sanniliga verða hildið at vera frægari enn tað, sum ikki ber frukt.

Í djóraheiminum síggja vit, at hanndýr og hondýr hava somu rættindi; og at bæði eru um teir fyrimunir, sum teirra slag hevur.

Nú, í teimum báðum lægru náttúruríkjunum hava vit sæð, at har er eingin spurningur um, at annað kynið stendur yvir hinum. Í mannaheiminum síggja vit, at har er stórus munur; kvennkynið verður víðfarið, sum var tað minni vert, og tað sleppur ikki at hava somu rættindi og fyrimunir. Ikki er tað náttúran, sum hevur skipað fyri hesum, men frálæran. Í heilaga skaparverkinum er eingin sovorðin munur. Fyri Guds ásjón er hvørki kynið hægri enn hitt. Hví skal tá annað kynið halda uppá, at hitt kynið er minni vert og sýta teimum rættvís rættindi og fyrimunir, sum hevði Gud heimilað teimum at bera seg so at? Um kvinnur finga somu undirvísingarfyrimunir sum teir, sum menn fáa, hevði úrslitið víst, at bæði hava somu førleikar at ogra sær vitan.

Í summum ørum er kvinnan yvir mannum. Hon hevur kenslubornari hjarta, er gløggari, kennir mangt inniligari á sær.

Ikki er at nokta fyri, at á ymiskum økjum er kvinnan í lötuni aftari enn maðurin, heldur ikki, at hesin undirluti kemur av tí, at henni hava verið veittir færri frálæru-

möguleikar. Í tí lívsneyðuga hefur kvinnan störrí íbornan mátt enn maðurin, tí henni kann hann takka fyri, at hann yvirhøvur er til.

Um mamman hefur fingið útbúgving, tá verða börnini hjá henni væl lærd. Er mamman skilagóð, tá verða börnini ferd inn á vísdómstøtuna. Um mamman er trúgvandi, fer hon at vísa børnunum hjá sær, hvussu tey eiga at elska Gud. Um mamman er siðilig, leiðir hon síni smáu inn á reiðiligar leiðir.

Tískil er týðiligt, at tað veldst um mammurnar í dag, hvussu komandi ættarliðið verður. Er hetta ikki kvinnu-num ábyrgd av alstórum týdningi? Krevur hon ikki at fáa allar teir fyrimunir, sum til ber at geva henni, til tess at gera hana út til sovorðnan gerning?

Tí er Gud vissuliga ikki nøgdur við, at so týdningar-mikið amboð sum kvinnan skal líða av ov lítlum lærdómi til tess at verða so fullkomin, sum ynskiligt og neyðugt er, til stóra lívsstarv hennara! Guddómliga rættvísið krevur, at rættindini hjá báðum kynum verða ájavnt vird, eftirsum hvørgin fyri himinsins eygum er hægri enn hin. Tign fyri Gudi er ikki eftir kyni, men eftir hvussu reint og lýsandi hjartað er. Øll eiga eins nógv av mannadygd!

Tí má kvinnan leggja seg eftir at verða fullkonnari, verða mansins javnlíki í allar mátar, at taka seg fram allastaðni, har hon hefur verið tilafturskomin, so at maðurin fer at noyðast at góðkenna, at hon er líka gávað og før fyri at vinna líka langt fram sum hann.

Í Evropa hava kvinnur tikið seg meiri fram enn í eysturheiminum, men enn er nógv eftir! Tá ið lesandi eru komin til endan á skúlaskeiðinum, fara tey til próvtøku, og úrslitið av henni ger av, hvussu vitan og færleiki hjá hvørjum lesandi er. Soleiðis fer at verða við kvinnuni; tað, sum hon avrikar, fer at sýna mátt hennara, tá fer ikki longur at vera neyðugt við orðum at kunngerá tað.

Tað er vón mín, at kvinnurnar í eysturheiminum eins væl og systrar teirra í vesturheiminum fara at taka seg skjótt fram, til mannaættin fer at verða fullgjørd. Guds gá

54. RØÐA, IÐ 'ABDU'L BAHÁ HELT Í VINAHÚSINUM Í ST. MARTIN'S LANE, LONDON, W.C.

Sunnudagur hin 12. januar, 1913

Fyri um leið túsund árum síðani var eitt felag stovnað í Persia, sum kallaðist felagið hjá teimum vinunum, sum koma saman til í tøgnum at leita ráð hjá tí almáttuga.

Tey býttu guddómligu lívsáskoðanina sundur í tveir partar: eitt slag er tað, sum tað ber til at fáa sær vitan um ígjøgnum fyrilestrar og við at lesa í skúlum og á læru-stovnum. Hitt slagið av lívsáskoðan er tann hjá Illuminati ella hjá teimum, sum fylgja innara ljósinum. Tá ið undir-víst varð í hesi lívsáskoðan, varð tað gjørt í tøgnum. Tey grundaðu og vendu andliti teirra ímóti ljóskelduni, úr tí miðljósinum endurspegladust himinsins gátur í hjertu-num á hesum fólkunum. Allir guddómligir trupulleikar vórðu loystir við hesum ljósmátti.

Hesin vinafelagsskapur vaks nógv í Persia, og feløg teirra eru til heilt upp í okkara tíð. Leiðarar teirra skriv-aðu nógv bøkur og nógv brøv. Tá ið tey hittast í fundarhúsinum

sita tey kúrr og grunda; leiðari teirra setir fundin við einum serligum uppskoti, og sigur við fundar-fólkið 'Tit mugu hugsa djúpt um henda trupulleika'. So, nú tey kenna, at hugur teirra er leysur av øllum øðrum, sita tey og grunda, og ikki varar leingi, til svarið kemur fram fyri tey. Mangir torskildir, heilagir spurningar eru loystir av hesum ljóma.

Nakrir av teimum stóru spurningunum, sum fyri mannahugan verða greiddir av veruleikasólargeislunum, eru: trupulleikin, um mannahugurin er veruligur; um hvussu andin kom í heimin; um hvussu hann varð borin úr hesum heimi inn í Guds heim; spurningurin um kjarn-utilveruna hjá andanum og lagnu hennara, eftir at hon er risin upp úr kroppinum.

Tey hugsa eisini djúpt um teir vísindaligu spurning-arnar, sum eru uppi í tíðini, og hesir verða somuleiðis greiddir.

Hesi fólk, sum verða nevnd 'Fylgdarfólk innara ljósins', rækka høgum stigi av mátti, og tey eru fullkomiliga loyst frá blindum trúarsetningum og eftirgerðum. Menni-skjur líta á tað, sum hesi fólk staðfesta: av sær sjálvum - innan í teimum sjálvum - greiða tey øll loyndarmál.

Um innara ljósið hjálpir teimum at finna eina loysn, góðtaka tey hana, og aftan á taka tey støðu til tað: annars høvdu tey mett tað sum blinda eftirgerð. Tey fara so langt sum til at grunda yvir grundleggjandi eginleikarnar hjá guddóminum, yvir guddómligu opinberingina, yvir, hvus-su Gud er staðfestur í hesum heimi. Við andans mátti loysa tey allar teir heilagu og vísindaligu spurningarnar.

Bahá'u'lláh sigur, at í hvørjum fyrirbrigdi er eitt tekin (frá Gudi): tað, sum ber boð um skilið er hugleiðing, og tað, sum ber boð um hugleiðing er tøg, tí ikki ber menni-skjuni til at gera tvey ting samstundis - hon fær ikki bæði talað og grundað.

Tað er sjálvsøgd sannroynd, at meðan tú grundar, talar tú við tína egnu sál. Í tí lagi spyrt tú sál tína, og sálin svarar: ljósið sker ígjøgnum og veruleikin verður avdúkaður.

Tú kanst ikki festa heitið 'menniskja' á nakra veru, sum ikki dugir at grunda; dugdi hon ikki tað, hevði hon ikki verið annað enn bara eitt kríatúr, lægri enn dýrini.

Tað er gávan at duga at grunda, sum ger, at menni-skjan fær ævigt lív; ígjøgnum hana tekur hon ímóti pístri heilaga andans - andans veiting er í hugsan og grundan.

Menniskjans andi fær sjálvur vitan og styrk av at grun-da; ymiskt, sum menniskjan einki visti um, verður greitt fyri eygum hennara, tá ið hon grundar. Tá fær hon heilagan íblástur, tá fær hon himmalska føði.

Grundan er lykilin, sum letur loyndarhurðarnar upp. Í tí støðuni loysir menniskjan seg frá sær sjálvari: í tí støð-uni tekur menniskjan seg aftur frá øllum tí, sum er uttan um hana; í tí einstaklingsbundna lagnum søkkur hon niður í havið av andaligum lívi og fær greitt loyndar-málina hjá hvørjum stakluti sær. Til tess at lýsa hetta, hugsið so um menniskjuna, eins og hevði hon tvey sløg av sjón; tá ið gávarnar at hyggja inneftir verða nýttar, sær útvortis sjónin ikki.

Hesi evni at grunda loysa menniskjuna frá djóra-náttúruni, fáa skil á, hvussu veruleikin á mongum er, lata menniskjuna fáa samband við Gud.

Hesin førleiki dregur úr tí ósjónligu hæddini vísinda-greinirnar og listina. Við førleikanum at hugsa ber til at finna upp, farið verður undir ovurstór tiltøk; hann ger,

at það ber stjórnum til at virka javnt. Við hesum førleika trí-nur menniskjan inn í sjálvt Guds ríki.

Kortini gagna nakrir tankar als ikki menniskjuni; teir eru sum aldur, ið til fánýtis førka seg á sjónum. Men um evnini at hugsa eru baðað í innvortis ljósi og merkt av heilagum eginleikum, tá fer mangt at spyrjast burturúr.

Gávan at hugsa kann berast saman við ein spegil; um tú setir hann framman fyri lutum, sum eru av hesum heimi, fer hann at endurspeгла teir. Tí fer mannahugin, grundar hann um jarðbundin evni, at fáa ymiskt at vita um tey.

Men um tit venda andans spegili tykkara upp ímóti himni, fara himmalsku stjórnumyndirnar og geislarnir frá veruleikasóluni at endurspeglast í hjørtum tykkara, og tit fara at fáa himmalsku dygdirnar.

Latið okkum tí lata hesa gávu venda rætt - latið okkum snara henni ímóti himmalsku sóluni og ikki ímóti nøkrum av hesum heimi - so vit kunnu avdúka himinsins loyndardómar og skilja líkingasøgunar í bíbliuni og andans loyndarmál.

Ja, gævi vit vórðu til speglar, sum fóru at endurspeгла himmalskar veruleikar, og gævi vit fara at verða so rein, at vit fara at endurspeгла himmalsins stjørnur.

55. BØN

Cadogan Gardens 97, London,
hin 26. desember, 1912

‘Eigur bøn at førast út í verk?’

‘Abdu'l-Bahá’: ‘Ja: Í Bahá'í-søkini verða list, vísind og handverk (tald sum) bøn. Tann maður, sum fæst við at gera eitt ark av nótapappíri eftir besta førimuni, og sum samvitskufullur savnar alla megi sína um at gera það so gott sum til ber, hann prísar Gudi. Í stuttum, alt það stríð og allur tann ómakur, sum menniskjan av fullum hjarta leggur í verk sítt, er bøn, um það verður gjørt við tí besta fyri eyga og viljanum til at tæna mannaættini. Hetta er bøn: at tæna mannaættini og at fáa skil á tí, sum fólki tørvar. Tænasta er bøn. Ein lækni, sum er um sjúklingin, vinaliga, eymliga, við ongum fordómum, og sum trýr upp á samanhald manna millum, hann hálovar.

‘Hvørjum endamáli tæmir lív okkara?’

Abdu'l-Bahá: ‘At fáa dygdir. Vit koma av jørðini; hví vóru vit flutt úr steinríkinum til planturíkið - úr plantu til djóraríkið? Til tess at vit kunnu verða fullkomin í hvørjum av hesum ríkjum, at vit kunna hava tær bestu dygd-irnar hjá steinunum, at vit kunnu fáa vakstrarmáttin sum plantan, at vit kunnu verða skrydd við tí loynivitsku, sum dýrini hava, og fáa evnini at síggja, hoyra, lukta, nema við og smakka, til vit úr djóraríkinum stíga inn í mannaheimin og fáa gávuna at hugsa, orku til at vera uppfinningarsom og andans mátt.’

56. SYND

‘Hvat er óndskapur?’

Abdu'l-Bahá: Óndskapur er brek. Synd er tann stöð, menniskjan er í í tí heimi, sum hefur grundarringa natúr, tí í natúrini eru sovorðin brek sum órættvísi, harðræði, hatur, fíggindaskapur, klandur: hetta er tað, sum eyð-kennir lægra náttúrustøðið. Hetta eru heimsins syndir, fruktirnar av tí træi, sum Ádam át av. Við uppaling mugu vit royna at sleppa okkum av við hesi lýti. Guds profetar eru sendir, halgabók er skrivað, so menniskjan fær gjørt seg leysa. Júst soleiðis sum hon verður borin inn í henda alt annað enn lýtaleysa heim úr móðurlívi jarðligu móður sínar, soleiðis verður hon borin inn í andans heim av heilagari uppaling. Tá ið ein menniskja verður borin inn í fyrbrigdisheimin, finnur hon alheimin; tá ið hon verður borin úr hesum heimi inn í andans heim, finnur hon himmiríkið.’

57. HVUSSU SÁLIN MENNIST

‘Mennist sálin meiri av sorg enn av gleði í hesum heimi?’

‘Abdu'l-Bahá: Hugur og andi menniskjans batna, tá ið hon verður kroyst av líðing. Jú meira jørðildið er pløgt, tess betur fer sáðið at grógva, tess betur verður ávøksturin. Júst sum plógvin grevur djúpt niður í moldina og reinsar illgras og tistlar úr henni, so loysa líðing og royndir menniskjuna frá smálígu málunum í hesum jarðarlívi, til hon røkkur ta stöðu, har hon er fullkomiliga leys av øllum. Í hesum heimi fer hon at bera seg at sum ein, ið er himmalska lukkuligur. Menniskjan er, so at siga, óbúgvín: hitin frá líðingareldinum fer at fáa hana at bú-nast. Lítið aftur at farnum tíðum, og tit fara at síggja, at tær størstu menniskjurnar hava liðið mest.’

‘Hann, sum er mentur ígjøgnum líðing, skuldi hann óttast lukku?’

‘Abdu'l-Bahá: ‘Ígjøgnum líðing fer hann at fáa æviga lukku, sum einki kann taka frá honum. Kristi lærusveinar liðu: teir finga æviga lukku.’

‘Tá ber als ikki til at fáa lukku uttan at líða?’

‘Abdu'l-Bahá: ‘Til tess at fáa æviga lukku má ein líða. Hann, sum er komin í sjálvsoffurstöðu, eigur sanna gleði. Tímiligur stuttleiki er stokkutur.’

Fær sál, ið er farin, talað við onkran, sum enn er á jørð?’

‘Abdu'l-Bahá: ‘Prát fæst í lag, men ikki soleiðis sum vit práta. Eingin ivi er um, at máttirnir í hægri heimunum samspæla við máttir á hesi hædd. Mannahjartað er opið fyri íblástri; hetta er andaligt samskipti. Sum tá ið ein í dreymi tosar við ein vin,

meðan muðurin er kúrrur, so-leiðis er tað í andans práti. Ein menniskja prátar kanska við tað eg'ið, sum er innan í henni, og sigur: "Sleppi eg at gera hetta? Man tað vera ráðiligt, at eg geri hetta arbeiðið?" Soleiðis sum hetta er prát við tað hæggra eg'ið.'

58. TEY F RA SLØGINI AV KÆRLEIKA

Cadogan Gardens 97, London,
leygardagin hin 4. januar, 1912

Sum kærleiki er máttmikil! Tað er undursamasti, størsti av øllum livandi máttum.

Kærleiki veitir tí livleysa lív. Kærleiki kveikir í ein loga í tí hjarta, sum er kalt.

Kærleiki veitir tí vónleysa vón og gleðir hjartað í tí sorgarbundna.

Í verandi heimi er sanniliga eingin máttur størri enn kærleiksmátturin. Tá ið mannahjartað gløðir av kærleiks-loga, er menniskjan til reiðar at offra alt - enntá lív sítt. Í gleðiboðskapinum verður sagt, at Gud er kærleiki.

Fýra sløg av kærleika eru til. Fyrsti er tann kærleiki, sum streymar frá Gudi til menniskjuna; hann er náði, sum ongantið verður uppi, heilagur ljómur og himmalskt ljós. Hesin kærleiki eigur lívið í øllum heimsins verum. Hesin kærleiki hevur gjørt menniskjuna út við likamligum lívi, til hon, tá ið heilagi andin - hesin sami kærleiki - fer ígjøgnum hana, fær ævigt lív og verður spegilsmynd av tí livandi Gudi. Allur kærleikin í heimsskaparverkinum stavar frá hesum kærleika.

Annar er tann kærleiki, sum streymar frá menniskjuni til Guds. Hetta er átrúnaðarlig sannføring, at verða drigin at tí guddómliga, at verða kveiktur, at taka seg fram, at trína inn í Guds ríki, at taka ímóti Guds gávum, verða upplýstur av himmiríkis ljósi. Allur mannakærleiki stavar frá hesum kærleika; hesin kærleiki er tað, sum fær mannahjörtuni at endurspegla geislarnar frá veruleikasólini.

Triði er Guds kærleiki fyri eg'num ella tí, sum eyð-merkir Gud. Hetta snýr seg um, hvussu vakurleiki hansara umskapast, hvussu hann sjálvur endurspeglast í spegilsmyndini av skaparverki hansara. Hetta er sannur kærleiki, fyrndargamal kærleiki, ævigur kærleiki. Allur annar kærleiki livir bara av einum geisla av hesum kærleika.

Fjórði er sínámillum mannakærleiki. Hugsjónin um sálareindir elvir til tann kærleika, sum valdar millum hjörtuni á teimum, sum trúgva. Tað er vitan um Gud, sum ger, at tað ber til at vinna henda kærleika, soleiðis at menni-skjurnar síggja heilaga kærleikan endurspeglaðan í hjør-tunum. Hvør sær í hinum, hvussu Guds vakurleiki endurspeglast í sálini, og tá ið tey varnast, at tey eru lík í hesum, verða tey í kærleika drigin hvør móti øðrum. Hesin kærleiki fer at gera allar menniskjur til aldur á einum havi, hesin kærleiki fer at gera tær allar til stjørnur á einum himmalhválvi og fruktirnar á einum træi. Hesin kærleiki fer at hava tað við sær, at ektað samlyndi, grundin undir sannari eind, fer at fáast í lag.

Men tann kærleiki, sum stundum er millum vinir, er ikki (sannur) kærleiki, tí hann kann koma undir umskifti; hetta er bara at vera bergtikin. Tey mjáu trøini fara undan lotinum. Um lotið liggur av eystri, toyggja trøini seg vestureftir, og um lotið liggur av vestri, toyggja trøini seg eystureftir. Hetta slagið av kærleika stavar frá teimum tilvildarligu viðurskiftunum í lívinum. Hetta er ikki kær-leiki, tað er bara kennskapur; hann kann koma undir umskifti.

Í dag sært tú tvær sálir, sum tykjast vera knýttar tætt saman í vinalagi; í morgin er alt hetta kanska broytt. Í gjár høvdu tær verið til reiðar at latið lív hvør fyri aðra, í dag sleppa tær sær undan at vera saman! Hetta er ikki kærleiki; tað eru hjørtuni, sum boyggja seg eftir lívsins tilvild. Tá ið tað, sum hevur gjørt, at hesin 'kærleiki' er til, hvørvur, hvørvur kærleikin eisini; hetta er ikki av son-num kærleiki.

Kærleiki er bara av teimum fyra sløgunum, sum eg havi greitt frá. (a) Guds kærleiki fyri Guds samleika. Kris-tus hevur sagt, at Gud er kærleiki. (b) Guds kærleiki fyri børnum sínum - teimum, ið tæna honum. (c) Menniskjans kærleiki fyri Gudi og (d) mannakærleiki. Hesi fyra sløg av kærleika stava frá Gudi. Tey eru geislar frá veruleika-sólini; tey eru pístr frá heilaga andanum; tey eru veru-leikamyndir.

59. TALVA, IÐ 'ABDU'L-BAHÁ AVDÚKAÐI

Hin 28. august, 1913

Áelskaða dóttir mín!

Orðkringa og lætta bræv títt varð gjølla lisið í urta-garðinum undir svalligum skugga frá einum træi, har blítt lot andaði. Fyri eygunum lá tað, sum kundi gleða likam-liga, og brævið frá tær var tað, sum kundi gleða sálarliga. Sanniliga, tað sigi eg, tað var ikki eitt bræv, men rósu-garður prýddur við hýasintum og blómum.

Søti paradísangin var í tí og heilagi kærleiksvestan-vindurin blásti úr rósulittu orðum tess.

Ikki havi eg ivaleysa góðar stundir, eg gevi í hesum eitt stutt, endaligt og víðfevnt svar. Tað er soleiðis:

Í hesi Bahá'u'lláh opinbering ganga kvinnurnar lið um lið við menninar. Í ongari rørslu fara tær at verða settar eftir. Rættindi teirra við monnum eru á sama stigi. Tær fara at trína inn í allar umsitingarligu politisku greinir. Í øllum fara tær at vera á sovorðnum stigi, sum fer at verða mett allarhægsta støðan í mannaheiminum, og tær fara at taka lut í øllum viðurskiftum. Verið tit vísar í tí. Hyggið ikki at, hvussu til stendur í lötuni; ikki so langt inni í framtíðini fer kvinnuheimurin at verða albjartur- og glæsiligur, Tí heilagleikin Bahá'u'lláh hevur ynskt, at so skal vera! Tá ið val eru, er rætturin hjá kvinnum at fara á val ómissandi, og tað er ósvitandi og óreingiligur spurningur, at kvinnur skulu sleppa inn í allar mannadeildir. Ikki ein sál fær tálmað ella forðað fyri tí.

Men okkurt er, sum ikki hevur uppiborið, at kvinnur taka lut í tí. Til dømis, tá ið samfelagið má taka til vápnini til tess at verja seg ímóti fíggindaálopi, tá verða kvinnurnar ikki tiknar upp í herin. Tað kann onkuntíð koma fyri, at stríðshugaðir og grimdarmiklir ættbólkar í øðini leypa á heildarskynsemið við tí fyri eyga at fremja hóp-dráp; tá ið soleiðis stendur til, er neyðugt at verja seg, men tað er skyldan hjá monnunum at skipa seg og fremja sovorðin verndartiltøk og ikki skyldan hjá kvinnunum - tí hjertu teirra eru kenslusom, og tær fara ikki at vera men-tar at tola at síggja ræðuleikarnar í tí stóra mann-drápinum, sjálvst um tað er til tess at verja seg. Kvinnurnar sleppa undan sovorðnum og tilíkum skyldum.

Tá ið tað kemur til, hvussu Rættvísishúsið er bygt, vendir Bahá'u'lláh sær til menninar: Hann sigur: ‘Á tit menn, sum hoyra til Rættvísishúsið!’

Men, tá ið limirnir í tí skulu veljast, er einki at tosa um rættin, sum kvinnurnar eiga, hvat ið vali og rødd teirra viðvíkur. Tá ið kvinnurnar fáa hægsta stig av framburði, tá fara tær at fáa ómetaligar fyrimunir alt eftir teimum málum, sum í lötuni troka seg á og eftir góða førleika teirra. Verið tit tessvegna tryggjar. Heilagleiki Bahá'u'lláh hevur styrkt munandi um kvinnurørsluna, og kvinnurættindi- og fyrimunir eru ein av størstu meginreglum ‘Abdu’l-Bahá. Verið vísar í tí! Ikki verður leingi, til tann dagur kemur, at menninir fara at venda sær til kvinnurnar og siga: ‘Vælsignaðu tit! Vælsignaðu tit! Sanniliga hava tit uppiborið allar gávur. Sanniliga eiga tit at sleppa at prýða høvur tykkara við ævigu heiðurskrúnuni, tí í vísindi og list, í dygd og fullgerð skulu tit fara at verða javnlíkar mansins, og hvat ið eyma hjarta og ovurnøgðina av mis-kunn og samhuga viðvíkur, tá eru tit hægri’.